

Glasnikmira

ISSN 1840-1414

Čestit Božić

Tema broja: **BOŽIĆ**

Riječ je tijelom postala –
Bog u povijesti

Cvijet u jaslama

Radost iščekivanja

Zagubljeni Božić

„Advent“ je sve
manje došašće

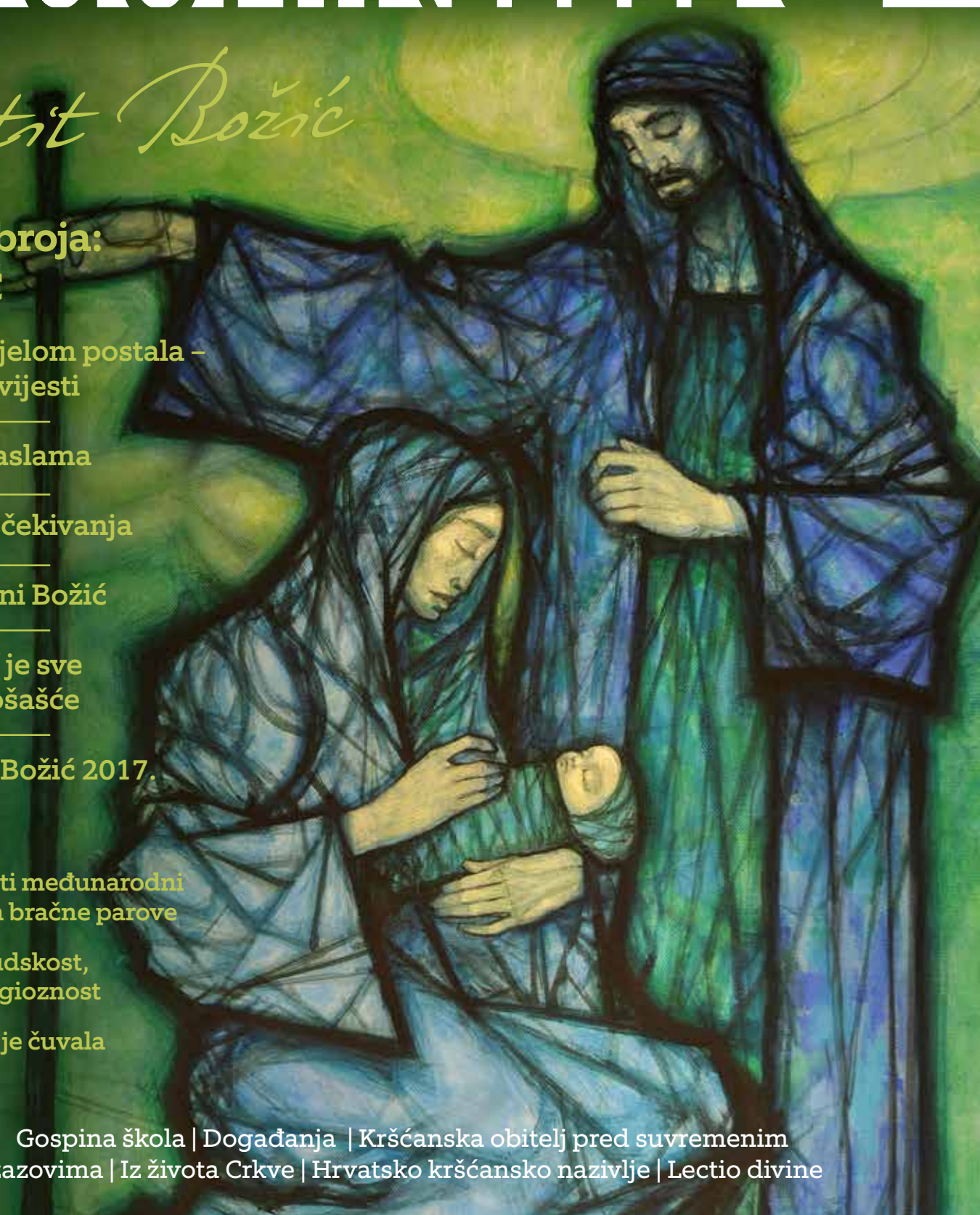
Hrvatski Božić 2017.

Osamnaesti međunarodni
seminar za bračne parove

Istinska ljudskost,
zdrava religioznost

Gospa nas je čuvala

Gospina škola | Događanja | Kršćanska obitelj pred suvremenim
izazovima | Iz života Crkve | Hrvatsko kršćansko nazivlje | Lectio divine

U ovom milosnom vremenu pozivam vas na molitvu. Molite i tražite mir, dječice. On koji je došao ovdje na zemlju da vam da mir svoj bez razlike tko ste i što ste. On, moj sin, vaš brat preko mene poziva vas na obraćenje jer bez Boga nemate budućnosti ni života vječnog. Zato, vjerujte i molite i živite u milosti i očekivanju vašeg osobnog susreta s Njim.

Snimio: Mateo Ivanković

GLASNIK MIRA

Utemeljitelj i nakladnik
Informativni centar MIR Međugorje
Glavni urednik
Mario Vasilj Totin
e-mail: mario.vasilj@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 323

Služba pretplate
Nikolina Sivrić
e-mail: pretplategm@medjugorje.hr
Tel.: 00 387 36 653 300

Lektura
Ana Vulelija
Grafičko oblikovanje
SBD, Mostar
Tisak
Fram Ziral, Mostar

List je prijavljen kod Ministarstva prosvjete, znanosti, kulture i športa Hercegovačko-neretvanske županije pod brojem R-05-05-42-2175-86/06 od 12. siječnja 2006.

Godišnja pretplata (12 brojeva): Hrvatska 120 HRK, BiH 30 KM, europske zemlje 30 €, Švicarska 50 CHF, USA i Kanada 42 €, Južna Amerika 48 €, Australija 51 €

UPLATE

Iz BiH u KM: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: Unicredit Bank, Žiroračun broj 33 8120 2 20114 5352

Iz Hrvatske u HRK: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Adresa: Gospin trg 1, 88266 Međugorje, Bosna i Hercegovina, Naziv banke: Splitska banka/Societe Generale Group, Broj računa: 2330003-1152749911, IBAN: HR3923300031152749911, SWIFT SB: SOGEHR22

Iz Švicarske u CHF: Katholische Kroatienmission, Postfach 9057, 8036 Zürich. Naziv banke: UBS AG Zürich - Wiedikon (0270/00), Kontonummer: 805418.40A (svrha uplate: Glasnik mira), IBAN: CH63 0027 0270 8054 1840 A, BIC: UBSWCHZH80A, UBS Postkonto Nr: 80-2-2

Iz svih zemalja EU u €: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. Čitluk, Gospin trg 1, 88266 Međugorje. Naziv banke: LIGA BANK EG (svrha uplate: Glasnik mira), BIC: GENODEF1M05, IBAN: DE88750903000002155044

Za sve valute iz drugih zemalja: Informativni centar MIR Međugorje d.o.o. - Glasnik mira. Naziv banke: UniCredit Bank, SWIFT: UNCRBA 22, IBAN: BA 39 3380 6048 0281 0221 (svrha uplate: Glasnik mira)

Adresa: Glasnik mira, Gospin trg 1, 88266, Međugorje, BiH

e-mail: glasnikmira@medjugorje.hr, **Internet:** www.medjugorje.hr, www.medjugorje.hr/hr/glasnik-mira

U skladu s dekretom pape Urbana VIII. i uredbom II. vatikanskog koncila, nakladnik izjavljuje da nema nakanu preteći sud Crkve o nadnaravnosti prirode događaja i poruka o kojima je riječ na ovim stranicama. Taj sud pripada kompetentnom autoritetu Crkve, kome se autor potpuno podvrgava. Riječi poput "ukazanja, čudesa, poruke" i slično imaju ovdje vrijednost ljudskog svjedočenja.

Iz sadržaja

Naslovnica: Hrvoje Marko Peruzović, Rodenje Kristovo

Gospina škola

Riječ je tijelom postala – Bog u povijesti, FRA T. PERVAN

Cvijet u jaslama, FRA M. ŠAKOTA

Međugorje, mjesto novog buđenja, FRA G. AZINović

Radost iščekivanja, FRA Z. BENKOVIĆ

Osamnaesti međunarodni seminar za bračne parove, P. TOMIĆ

Istinska ljudskost, zdrava religioznost, T. IBRULJ,

U Gospinoj školi posta, T. GAŽIOVA

Gospa nas je čuvala, M. VASILJ

Eshatološke teme posebnih objava i novi pogled na

eshatologiju, G. GRBEŠIĆ I E. PUNDA

Događanja

Izgubljeni Božić, FRA M. ŠAKOTA

Božić i Nova godina u Međugorju, D. PAVIČIĆ

Laici i njihovo poslanje

„Advent“ je sve manje došašće, M. KRAJINA

Kršćanska obitelj pred suvremenim izazovima

Kako je predivno poslanje nas žena!, M. MILETIĆ

Jedino što valja promijeniti smo vi i ja, K. MILETIĆ

Hrvatski Božić 2017., B. SKOKO

Neizlječiva će rana zacijeliti, M. O'BRIEN

Božićni san sv. Franje, FRA A. MARIĆ

Iz života Crkve

Hrvatsko kršćansko nazivlje

Božićno ozračje, M. MAMIĆ

Dnevna misna čitanja

Poštovani čitatelji *Glasnika mira*, hvala na pitanjima, prijedlozima i savjetima koje nam šaljete. Pozornost posvećujemo samo i isključivo potpisanim pismima.

Uvodnik

UREDNIK
MARIO VASILJ TOTIN

MEĐUGORJE – ZNAK MIRA!

Živjeti na prijelazu iz drugoga u treće tisućljeće i postati svijetla točka na zemljovidu svijeta velika je milost. Međugorje koje bijaše manje i beznačajnije od drevnog Betlehema postade novost, slikovito i iz poštovanja rečeno – betlehemske epigon apostolskog naviještaja. Potkraj prošlog tisućljeća u Međugorju se pojavila nada za ovo novo doba.

Stoga u ljubavi i poniznosti valja odavati Betlehemu ljubav i čast, baš zbog Međugorja koje postade znak evanđeoske žilavosti u slijepom crijevu svijeta i vremena, nešto novo – stožer poruka koje mijenjaju duše i svijet, Herodu betlehemskom i svim Herodima svijeta usprkos! Zato, evocirajmo i ovoga Božića naše zemljopisne, duhovne i povijesne koordinate posebno one kad u vremenu tzv. „mira“ odzvoni – „Ja sam Kraljica Mira“ – i dašak obnove krenu svijetom. Posred svjetskog mira i napretka Gospa 1981. – ravno u srce i razum! Tek sada znamo zašto?

Između mnogih vrijednih umjetničkih i misaonih uspješnica, pjesnik Drago Štambuk i svome narodu i svima koji čitaju znakove vremena u pjesmi Croatiam aeternam napisao: „Gospa s djecom govori hrvatski i vrata zadnjih, zatvara, vremena. Tko posljednji uđe, na živo će se drvo osloniti, rukama izluštiti grom od munje, prozrijeti elemente i razumjeti razlike ljudske. Biti izabran u repu vremena, kada gasnu narodi i zvijezde, milost je veća od prvorođenja. Nekad zborismo o predznacima, sad sve ukazuje na odsudni čas nastava-ka...“ Arhetipski, rekli bismo da to zvuči poput teških udaraca po našim kostima i savjestima.

Za nas vjernike – uz uvažavanje umjetničkih evangelizacijskih prinosa – valja ono najljepše i ljudski plemenito vratiti najvažnijem događaju povijesti, onome što se zbilo u „Betlehemu na onaj dan“. Anđeli su pjevali: „Slava na visinama Boga, a na zemlji mir ljudima, miljenicima njegovim!“ (Lk 2,14). Da, to je posebna radost nama rođenima u Međugorju – Hercegovini i Bosni – jer kada pomisliš na Međugorje, sanjaš i priželjkuješ Božji mir. Stoga, neka naše muke – osobne i narodne – budu danak milosrđu i vapaj za spas, jer pjesnik – ponavljam – reče: „Biti izabran u repu vremena, kada gasnu narodi i zvijezde, milost je veća od prvorođenja.“

Božićna poruka bi također trebala svakoga potaknuti na odvažnu borbu za pravdu, a mi posebno ovoga Božića uz mir moramo moliti za pravdu, jer mnogo se nepravde događa na našoj lokalnoj i globalnoj razini. I mnogovrsne žrtve su među nama – valja moliti i za onog koji je nastojao sačuvati, matoševski rečeno, obraz svoj i obraz nacije – te za sve mučenike savjesti, institucija i sudova. Barem kroz molitvu – uz odanost i ljubav Božjem Sinu – podarimo bližnjima radost i mir, a našim pokojnicima, dušama u čistilištu, te svim nevoljnicima utjehu i iskrenu sućut. Kristova radost i mir za sva vremena.

Naše Međugorje dar je za naše vrijeme. Maleno i krhko, skromno i tiho, želi danas i sutra za sebe i cijeli hodočasnički svijet udomiti Božjega Sina – najvrjedniju svojinu svoju. Njemu nas vodi i preporučuje naša međugorska Kraljica Mira. Sretan Božić!

RIJEČ JE TIJELOM POSTALA — BOG U POVIJESTI

Od samoga svoga početka kršćanstvo je izazov svijetu. Izazov ljudskom mišljenju, poimanju, izazov razumu. Kako može Bog koji nije dio ovoga svijeta, Tvorac svega, mistični temelj zbilje, zaslon cjelokupnoga bitka, biti prisutan u svijetu, u ljudskom obličju? Lako je doduše vjerovati u Boga ponad i iznad svega, u nebesima, ali u zbiljsku osobu, koja je postala dijelom ljudske povijesti, kako u nju i njoj vjerovati? Sukob na toj crti i danas postoji sa židovstvom i islamom. Božić je nezamisliv, nepojmljiv bez utjelovljenja Logosa u osobi Isusa iz Betlehema/Nazareta. Isto tako je i kršćanstvo nezamislivo, a i Crkva, bez činjenice utjelovljenja i uskrsnuća.

FRA TOMISLAV
PERVAN

MISTERIJ UTJELOVLJENJA

Tko promatra Crkvu i kršćanstvo kao čisto ljudsku ustanovu, nikada ih ne će moći razumski shvatiti ni dokučiti. Promatrani ljudskim protegama oni bi trebali biti podložni zakonima sociologije, političke računice, uspona i pada, nestajanja i propadanja. Kršćanstvo i Crkvu nisu izmislili ni utemeljili religijski geniji

Bezuvjetni, nestvoreni, savršeni Stvoritelj neba i zemlje, jedan i jedincati Bog, postaje uvjetovanim, ograničenim, smrtnim bitkom u jednoj osobi, konkretnoj biografiji Isusa Krista. U toj osobi izriče se i komunicira sam Stvoritelj. Utjelovljenje nema smisla po sebi i za sebe, nego u odnosu na nas ljude i svijet. Želi svemu stvorenju podariti smisao i ispunjenje, spas i oslobođenje od smrtnosti i tu se očituje Božja bezuvjetna ljubav prema stvorenju.

ni obdareni bogotražitelji, nego na njegovu početku imamo silazak Boga u ljudsku povijest, u jednom posve određenom vremenu, specifičnom trenutku naše povijesti, i to na način kako ga ljudi nisu ni u snu očekivali niti su se nadali. Kroz cijelu svoju povijest kršćanstvo/Crkva izazov su i *skandalon* za svjetske kategorije mišljenja i djelovanja.

Mnogi će reći, dječje su to bajke, priče za djecu. Međutim, bajke ne vole siromaštvo, bijedu, ne govore one o rađanju kraljevića i kraljeva u staji, među domaćim životinjama. One pričaju o dvorcima, sjaju, 'svili i kadifi', kraljevićima, paževima. Ništa od svega toga za Isusova rođenja. Krajnja bijeda, dolaze pastiri, s ruba društva, dok anđeli pjevaju *Gloria in excelsis Deo*. Biblijska znanost trudi se već dva puna stoljeća kako i na koji način 'demonirati' biblijske izvještaje, kuša ih prikazati legendama i mitovima, ali je iz svijesti vjernika istina neotklonjiva. Danas je Božić komercijaliziran i banaliziran, pretvoren u kupnju i darivanje, smisao se svetkovine izgubio, ali srž ostaje netaknuta: Bog se pojavio u tijelu.

Temeljna je poruka prisutna: *Boga nikada nitko nije vidio! Jedinorođenac, koji je u Očevu krilu, on nam ga je*

izložio, očitovao! (usp. Iv 1,18). Sržni je to tekst Novoga zavjeta koji ima svoju trajnu vrijednost. Isus kao živa egzegeza, tumač našega Boga. Taj tekst postulira za sebe istinitost. Pred tom istinom ruše se sva rukotvorena ljudska božanstva, *zlatna telad*, svi likovi i kipovi božanstava prestaju biti znamen božanskoga, moraju ustupiti, stvoriti prostor novomu. Kršćanstvo je nastupilo upravo s tom sviješću. Posvemašnja novina i izazov u svijetu.

Doduše, u Starom Izraelu namjesto bogoštovnih kipova i slika (postoji izričita zabrana štovanja likova i kipova u Starom zavjetu!) imamo slova i pismo. Slova. Pismo je kraljevski put novoga, sasma drukčijega i jedinoga Boga – Jahve. Naime, kod kipa ili slike uvijek se krije opasnost zamjene onoga što predstavlja. Pismo je posve drukčiji medij. Slova nikada nisu ono što znače. Na jedinstven način, s pomoću slova, odsutno biva prisutno, ali istodobno i odsutno. Čudo (na)pisane riječi! Pismo je kao stvoreno za Boga koji se i objavljuje i skriva. Latinski *revelatio* značiti i raz-otkrivanje i ponovno-prekrivanje. Knjiga Izlaska svjedoči kako je Bog svojom rukom ispisao svojim pismom na kamenim pločama uredbe.

DIJETE U JASLAMA
MOŽE DJELOVATI
NA MALENE I
ODRASLE UMILNO,
ALI KAD DO KRAJA
DOMISLIMO TU
ZBILJNOST, ONDA
JE TO SVAKOMU
OD NAS IZAZOV
ZA VLASTITI ŽIVOT.
ŽIVJETI ŽIVOT
PUNIM PLUĆIMA,
INTENZIVNO.
ŽIVJETI RADOSNU
VIJEST O
EMANUELU - BOGU
MEĐU NAMA.
ČOVJEK NIJE VIŠE
BAČEN NA OVAJ
PLANET, U OVAJ
ŽIVOT, KAKO UMUJU
FILOZOFI. NIJE VIŠE
SAM. BOG JE S NJIM
U ISUSU.

Pismo postaje sakralnim medijem Božje prisutnosti. Tako je u židovstvu, do dana današnjega.

Slično imamo i u islamu s Kuranom. Za vjernog muslimana on je nestvorena Božja riječ koja se poslužila rukom Proroka. Samo nevjernici mogu doći na pomisao relativizirati ili secirati riječi Božje knjige. Kuran je mjesto Božje prisutnosti i upravo ta njegova uzvišenost središnja je zaprjeka modernizaciji islama u suvremenom svijetu. Što bi bilo od Kurana kad bi znanstvenici postupali s njime kao što se postupalo s Biblijom tijekom minulih stoljeća, od prosvjetiteljstva do danas? Što bi ostalo od njega kad bismo s njega skinuli auru ili čar svetosti i nedodirljivosti? Ljudi bi uzimali ono što im odgovara za praktično djelovanje ili političku praksu, kako se danas otprilike postupalo s Biblijom na Zapadu.

Duhovi se od samoga početka dijele na Isusovoj osobi. Svijetla, prozračna pojava. Iznenada je bljesnuo, zaparao nebom kao munja, pokazao čovjeku i čovječanstvu put kojim mu je ići i otišao. U Duhu je ostao s nama; nije

Kršćanstvo i Crkvu nisu izmislili ni utemeljili religijski geniji niti obdareni bogotražitelji, nego na njegovu početku imamo silazak Boga u ljudsku povijest, u jednom posve određenom vremenu, specifičnom trenutku naše povijesti, i to na način kako ga ljudi nisu ni u snu očekivali niti su se nadali. Kroz cijelu svoju povijest kršćanstvo/Crkva izazov su i skandalon za svjetske kategorije mišljenja i djelovanja.

Isus prošlo vrijeme, nego čista sadašnjost. To je odgovor Božića.

Vjerujemo da je Logos-Riječ postao čovjekom. Nije riječ o Isusovim riječima koje je izrekao, nego da je on konačna Božja Riječ svijetu. Prema Ivanovu evanđelju Logos bijaše prije svega, on je medij, sredstvo kojim Bog stvara. Bog „reče“ i sve postade. Ta Riječ biva u Isusu tijekom, čovjekom. To je misterij utjelovljenja. To je ujedno i promjena paradigme u poimanju Boga. Ako je dosada tekst bio medij, odsada je medij osoba, čovjek. Božja prisutnost u čovjeku, osobi, ne u tekstu. Završna Božja objava u kršćanskom obliku nije više Pismo, nego osoba, pojedinac, Isus Krist.

BOŽIĆ - ODGOVOR NA MISTERIJ BOGA

Onima koji bi Boga rado posjedovali sveti je tekst nešto fascinantno. Nevidljivi Bog koga ne možemo vidjeti ostavio nam je nešto čega se možemo držati, svoj rukopis, svoj tekst. Pismo je, ako ne Bog, a ono ipak nešto što u

sebi ima božanske značajke. Isus pak svojom pojavom postaje dekonstrukcijom tekstualne Božje prisutnosti u svijetu u tekstu. Kao crvena nit provlači se Isusovim životom i djelovanjem upravo prijemom s pismoznancima i farizejima kroz sva četiri evanđelja. Ni sva pismena učenost ni učena pismenost nije kadra dokučiti konačnu Božju volju. Isus je donositelj završne, konačne objave.

Nitko nije bio bliže Isusu od pismoznanaca. I sam je Isus bio pismo-znalac. Znao je Pisma, a u Govoru na gori izričito veli da ne će proći, minuti ni zarez, ni kvačica od Pisma dok se sve ne zbude. Stoji iza Mojsijeva Zakona kao Očevom riječi cijelim svojim bićem. Ali domeće:

on što treba zamijeniti sveti tekst, naime, Isusova osoba i Duh Sveti te novi čovjek, rođen iz vode i Duha. Kršćanstvo nije religija knjige, već vjera Božića, utjelovljenja. Stoga je kadra nadživjeti sve kritike historijsko-kritičke metode, proći netaknuta kroz kiselinu i lužinu historijske kritike.

ČUDO BOŽIĆA - BOGA S NAMA

Božić, tajna Božjega utjelovljenja, jest čudo. Vjera, odnosno mistika polaze sa stajališta da je stvarnost sveobuhvatnija od vidljivoga, empirije. Gorući grm: gori ne izgara, protivno zakonu termodinamike. Djevica rađa sina – Dijete, usuprot zakonu prirode. Pa ipak je istina. Trebamo uključiti

„Ako vaša pravednost ne bude daleko veća od one pismoznanaca i farizeja, ne, ne ćete unići u kraljevstvo Božje.“ I kad su ga pismoznanci konfrontirali s preljubicom uhvaćenom u samome činu, što prema Mojsijevu Zakonu povlači za sobom smrtnu kaznu, Isus svojim božanskim prstom, kojim je nekoć Bog pisao na kamenim pločama Mojsiju, ponovno piše, ali ne na kamenu, nego u prašini, na zemlji. „Isus se sagne i stade pisati...“ Što je pisao? Ma to je nebitno. Ne moramo znati. Nikakav zakonski 'amandman'. Ne vrijedi više Zakon, Isus je gospodar situacije. I poentira, kao u tenisu. „Tko je od vas bez grijeha, neka baci prvi kamen.“ Pavao će reći, kako „slovo ubija, a Duh oživljuje“. Zna

ti protežnicu mističnih činjenica koje su u svijetu nesporne. Na uskrsno jutro veli Gospodin Magdalenii „Noli me tangere“ – „Ne zadržavaj me, ne diraj me“. Isus nije više opipljiv, ali pruža, ostavlja vidljive tragove jer je Isus zbiljnost, povijesna. Isto tako ni Gospodinovo preobraženje na Taboru nije fizikalna zbilja, nego iskustvo u prostoru i vremenu koje se ne daje protumačiti sredstvima uzroka i posljedice.

Znakovna, simbolička praksa Crkve oblikovala je svoju posebnu, vlastitu abecedu kao specifični odgovor na problem medija u životu. Ta je abeceda stvorena sukladno slovnici/gramatici utjelovljenja. Isus, Riječ postala tijelom, jest, za razliku od

Pisma, ono što označava. U njemu imamo savršenu podudarnost znaka i značenja te smisla. To je definicija sakramenta. U tome smislu, Isusova je osoba sakrament susreta Boga i čovjeka, a njegova su čudesa sakramentalni znaci. Riječ je tijelom postala pa stoga kršćani smiju pristupati Svetom pismu kritički i propitivati ga. Isus ostaje dijelom naše povijesti.

BOŽIĆ - IZVOR NADE I MIRA

Utjelovljenje je ujedno i 'upovještavanje' našega Boga. Naš Bog uzima na sebe ne nešto od čovjeka, nego postaje jednim od nas, dijelom povijesti svakoga od nas. Pronaći ćemo ga ne samo u domovima, na ulicama nego i u najtamnijim podrumima života. Tu je i inkarnacijska i kenotička protežnica naše vjere. Isus se već za svoga rađanja zapućuje na rubove društva. Govor o punini života i bitka ne može se odijeliti od govora o utjelovljenju Logosa. On u sebi utjelovljuje puninu bitka. Stoga u Isusovu utjelovljenju ljudski bitak, ljudsko tijelo i egzistencija dobivaju izvanredno mjesto i dostojanstvo. Ljudsko tijelo postaje istaknutim mjestom Božje prisutnosti i istinskim hramom Božjim. Ubuduće ne vrijedi ni Garizim ni Jeruzalem, nego Isusova osoba. Utjelovljenjem naš se Bog definira kao Bog povijesti koju je inicirao i postao njezinim dijelom te više nije samo duh, nevidljivi, nego je opipljiv i iskustven – kao što veli Prva Ivanova poslanica, govoreći u prvim redcima rječnikom svadganjem i svačijeg iskustva.

Bezuvjetni, nestvoreni, savršeni Stvoritelj neba i zemlje, jedan i jedincati Bog, postaje uvjetovanim, ograničenim, smrtnim bitkom u jednoj osobi, konkretnoj biografiji Isusa Krista. U toj osobi izriče se i komunicira sam Stvoritelj. Utjelovljenje nema smisla po sebi i za sebe, nego u odnosu na nas ljude i svijet. Želi svemu stvorenju podariti smisao i ispunjenje,

spas i oslobođenje od smrti i tu se očituje Božja bezuvjetna ljubav prema stvorenju. Svatko od nas može na Isusovu primjeru odčitati na što je pozvan i za što je sposoban, prihvati li Isusa u svoj život. Bog je u Isusu blizak najmanjemu i najprezrenijemu stvorenju, patnicima i nevoljnicima, siromasima i utamničenicima.

Bog nije u Isusu samo 'obukao' našu ljudsku odjeću, nego je postao jednim od nas. Nije on 'preobučeni', 'presvučeni' ili preruseni grčki bog s Olimpa, s prividnim tijelom, nego je uzeo na sebe smrtnost našega tijela. Novi zavjet neprestano naglašava kako je Isus *vera ikona* prava slika, Bog od Boga, Svjetlo od Svjetla, pravi Bog od pravoga Boga. Nikakva ideja ni apstrakcija, nego podložan uvjetovanostima smrtnosti, ograničene egzistencije. Stvarna, konkretna osoba koja u svome životu očituje posvemašnju pro-egzistenciju, život za druge kročeći do krajnjih granica života i smrti na križu.

Isusove riječi i djela, život i smrt mjesta su ('topos') u kojima se Bog do kraja očituje čovjeku, događaj i povijest koja se odvijala među nama u našim ljudskim uvjetima. Bog u tijelu! – zacijelo izazovan izričaj. Dijete u jaslama može djelovati na malene i odrasle umilno, ali kad do kraja domislimo tu zbiljnost, onda je to svakomu od nas izazov za vlastiti život. Živjeti život punim plućima, intenzivno. Živjeti Radosnu vijest o Emanuelu – Bogu među nama. Čovjek nije više bačen na ovaj planet, u ovaj život, kako umuju filozofi. Nije više sam. Bog je s njim u Isusu. Stoga nema više noći bez svjetla, ni samice bez dvo- i razgovora, nema opasnih putova i staza bez pratnje i vodstva. Možemo vjerovati i povjeriti se životu jer je božićna noć donijela Svjetlo na svijet i navijestila Mir svijetu. Možemo i trebamo vjerovati da nismo sami, jer Bog živi s nama naš život u Isusu Kristu.

Leonardo Boff

Majčinsko lice Božje

Leonardo Boff

Majčinsko lice Božje

U Mariji je ženskost dobila povijesnu vidljivost, našla eshatološku anticipaciju i postala simbol onoga, što će se dogoditi sa svime što je žensko, a što se na razne načine ostvaruje u svim ljudima.

Knjigu možete naći u Suvenirnici Centra MIR Međugorje.

CVIJET U JASLICAMA

JASLICE SU S MNOGO MAŠTE I LJUBAVI OBLIKOVALE ČASNE SESTRE FRANJEVKE KOJE SU SLUŽILE U ŽUPI. Znale su da takvo oblikovanje maštovito djeluje na djecu i da im kao odgojno sredstvo može pomoći u približavanju duhu Božića. Uvjerem sam da sam jaslice u rodnoj kući izrađivao upravo zato što su me nadahnjivale jaslice u župnoj crkvi. Roditelji me nikad nisu trebali podsjećati da treba napraviti jaslice, a kamoli na to poticati. Činio sam to s puno radosti. Ploveći na krilima mašte, išao sam na obližnja brda i u šumarke tražeći mahovinu, drveće i kamenje raznih oblika, slamu i bršljan.

Kad mi je kao svećeniku bila povjerena briga oko pripreme za Božić i

izrade jaslca, jedva sam to dočekao. Prve jaslice koje sam zajedno s mladima i odraslima pripremao bile su u Rodoču kod Mostara. Rad oko oblikovanja jaslca u tom mjestu bio je raznolik i zanimljiv. Sve su generacije sudjelovale u njihovoj izgradnji – djeca, mladi i odrasli. Svi bi rado i ozbiljno prionuli izvršenju zadaće koju su dobili. Ne samo da nikome i ništa nije bilo teško, nego su svi to činili s velikim zadovoljstvom. Na taj način stvaralo se prekrasno zajedništvo u kojem je bilo i zanimljivih doživljaja koji se pamte. Tako je jedne godine padala kiša. U prostoru tiskare, gdje se u to vrijeme inače slavila misa, stariji su napravili veliku konstrukciju jaslca. Djeca i mladi su prikupili mahovinu i sve drugo što je bilo potrebno. Jedino nam je još ostao nezavršen potok. Imali smo pumpu i vodu, ali mehanizam nije funkcionirao. Na naše traženje da nam pomognu stariji i iskusniji, odmah se spremno odazvao jedan župljanin. Dva dana je proveo u hladnoj prostoriji trudeći se oko potoka, ali uzalud. Zbog velike želje da potok proteče, nekoliko nas je strpljivo uz njega bdjelo ne obazirući se na hladnoću ni na vrijeme koje

je prolazilo. Imao je taj župljanin i svojih obveza, ali nije odustajao. Radosti našoj nije bilo kraja kad je potok na koncu ipak protekao, a još više kad su na Božić očevi i majke donosili dječicu do jaslca. Bili smo sretni gledajući dječje očice kako zapažaju neke detalje u jaslcamama i prstima prema njima pokazuju roditeljima.

Slično je bilo u župi Gradnici koja mi je bila povjerena nakon službe u Rodoču. I u toj župi u pripremi izgradnje jaslca sudionici su bili svih uzrasta i dobi. Djeca su skupljala mahovinu, a stariji su išli na brdo po smreku. Bili smo naime odlučili da ne ćemo kupovati ni sječi jelke već u crkvu postaviti smreke koje bi svakako trebalo iskorjenjivati zbog toga što štete razvoju drugog raslinja.

Povod pisanju ovog sjećanja na jaslice bila mi je Gospina poruka od 20. prosinca 1984. godine: „Danas vas pozivam da nešto stvarno učinite za Isusa Krista. Želim da svaka obitelj župe donese, kao znak predanja Isusu, po jedan cvijet do dana radosti. Želim da svaki član obitelji ima po jedan cvijet kraj jaslca da Isus može doći i vidjeti vaše predanje njemu!“

Priznajem da sam se s ovom porukom susretao više puta, ali u njoj nisam otkrivao neko dublje značenje. Međutim prije nekoliko dana, kad sam na nju ponovno naišao, bilo je drukčije. Pogled mi se zaustavi na riječi „jaslice“. U trenu mi dođe misao: Sama činjenica da Gospa spominje jaslice govori o njihovoj važnosti za duhovni život. A pogotovo kad se vidi da poziva sve obitelji iz župe i sve članove obitelji – odrasle, mlade i djecu – da se upute prema jaslcamama.

I za starije je važno da dolaze pred jaslice. Više je razloga za to: Zbog raznih briga i problema roditelji postanu preozbiljni, bez radosti i opuštenosti, a ponekad i kruti prema djeci. Dolazak pred jaslice mogao bi im pomoći da im srce omekša, da postanu blaži. Susret s jaslcamama, a posebno ako ih budu i sami izrađivali u svome domu, vratit će ih u djetinjstvo. Pomoći će im da ponovno postanu djeca. Da se u njima rodi dijete. Kad je prilika da se u čovjeku rodi dijete ako ne u božićnom vremenu? A ako tada propusti priliku, kad bi mogao imati drugu?

Nešto stvarno učiniti za Isusa donoseći mu cvijet u jaslice, članove obitelji vodi prema samoj tajni Božića. Gospa ih želi učiti da i oni počnu činiti ono što je Bog u Isusu Kristu učinio za njih – da počnu davati. Bog daje. I to sebe. U Isusu Kristu to se najočitije vidi. Ljubav je davanje sebe za dobro drugoga. Davanjem se uči ljubiti.

Sjećam se da sam kao dijete jedva čekao kad će doći misa polnoćka i Božić. Ne mogu tvrditi da su jaslice u mojoj rodnoj župnoj crkvi bile glavni razlog tog nestrpljiva i radosna iščekivanja, ali su sigurno bile jedan od prvih. Iako su svake godine bile iste ili s neznatnim izmjenama, jaslice su me uvijek privlačile. Divio sam se vitkim i okićenim jelkama na oltarskom prostoru, brdima i pašnjacima na kojima su pastiri uz vatru čuvali ovce, potoku koji je tiho žuborio, blagom Marijinu i Josipovu licu, malenom Isusu s raširenim ručicama, anđelu na pećini, volu i magarcu u štalici. Sa znatiželjom sam promatrao grad Jeruzalem, njegove ulice i osvijetljene palače. Pratio sam tri kralja s darovima koji su se na Božić nalazili podalje od štalice, u danima nakon Božića već bliže, a onda na Bogojavljenje pred malim Isusom u jaslcamama.

FRA MARINKO
ŠAKOTA

ŠTO JE ČOVJEK STARIJI, TO JE U OPASNOSTI DA MU NEKE „MALE“ STVARI POSTANU NEZANIMLJIVE I DA NE PRIMJEĆUJE NJIHOVU LJEPOTU. JASLICE U CRKVI MOGLE BI POMOĆI RODITELJIMA DA (PONOVRNO) OTKRIJU RADOŠT ZBOG LJEPOTE MALIH STVARI. A POSEBNO ĆE IM SE DUŠA OBRADOVATI UKOLIKO BUDU S DJECOM ZAJEDNO IZRAĐIVALI JASLICE U OBITELJSKOM DOMU.

Što je čovjek stariji, to je u opasnosti da mu neke „male“ stvari postanu nezanimljive i da ne primjećuje njihovu ljepotu. Jaslice u crkvi mogle bi pomoći roditeljima da (ponovno) otkriju radost zbog ljepote malih stvari. A posebno će im se duša obradovati ukoliko budu s djecom zajedno izrađivali jaslice u obiteljskom domu.

Gospa kao odgojiteljica zna koliko je u duhovnom životu i rastu važno vlastito aktiviranje. Vjernik ne smije biti pasivan već aktivan, ne samo primati nego i davati. Davanjem se najbolje uči primati. Budu li sami nešto činili, članovima obitelji postajat će jasniji smisao Božića. Ne moraju odmah sve shvatiti, posebno ne djeca, ali vlastiti angažman će neprimjetno djelovati na dušu. Zato Gospa poziva članove obitelji da nešto stvarno učine za Isusa Krista.

Kao odgojiteljica Gospa ne ostaje apstraktna i nejasna nego konkretna. Nešto stvarno učiniti za Isusa znači nešto konkretno, a to konkretno je cvijet koji će svaka obitelj, odnosno svaki član obitelji položiti u jaslice u crkvi.

Nešto stvarno učiniti za Isusa donoseći mu cvijet u jaslice, članove obitelji vodi prema samoj tajni Božića. Gospa ih želi učiti da i oni počnu činiti ono što je Bog u Isusu Kristu učinio za njih – da počnu davati. Bog daje. I to sebe. U Isusu Kristu to se najočitije vidi. Ljubav je davanje sebe za dobro drugoga. Davanjem se uči ljubiti.

Što Božić u današnjem vremenu predstavlja djeci? Ne želimo generalizirati, ali zar ne priliku da ih ispod božićne jelke dočeka neki poklon? Nasuprot tome Gospa potiče članove obitelji da oni nešto dadnu. Prije svega, da djeca uče dati, darovati. Ne samo da očekuju da

netko njima nešto dadne nego da oni dadnu drugima. Najbolja prilika su jaslice – da malom Isusu barem nešto daruju. Barem cvijet.

Gospa izabire cvijet jer je u odgoju važno početi malim koracima. K tome, cvijet je nešto konkretno, materijalno, vidljivo. No to nije konačni cilj onoga što Gospa time želi poručiti. Ona smjera na uspostavljanje odnosa s Isusom. Želi da izvanjski čin – donijeti cvijet i staviti ga u jaslice – preraste u duhovan čin. To izvanjsko davanje cvijeta može biti poticaj da se osoba počne Isusu predavati i povjeravati.

Još jedna poruka mogla bi se skrivati u slici cvijeta koji Gospa želi da svi članovi obitelji donesu u jaslice. Kad se cvijet stavi do cvijeta, i tako više njih, nastaje buket. „Dječice, želim da budete prekrasni buket koji želim pokloniti Bogu.“ (25. 10. 1994.) „Dječice, želim od vas napraviti prelijepi buket spreman za vječnost.“ (25. 7. 1995.) Buket je znak zajedništva, a u zajedništvu je ljepota življenja. Nema ništa ljepšega od zajedništva u obiteljskom gnijezdu! Nema veće plaće ni priznanja od zasluga za očuvanjem obiteljskog zajedništva! No ne može biti buketa ako je cvijet uvenuo. Ne može biti obiteljskog zajedništva ako duše članova obitelji ne cvjetaju.

Čini mi se da svojim pozivom obiteljima da krenu prema jaslicama, Gospa čini ono što su anđeli govorili pastirima, a pastiri jedni drugima: „Čim anđeli otiđoše od njih na nebo, pastiri stanu poticati jedni druge: 'Hajdemo dakle do Betlehema. Pogledajmo što se to dogodilo, događaj koji nam obznani Gospodin.'“ (Lk 2,15)

U znatijelji zavirih u knjigu Gospinih poruka da se možda još negdje ne spominju jaslice. I nađoh: „Danas vas pozivam da se zaustavite ispred jaslica i meditirate o Isusu kojega vam i danas dajem da vas blagoslovi i pomogne da shvatite da bez njega nemate budućnosti.“ (25. 12. 2008.) Pregršt je detalja koje članovi obitelji mogu opaziti, sadržaja nad kojima mogu meditirati i poruka koje mogu iščitati kad se zaustave pred jaslicama. Središnje mjesto u jaslicama je štalica u kojoj je obitelj Josipa, Marije i novorođenog Isusa. Meditirajući nad njima, članovi obitelji će opaziti jednostavnost. Susrest će se s obitelji čije se dijete rodilo u običnoj štatici. Ako se Bog rodio u takvu, a današnje pojmove, „neprikladnu“, prostoru, onda je to poruka da za jednu obitelj nije najvažnije ulagati mnogo u uređenje prostorija već više u odnose među svojim članovima. Nije toliko važno kakav je namještaj u kući, koliko je presudno da se svi članovi trude oko topline i razumijevanja, da u obitelji bude dobre riječi, praštanja i milosrđa, smijeha i radosti.

Dobrodošlica Božiću

Upali sjajni žižak, stavi u prozor lumin.
Jabuka spava u žitu, groždice u kolaču.
Iz kuhinje mirišu cimet, klinčić i kumin.
Voze se k nama snovi na zlatnom kotaču.

Čista je naša kuća. Obrazi nam se žare
Odmaraju se ruke, tijelo trudno od posla.
Vjetar prstima češlja šiljate četinare.
Mrz na okna riše putnike, stabla i osla.

U pomirenom srcu noćas ćemo se sresti.
Blagovat ćemo skupa nakon dana posta.
Na prag će netko krošnju nebeskog oraha stresti.
Otvorit će se vrata i propustiti Gosta.

Dolaze s njim svi naši dragi, sjena za sjenom.
Već vratnice škripuću, pjevucka daščica trijema.
Daleka šuma maše radosnim zimzelenom,
Dočekat ćemo skupa Dijete iz Betlehema!

Božica Jeluš

MEĐUGORJE – MJESTO NOVOG BUĐENJA

FRA GORAN
AZINOVIĆ

U PROSINCU JE ČOVJEK MOŽDA NAJSVJESNIJI VREMENA.

Još se jedna godina primiče svome kraju, a na njezinu završetku svode se računi, donose prosudbe i popisuju događaji. Rijetki će zažaliti za vremenom koje je iza njih, jer čovjek se uvijek nada nekom budućem i boljem vremenu. Martin Heidegger je svojevremeno rekao: *Budućnost je temeljno vrijeme*. Današnji je čovjek opterećen budućnošću. Mnogi žele doznati kakvo će im biti zdravlje, ekonomski proračun i društveni status. Možda upravo zbog toga tako bučno i veselo dočekujemo dolazak nove godine. Na taj način kao da se žele odreći prošlosti i prigrliti budućnost.

Jedno od čestih pitanja u mjesecu prosincu je: *Gdje ćete za Novu godinu?* Ljudi žele negdje otići, jer vjeruju da se promjena ne može dogoditi na starim mjestima i zbog toga idu u potragu za novim. Nova godina je prava prilika za odlazak, a turističke agencije nude sve atraktivnije destinacije. Ponuda putovanja je preobilna, a gradovi se svake godine natječu tko će osvojiti titulu najboljeg dočeka Nove godine.

U Americi je prošle godine vršeno istraživanje u kojima su izdvojili koje se riječi najviše koriste u mjesecu prosincu. Rezultati su pokazali da se na popisu prvih desetak nalaze ove riječi: kupiti, dar, doček, početak, Nova godina, sretan Božić, putovanje, trgovina, hrana, dolar, Djed Božićnjak, snijeg itd. Zanimljivo je primijetiti da se na popisu ne nalazi riječ Isus Krist, a i ako se spominje, svakako nije među prvih deset. Nažalost, sve više ljudi ne vežu prosinac uz blagdan rođenja Isusa Krista, kao da je Isus izgnan iz svog mjeseca.

U zapadnoj kulturi mnogi umjesto čestitke za Božić govore: *Sretni vam blagdani!* Nažalost, mnogi ne shvaćaju da se iza riječi Božić krije osoba Isusa Krista. Kao da je Bog – odnosno Krist – nestao iz ljudskog srca, a sva proslava svedena je na povećanu potrošnju i prekomjerna slavlja. I tako se jedan od najvećih kršćanskih blagdana, koji je ujedno i najveći obiteljski blagdan, polako prešućuje ili se vješto skriva.

Prosinac je mjesec koji se sve više pretvara u *blagdan kapitalizma*, jer to je mjesec najveće potrošnje. Mjesec u kojem se slavi ljudski život, rođenje Isusa Krista i njegov dolazak u tijelu, postao je mjesec koji je sve više protiv života. Ljude se preko malih ekrana „bombardira“ raznim dijetama, govori im se kako da se „obrane od hrane“, a s druge strane potiču ih na konzumiranje alkohola i opuštanje. Tomislav Ivančić jednom je prigodom rekao: „Današnji svijet samo želi ljude liječiti nakon problema i ovisnosti u koje ih je isti taj svijet uveo. Nikad ne će nitko postojati tko želi ljudima pomoći i prije ovisnosti, tko im pomogne da uopće ne padnu u grijeh i ovisnost. Nitko. Nitko osim Isusa Krista i Crkve.“ Psiholozi su zaključili da je mjesec prosinac – mjesec najveće rastresenosti. I, gle, apsurd! Umjesto da u ovom mjesecu svi budu staloženi i mirni, jer iščekuju rođenje Isusa Krista, većina je nervoza i bukom nastoji zaglušiti prazninu. U ranija vremena suparničke vojske su izlazile iz rovova i jedni drugima čestitali Božić, a danas, nažalost, čovjek je sve više zatrovan nemirom i nesposoban iskoristi vrijeme koje mu je darovano. Sveti Augustin je rekao: *Iskoristi vrijeme, jer vrijeme je Božji dar. Čovjek daje obilježje svojem vremenu, on stvara dobro ili zlo vrijeme.*

O čovjeku ovisi kako će uroniti u svoje vrijeme.

Nasuprot svemu tome stoji Međugorje. Naime, ljudi iz cijeloga svijeta dolaze, a osobito mladi, da u miru dočekaju Novu godinu. Oni odlaze iz buke svijeta u tišinu međugorske crkve. U Međugorju se

Nova godina čeka slavljenjem svete mise. Ljudi žele da im se blagoslovi vrijeme zahvaljujući za prošlost, koje se ne odriču, premda im je bila puna padova i promašaja. Sve svoje uspone i padove nose pred Gospodina da u svetoj misi preko svećenika Bog sve to blagoslovi i ispuni mirom. Oni žele da njihove nemire blagoslovi Isus koji je sam Mir. Najsvječaniji trenutak je podizanje Tijela i Krvi Kristove, pogledom prema Kristu ulazi se u novu godinu. Potpuno suprotno od buke, vatrometa i promila alkohola. Jedinствен je to fenomen da nasuprot buci svijeta i proslavi, mladi dolaze u tišinu i mir da pronađu Boga u svome srcu.

Svrha je prosinca otkriti dijete Isusa i da nam ono donese mir i blagoslov. To je jedini smisao najčudesnijeg mjeseca. Razmislimo kako ćemo proslaviti mjesec Isusova rođenja i gdje, te kako ćemo zakoračiti u novo vrijeme? Marijo, nauči nas miru, jer tek tada ćemo moći pronaći novorođenče povijeno u jaslama.

RADOST IŠČEKIVANJA

U ove dane često se poželimo vratiti u dane djetinjstvo, a čežnja za zdravim početkom i rajem kao da postane još intenzivnija. Došašće nas podsjeća na dolazak Isusa Krista u svijet u kojem živimo, a Crkva o tome govori na tri načina. Najprije nas izvještajima iz Evanđelja vraća u vrijeme Isusova rođenja u Betlehemu prije nešto više od 2 000 godina, u vrijeme vladavine Cezara Augusta. Potom nas podsjeća kako se Krist i ovoga Božića treba roditi najprije u našem srcu i duši kako bismo ga mogli darovati drugima, a zatim nas potiče da budemo poput mudrih djevica pripravnih za njegov slavni dolazak na kraju vremena. Vrijeme došašća potiče nas da se svjesno uputimo u radost iščekivanja rođenja Boga.

FRA ZVONKO
BENKOVIĆ

DOŠAŠĆE NAS POZIVA DA SE ZA BOŽIĆ PRIPREMIMO DUŠOM I SRCEM IZDVAJAJUĆI SE POSTUPNO IZ SVAKODNEVNICE.

Pritom je potrebno učiniti određeni napor i žrtvu kako bismo se pripravili za Kristov dolazak. Možda će to biti: odlazak na jutarnje mise zornice, post kroz cijelo došašće ili zajednička obiteljska molitva. Neki će se odlučiti za neko dobro djelo i prikupljanje darova kojima će obradovati siromašne, stare i bolesne. Netko će možda napisati čestitku i poslati je starom prijatelju s kojim se odavno nije čuo. U svemu tome pokušaj slijediti trag svoje čežnje. Uz njezinu pomoć

proniknut ćeš u tajnu svojeg života, u tajnu otajstvenog rođenja Boga u liku malenog djeteta koje se želi roditi u tvojem srcu, tvojoj obitelji, župnoj ili redovničkoj zajednici. Nekima će ovo vrijeme pripreme biti poput beskrajnog iščekivanja ili hodanje

BOG SE ŽELI RODITI U NAŠEM SRCU BEZ OBZIRA NA RANE KOJE NOSIMO I GRIJEHE KOJE SMO UČINILI. ON NAS ŽELI I OVOGA BOŽIĆA IZNENADITI, JER KRALJEVSTVO BOŽJE UVIJEK IZNENADUJE. NA BOŽIĆ NAM SE PRUŽA PRILIKA DA KRENEMO ISPOČETKA. TO JE DAR KOJI SE NE MOŽE KUPITI, PREMDA NAM GA U VRIJEME DOŠAŠĆA MNOGI ŽELE PRODATI.

kroz vlastitu samoću i nemire. Stoga, dopusti da tvoja pustinja postane mjesto susreta tebe i Boga, mjesto tvojeg otkupljenja.

BOŽIĆ IZMEĐU TAJNE O UTJELOVLENJU I TELEVIZIJSKE PRIČE

Ovih blagdanskih dana slušat ćemo kako je Božić blagdan mira, radosti i veselja. Kod mnogih će se probuditi želja za djetinjstvom, obiteljskim blagostanjem i zajedništvom. Neki će čežnuti da im Božić bude kao priča koja se nudi na televiziji: „Bila jednom jedna sretna obitelj. Živjeli su u kući s kaminom i mnoštvom raznobojnih ukrasa i upaljenih svje-

tiljki. Imali su jednog sijedog djedica u crvenom odijelu, koji im je donosio raskošne darove.“ Nasuprot tomu, ako sve ostane samo na idiličnoj priči, ukoliko bude izostala duhovna dimenzija, i naša božićna radosti mogla bi nestati nakon otvaranja darova, blagdanskog ručka i nedolaska djedice sa sijedom bradom.

BOG U POTRAZI ZA SVRATIŠTEM

Božić će se slaviti na svim stranama svijeta. Bit će svečano u brojnim obiteljima, a osobito u onima u kojima će se za tu prigodu okupiti svi članovi s raznih strana svijeta. Zasiurno će biti raspjevano i u brojnim samostanima, župnim zajednicama, pokretima mladih, gradskim i seoskim sredinama. Radosti ne će nedostajati ni u sve brojnijim staračkim domovima, centrima za napuštenu i ostavljenu djecu, zatvorskim ćelijama, bolnicama, bolesničkim sobama i razorenim obiteljima.

Neki će u ove blagdanske dane pokušati ispuniti prazninu koja je nastala zbog iznenadne smrti roditelja, supružnika ili djece. Bit će im zasigurno teško, ali u takvu stvarnost i ovog Božića pokušat će se nastaniti jedna nazaretska obitelj koja će biti na putu u potrazi za svratištem. Oni će tražiti samo jedan prazan ležaj, kutak sobe ili natkrivenu staju. Budući da su skromnog imovinskog stanja, ne će zauzvrat imati nikakvog dara, osim ako im budemo spremni ponuditi sve što imamo – svu svoju bijedu i blagostanje. Upravo tu bi se ovoga Božića mogao roditi Isus Krist i donijeti milost i snagu.

BOG KOJI STRPLJIVO ČEKA

Zbog dugotrajnih priprema i preuranjenog ukrašavanja gradova i kuća mnogi su zaboravili što znači iščekivati Božić. Usred te užurbane pripreme i jutarnje buke, zornice stvaraju odmorišnu točku koja upućuje na iščekivanje *svjetla koje rasvjetljuje svaki mrak*. Čekati nekoga znači čežnuti za susretom i nadati se da će sretno stići. U svakom čekanju prisutan je trag božićnog čekanja i slutnja da će naš život Kristovim ponovnim dolaskom postati svetiji. U vrijeme došašća ne čekamo samo mi Boga, nego i On čeka nas da se otvorimo životu i ljubavi i prepoznamo radost koju rođenje svakog djeteta unosi u jednu obitelj.

Došašće nas želi ponovno podsjetiti da nam je potrebno malo tišine, vlastitog mira i vremena u kojem ćemo zastati i zaustaviti se. Papa Franjo je rekao: „Iz otajstva tišine Božje dolazi njegova riječ koja odjekuje u našim srcima.“ Potrebna nam je i tišina kako bismo opazili Božji dolazak na zemlju, kako bismo čuli kad pokuca na vrata našeg srca. Ne zaboravite iskoristiti prigodu susresti se sami sa sobom u božićnoj ispovijedi. Budite obazrivi i prema onima koji ne mogu hodati zbog bolesti, starosti ili su prikovani za krevet. Pozovite svećenike da ih ispovjedi i pripreme za susret s Kristom.

Zbog dugotrajnih priprema i preuranjenog ukrašavanja gradova i kuća mnogi su zaboravili što znači iščekivati Božić. Usred te užurbane pripreme i jutarnje buke, zornice stvaraju odmorišnu točku koja upućuje na iščekivanje svjetla koje rasvjetljuje svaki mrak. Čekati nekoga znači čežnuti za susretom i nadati se da će sretno stići. U svakom čekanju prisutan je trag božićnog čekanja i slutnja da će naš život Kristovim ponovnim dolaskom postati svetiji.

Ukoliko vam ponestane povjerenja da se Bog može roditi u ljudskoj nesavršenosti i nedostojnosti, prisjetite se samo izvještaja iz Matejeva i Lukina evanđelja koji govore da se Isus rodio u štali. Bog se želi roditi u našem srcu bez obzira na rane koje nosimo i grijehe koje smo učinili. On nas želi i ovoga Božića iznenaditi, jer Kraljevstvo Božje uvijek iznenađuje. Na Božić nam se pruža prilika da krenemo ispočetka. To je dar koji se ne može kupiti, premda nam ga u vrijeme došašća mnogi žele prodati. Možemo ga jedino zadobiti po milosti Duha Svetoga koja je u nama, našim blišnjima i u daru Božje ljubavi, koja se udostojala roditi od Marije Djevice.

ŠTO ĆEŠ DAROVATI ISUSU?

Jesi li ikada promišljao što se događa na Badnju večer u ponoć? Hoćeš li i ti nakon svečane Badnje večere s pastirima krenuti tragom zvijezde repatice? Hoćeš li biti pripravan za susret s malenim Isusom ili bi i tebe svećenik na početku propovijedi na misi ponoćki mogao iznenaditi pitanjem: „Zašto ste večeras došli u Međugorje? Što je vas župljane natjeralo da ostavite prepune stolove i po mraku hodite do crkve? Zašto ste vi iz drugih mjesta i država svijeta krenuli na daleki put i odlučili obiteljski blagdan slaviti baš u Međugorju? Ne znam koji je razlog vas potaknuo, ali sam svjestan da se iz godine u godinu okuplja sve više svijeta. Možda je ovdje nebo bliže zemlji ili se duša lakše pomiruje s Bogom? Bez obzira na sve, želio bih vas pitati zašto ste se svi tako svečano obukli? Koga ste došli vidjeti? Mjesto na kojem se treba roditi Bog, još uvijek je prazno. Nadam se da je vaše srce spremno da se u njemu večeras rodi Isus? Budući da ste već došli na slavlje, proslaviti Isusov rođendan, usudim

se pitati vas, a gdje su vam darovi za slavljenika?“

Možda ćeš i sam biti u čudu što to sad svećenik pita i počeo ćeš preturati po džepovima ili torbi ne bi li pronašao bar nešto. Što ako ne nađeš ništa? Hoće li ti biti neugodno ili ćeš se obazirati uokolo ne bi li ugledao što drugi imaju u rukama? U međuvremenu svećenik bi mogao prekinuti neugodnu tišinu i nastaviti propovijed govoreći: „Zasigurno vam je sad jako neugodno, jer niste očekivali da ću vas išta pitati, ali morao sam. Kad sam vas vidio tako radosne i raspjevane, očekivao sam da ćete biti spremni na odgovor. Međutim, to isto pitanje postavio sam i sebi ne pomišljajući imam li što u džepu. I evo, na moju sreću, malenom Isusu mogu darovati lizalicu. Svjestan sam da je Isus premalen da bi je kušao, ali mi barem ruke nisu prazne pred Bogom. Jeste li se pitali što biste vi mogli darovati Isusu kad su vam već ruke prazne? Možda biste mu mogli darovati sve ono što je u vašem srcu bilo polovično, jer ste zaboravili ljubiti i darivati bez uzvraća? Mogli biste mu darovati i sve ono što je u protekloj godini u vašim odnosima s bližnjima bilo bolno, slomljeno i nasilno prekinuto. Na koncu darujte mu i sve svoje laži, ljutnje, gubitke i strahove, jer ove noći Bog se želi roditi u našoj nedostojnosti. Neka ovaj Božić bude i tvoj novi početak s Bogom.“

Pitam se hoće li nas Bog i ovog Božića iznenaditi i doći prerano? Hoćemo li imati snage biti kao djeca i povjerovati u *Riječ*, budno čekati i danima bdjeti kao pastiri uza svoja stada? Hoćemo li imati snage biti *glasnici mira* u svijetu u kojem živimo? Imamo li snage za novo rođenje i hrabrosti udomiti Boga u svoj komfor i slobodu? Hoćemo li imati snage povjerovati da se Bog može roditi i u našoj nedostojnosti, patnji i grijesima? Hoćemo li imati snage ponovno čuti *Radosnu vijest* anđela i krenuti putem betlehemskog svjetla? Ili će nam i ovaj Božić biti samo još jedna repriza poznatih blagdanskih filmova, prepunih blagdanskim trpezama, darova koji ne ispunjavaju i svjetlosti koja zaslijepljuje?

OSAMNAESTI MEĐUNARODNI SEMINAR ZA BRAČNE PAROVE

NAŠA RUŽIČASTA (ŽENSKA) I PLAGA (MUŠKA) MOGU STVORITI BOŽJU LJUBIČASTU

„Zadnja bitka između Boga i Sotone vodit će se preko obitelji i braka“ – riječi su to s. Lucije dos Santos, vidjelice iz Fatime, koje je napisala u pismu biskupu Bologne kardinalu Carlu Caffarru 1980. godine. Te riječi oslikavaju današnju svjetsku situaciju i gorući problem krize obitelji i braka, bilo zbog unutarnjih problema bračnih parova, nezrelosti osoba, ekonomskih problema ili još gorih vanjskih udara preko pokušaja redefiniranja pojma obitelji i nasilnog ugaravanja rodne ideologije u sve pore društva i odgoja. Stoga ovaj seminar za bračne parove koji se već osamnaest godina odvija u Međugorju postaje sve aktualniji i potrebniji.

PAULA TOMIĆ

OSAMNAESTI MEĐUNARODNI SEMINAR ZA BRAČNE PAROVE U MEĐUGORJU TRAJAO JE OD 8. DO 11. STUDENOG 2017. GODINE. Započeo je u srijedu kratkim uvodnim susretom u 16 sati nakon čega je uslijedio večernji molitveni program. U četvrtak ujutro oko dvjestotinjak sudionika iz 16 zemalja (Ukrajine, Austrije, Mađarske, Belgije, Francuske, SAD-a, El Salvadora, Švedske, Hondurasa, Ekvadora, Poljske, Slovačke, Italije, Njemačke, Hrvatske i Bosne i Hercegovine) pratilo je predavača dana: međugorskog župnika fra Marinka Šakotu kroz molitvu klanjanja i jutarnja predavanja sve do 12 sati.

Okosnica predavanja bila je misao sv. Pavla apostola: „Dakle, neka svaki od vas LJUBI svoju ženu kao samog sebe, a žena neka POŠTUJE svoga muža!“ (Ef 5,33)

Kroz ove dvije tako različite, a tako nadopunjujuće potrebe, fra Marinko je u jednostavnosti i konkretnim primjerima prisutnim bračnim

parovima dočarao različite potrebe i načine gledanja i slušanja koje imaju muškarci i žene. Donio je i konkretne primjere kako će žena iskazati poštovanje mužu, te kako će muž pokazati ljubav svojoj ženi. Bilo je lijepo

gledati kako se na određene primjere svakodnevnih muško-ženskih bračnih reakcija prisutni muševi i žene pogledavaju, smješaju i jedni drugima govore: „Eto, tako ti radiš! Jesi li čula?“ i „Ovo je naš problem!“ – što je u konačnici pokazalo da je materijal predavanja svakako pogođen.

U stanci do 14 sati kada je u programu molitva na Križevcu, te za vrijeme večernjeg program u Crkvi, moglo se čuti supružnike kako komentiraju da im je bilo lijepo sve ovo još jedanput čuti i osvježiti to toliko potrebno međusobno prihvaćanje u različitosti. Ostaje na kraju fra Marinkov zaključak da je zapravo „kriza braka“ u stvari „kriza vjere“ – jer bez vjere u Isusa Krista nemoguće je bezuvjetno ljubiti svoju ženu i bezuvjetno poštovati svoga muža. I baš zato je ovo vrijeme provedeno

Kolika je važnost i potreba za ovakvim seminarom pokazuju svjedočanstva samih sudionika, ali i organizatora seminara: Gospođa Marija Dugandžić koja je tu od početka svjedoči kako na seminare dođu upravo oni bračni parovi koje Gospa pozove. Oni na skoro čudesan način saznaju za seminar, obično u trenutku u kojem vapiju Bogu za pomoć i bivaju privučeni. „Glavni režiser svega uvijek je Gospa“ – ističe gđa Marija.

u Međugorju s Marijom i Isusom bilo tako važno za supružnike, da zajedno prije svega mogu koračati u molitvi i vjeri.

Seminar se nastavio u petak 10. studenog jutarnjom molitvom te jutarnjim i poslijepodnevnom predavanjima koja je vodio drugi predavač na seminaru pater Mijo Nikić, član Družbe Isusove, naš poznati teolog i psiholog te voditelj brojnih duhovno-psiholoških seminara. Pater Mijo je posebno govorio o dostojanstvu bračnog poziva.

Budući da brak grade dvije osobe, bilo je nužno prije svega osvijestiti sudionicima tko su oni zapravo, kako su zamišljeni od Boga i koji je njihov cilj. Stoga je pater Mijo u predavanju „Tko je čovjek?“ razjasnio kako je čovjek prije svega grješnik kojega Bog ljubi. Čovjekov život je hod i borba prema ostvarenju Božje volje koja je posvećenje za svakog čovjeka. U toj borbi protiv svojih zlih sklonosti, grijeha i Sotone važno je shvatiti da čovjek nije sam, da je Bog uvijek s njim i da mu pomaže. Čovjek surađuje s Bogom trudeći se rasti u VJERI, NADI i LJUBAVI, kako upravo govori i naslov ovog seminara: „Da ljubav vaša sve više raste.“ (Fil 1,9) Čovjek se najviše razvija upravo ljubeći, a u tom mu cilju onda najviše pomažu upravo bračni drug i obitelj kao najveći izazovi samodarivanja i pozivi na bezuvjetnu ljubav i žrtvu.

Pater Mijo je govorio i o važnosti osobne i obiteljske molitve jer nas molitva vodi bliže Bogu i ona stvara u nama prostor za Boga i njegovo djelovanje u nama i oko nas. Njegova glavna poruka bračnim parovima bila je da vjeruju u Boga i da vjeruju u sebe. Mogu biti sveti ako stave Boga na prvo mjesto u svom osobnom i bračnom životu. Važno je također da sve što im se dogodi u životu – križevi, poteškoće, bolesti, ne shvate kao priliku za odustajanje, nego upravo suprotno – kao priliku za rast u ljubavi i u vršenju Božje volje.

U subotu 11. studenog nakon završnog predavanja i izmjene iskustava seminar je završio svetom misom u 12 sati. Prema svjedočanstvima i izrazima lica sudionika bilo je vidljivo kako je svima teško sići s ovog svojevrsnog „brda Tabora“ – s ovog seminara, na kojem su tako jasno mogli osjećati Božju blizinu. Ali utješno se nadati kako su do njih doprle poruke seminara i da će ih oni, a i svi mi koji čitamo ove retke, nastaviti živjeti u svakodnevnom bračnom životu. Jer ono što je u Božjem srcu, jasno je napisano u Svetom Pismu: Muž i žena trebaju biti jedno. Kada se PLAVA (muški pogled na svijet) pomiješa s RUŽIČASTOM (ženski pogled na svijet) nastaje LJUBIČASTA, a ljubičasta je Božja boja, kraljevska boja. Zato, želimo li hoditi putem svetosti na koji nas i Gospa ovdje u Međugorju svakodnevno poziva, ne preostaje nam drugo nego svijet oko nas bojati Božjom bojom međusobne ljubavi i darivanja!

SVJEDOČANSTVA

DAVIDE I GIOVANNA NAPLES, TREVISO, ITALIJA

Ovdje smo jer smo prošle godine bili prvi put. Moj muž je tada bio rekao: Našao sam nešto na internetu. Ide-mo! I ja nisam mogla reći „Ne“. I tako smo došli i bilo nam je jako dobro, pa smo se vratili i ove godine.

Inače smo članovi jedne molitvene grupe koja je započela u Lourdesu. Išli smo tamo na hodočašće svake godine i započeli smo svaki dan moliti kronicu. Kada su počela uka-

problemima, zdravstvenim problemima ili problemima u ponašanju. I za sve njih hodočašće u Međugorje predstavlja važno iskustvo susreta s Božjom i Gospinom ljubavi i uvijek se dogodi neko jako iskustvo unutar-njeg izlječenja.

FRANCO BISCARO I INES FERNANDES, TREVISO, ITALIJA

Ovdje smo jer su nas pozvali prijatelji koji su već bili ovdje. Ines još dodaje da su ovdje i kako bi zahvalili Gospi

Davide i Giovanna Naples

zanja u Međugorju, došli smo i ovdje, ali smo nastavili ići i u Lourdes. Ipak, unutar sebe počeo sam praviti usporedbe i počeo sam se pitati: Ma je li potrebnije ići u Lourdes ili ići u Međugorje? Budući da me to mučilo, upitao sam Oca Rastrellija koji mi je rekao: „Davide, ne trebaš uspoređivati, jer Gospa je u svim svetištima, važno je zaustaviti se i pustiti je u svoj život. Ali, sada je vrijeme Međugorja. Sada nam Gospa ovdje govori i mi je trebamo slušati. Ono što nam govori u svojim porukama trebamo slušati i vršiti jer nam ona sada daje poduke koje su bitne za ovaj, sadašnji trenutak. Jer ovaj povijesni trenutak za nas je Međugorje!“

Inače, barem jednom godišnje dolazimo u Međugorje sa štionicima udometeljske obitelji kojoj pripadamo. Tu su osobe s različitim socijalnim

Franco Biscaro i Ines Fernandes

na uspješnom izlječenju njezina muža Franca od raka na gušterači. Cilj nam je bio da malo promijenimo bračne navike koje se nakupe tijekom zajedničkog života. Mi smo u braku već 33 godine, pa smo se željeli malo suočiti jedno s drugim. Kao što je fra Marinko u svojim predavanjima istaknuo kako postoje uvijek ta dva različita muško-ženska gledišta u braku zbog kojih izbijaju rasprave i svađe, mi smo ih željeli malo proanalizirati. Također dolazimo iz naše specifične situacije skoro dvogodišnje borbe za izlječenje moga muža, koja je dovela do promjene naših životnih prioriteta. Sad imamo skroz druge životne vrijednosti. Nakon muževa ozdravljenja neprestano sam u srcu osjećala riječ „izobilje“! Nekako osjećam kako trebamo biti zahvalni prema izobilju Božje ljubavi koju ima

BRAČNIH PAROVA SA SEMINARA

prema nama. I to nam sada postaje glavni cilj u životu. Primati Božju ljubav i truditi se darivati tu ljubav jedno drugome i našoj djeci.

MARIJA I NIKOLA RAKIĆ, PAKOVO SELO, HRVATSKA

Nikola: „Mi smo već treći put na seminaru za bračne parove. Dolazimo na ove seminare jer osjećamo potrebu za svakodnevnim duhovnim napredovanjem. A ovdje svaki put puno toga novoga čujemo i nauči-

Stvoriti neke odluke, stavove, pa onda kada se vratiš u svoju svakodnevicu, da imaš više snage sve to nositi. Ne možeš stalno vući, gurati... mora se malo uzeti predaha. Ovi seminari su dosta poticajni i puno su nam značili jer smo imali nekih poteškoća u obitelji: naša unučica rodila se prerano pa je sve to bilo jako teško. Ali sada smo, zahvaljujući molitvenom životu koji smo preko duhovnih seminara otkrili, a za koji nismo znali na početku našeg bračnog života, sve to s Gospodinom lakše prihvatili.

Žao nam je da i naši prijatelji ne žele spoznati ljepotu i prednost ovakvih seminara, jer se zadnjih desetak godina sve gore stvari događaju u njihovim brakovima:

kojoj se trudim pronaći Boga u sebi, vidjeti što trebam mijenjati, kako bolje ljubiti svoju ženu. I do sada smo shvatili da doista ovo trebamo! Doći jedanput godišnje ovdje na tjedan dana, kako bi cijelu godinu mogli živjeti mir i plodove ovog iskustva.“

Irene: „Za mene je dolazak na ovaj seminar garancija za naš brak, za naš život, za naše blagostanje, naše zdravlje. Ne samo za mog muža i mene nego i za našu djecu i unučad.“

Nikola i Marija Rakić

mo. Prvi seminar na kojem smo bili vodio je vlč. Tonči Matulić. To su bila nebeska predavanja, ono što Bog čini u ljudima, velečasni je izvrsno prikazao. Prošle smo godine bili na predavanjima don Ivana Filipovića. On je prenio primjere ljudi koji su pogođeni teškim životnim iskustvima (droga, ovisnosti). Sada nas je fra Marinko uveo u seminar sa dvije riječi: LJUBAV I POŠTOVANJE. Da muž ljubi ženu, a da žena poštuje muža! I da čovjek samo to prihvati, brak je riješen i moglo bi se cijeli život živjeti u miru. Jer svi smo tu radi mira, ne radi nekog velikog znanja ili čuda, nego da u miru prodemo naš život.“

Marija: „Moj muž već 28 godina naporno radi, što je dovelo do puno stresa u životu, pa je bilo potrebno malo se odmaknuti, razmisliti o poslu, obavezama, djeci, cijelom životu.

Jose i Irene Dantes - Castillo

od razvoda do kocke, alkohola i drugih poteškoća... Svi su nekako ostali daleko od Boga i samo sliježu ramenima. Mi im to pokušavamo reći i svjedočiti, ali nažalost vjera se ne može nametnuti drugome nego se čovjek sam treba odlučiti, kao što smo se i mi jednog dana odlučili da želimo doći.“

Nikola: „Jutros nas je jako dirnuo pater Nikić koji nam je sve tako lijepo o čovjeku razjasnio. Naime, kod naših svećenika postoji veliki nerazmjer u tumačenju Božje riječi. Oni bi i pametnoga zburnili, a ludome ne mogu pomoći. A kod njega sve je tako jasno, praktično, stvarno i poučljivo.“

JOSE I IRENE DANTES - CASTILLO, MIAMI, USA

Irene: „O Međugorju smo čuli od moje sestre koja je pogledala jedan video o prvim ukazanjima u Međugorju, pa sam ja onda iz znatiželje došla ovamo s jednom mojom prijateljicom. I sve me oduševilo: crkva, vidioci, ljudi – svi su bili jako ljubazni. Nakon povratka uspjela sam uvjeriti svoga muža da i on dođe sa mnom. Ovdje smo od 2013. godine i svaki put prisustvujemo ovom seminaru.“

Jose: „Za mene je ovaj seminar prava duhovna obnova u

Oleg i Oksana Kravchenko

OLEG I OKSANA KRAVCHENKO, KRIVI ROG, UKRAJINA

Na seminar smo došli budući da sam ja za njega saznao kada sam prije dva mjeseca bio ovdje na hodočašću s grupom vojnika iz Ukrajine. Rekli su nam tada za datum pa sam poželio dovesti u Međugorje i svoju suprugu. Sviđa nam se ovdje, osjećamo se duhovno obnovljeni i pomaže nam. Inače živimo već 30 godina u braku i imamo dvoje djece. Nekako o svemu tome o čemu se govori pomalo smo znali, ali dobro je opet ponoviti sve te biblijske teme. Sviđa nam se ova okolina, ljudi, molitveno ozračje. Sama klima i odnosi prema drugim ljudima – ta raznolikost i različitost naroda, kultura i običaja. Vidimo ovo kao još jednu novu priliku za naučiti nešto novo, jer kao što kaže naša poslovice: „Živeći se uči živjeti!“

Dvadeseta obljetnica Radiopostaje Mir Međugorje

ISTINSKA LJUDSKOST, ZDRAVA RELIGIOZNOST

RADIOPOSTAJA
mir
MEĐUGORJE

Snimio: Mateo Ivanović

Prije dva desetljeća, 25. studenog 1997., Radiopostaja Mir Međugorje, zasnovana na potpuno različitim osnovama nego druge radiopostaje, emitirala je prve valove. Vodeći se geslom „Istinska ljudskost, zdrava religioznost“, otpočetak je namjera osnivača bila stvoriti dobru obiteljsku radiopostaju. Uz ostalu bogatu ponudu srž čitavog programa je ipak prijenos večernje sv. mise iz župne crkve i sva tri dijela krunice. Danas je Radiopostaja Mir Međugorje izrasla u radiopostaju koja se čuje u Europi, ali i u cijelom svijetu putem interneta i satelita. U povodu dvadesete obljetnice razgovarali smo s glavnom urednicom programa Sanjom Pehar.

TONINA IBRULJ

Proslavili ste 20 godina djelovanja Radiopostaje Mir Međugorje. Najprije čestitke!

Na svemu hvala Bogu i Kraljici Mira.

Kako je sve počelo?

Kada je prije 20 godina Radiopostaja Mir Međugorje započela s radom, nitko nije mogao znati u kojem će smjeru krenuti, kako će se razviti, koliko će trajati, a tek da smo mogli zamisliti da ćemo proslaviti dvadeseti rođendan. Krenulo se malim koracima, u skromnosti i jednostavnosti, u podrumu male kućice s ciljem da se pruže osnovne informacije i aktualnosti lokalnim stanovnicima i bližoj okolini. Namjera nam je bila biti na usluzi hodočasniciima i onima koji su dolazili sa željom da čuju o međugorskim događanjima. Počeli smo s emi-

tiranjem dva sata večernjeg molitvenog programa iz Međugorja, a došli smo do cjelodnevnog programa koji se danas sluša po cijelome svijetu. Bili smo prvi radio u BiH koji je emitirao program na internetu, bilo je to na blagdan sv. Franje 1999. godine, a od Božića 2003. i na satelitu.

Zašto naziv Mir Međugorje?

Naravno, iza svega ovoga stoji naša nebeska majka Marija, a svi mi ostali smo se našli kao instrument u Božjim rukama. Bog nam je iskazao veliku milost kada nam je poslao Gospu koja se u Međugorju predstavila kao Kraljica Mira te je pozvala na mir između Boga i ljudi. Tako da je i ovaj radio dobio naziv „Mir“ jer mu je cilj promicati poruku mira, istine i temeljnih ljudskih vrijednosti.

Kakav je sadržaj i što to, gledano u medijskom kontekstu, donosi Radiopostaja Mir Međugorje?

Danas program nudi bogatstvo duhovnih i svjetovnih raznolikih sadržaja, a sve pod geslom „Istinska ljudskost,

Mi smo jedan obiteljski radio i nudimo širok spektar tema, tako da skoro svatko može pronaći nešto za sebe. Povezani smo s našim slušateljima i postoje brojni koji i ustaju i liježu s našim radijem. Uvijek se trudimo

bismo opstali. Podupiratelji su se s vremenom međusobno upoznali i povezali tako da su postali dio naše radijske obitelji. Dolaze sa svih strana jer se naš radio sluša u mnogim zemljama, npr. U Austriji, Njemačkoj, Švicarskoj itd. Često nas znaju posjetiti i uvijek nas iznenade originalnim poklonima i suvenirima. Ljubav prema nama pokazuju na razne načine i jako smo zahvalni svima njima, a prije svega Gospi koja nas je sve i okupila.

Što za Vas znači ova radiopostaja?

Teško mogu riječima izreći sve što osjećam za ovaj radio. Tu sam već 18 godina, to je sastavni dio mog života. Naravno da za mene ovo predstavlja veliku čast, i znam da je to Gospin dar, zato je prije svega i odgovornost, prvo prema Bogu, a onda prema svim našim slušateljima kojima nastojimo biti u službi. Raditi na Radiopostaji Mir Međugorje nije samo posao, to je poslanje. Često su

zdrava religioznost“. Od samog početka središnja točka je ostao prijenos molitveno-liturgijskog programa, a kroz godine se programska shema nadopunjavala i obogaćivala. Danas se program sastoji od tridesetak tematskih emisija i rubrika. Kroz te emisije govorimo o međugorskom fenomenu, plodovima Međugorja. Često donosimo poticajna svjedočanstva vjernika kojima je Bog promijenio život iz korijena. Također obuhvaćamo i druga područja kao što su kultura, sport, društvo, obiteljske teme, a pobrinuli smo se i za najmlađe sa programom za djecu. Naravno, neizostavan dio programa je i glazba, a cijeli rad je formiran u skladu s naukom Crkve. Trudimo se da kroz sve emisije i rad donosimo ljubav, mir, suosjećanje, i da uistinu širimo Radosnu vijest.

Koju slušateljsku publiku obuhvaća Radiopostaja Mir Međugorje i tko su oni koji između brojnih, različitih postaja biraju upravo Vašu?

Naše slušateljstvo zaista obuhvaća sve generacije, od djece do najstarijih.

opravdati povjerenje naših dragih slušatelja.

Možete li izdvojiti neke događaje na koje ste posebno ponosni?

Mnogo je posebnih događaja i dirljivih trenutaka, ali izdvojila bih svakako praćenje pohoda Ivana Pavla II. Banjaluci, kao i prijenos s pohoda pape Franje Sarajevu. Zatim, pripremanje za obljetnicu Gospina ukazanja je svakako nešto posebno za nas, a tu je i neizostavni Mladifest koji okupi možda i najveći broj hodočasnika, svećenika i vjernika. Izravno prenosimo i uskršno, božićno i novogodišnje bdijenje, a to su razdoblja koja također imaju jedno posebno obilježje.

Osobito je zanimljiv sustav podupiratelja Radiopostaje Mir Međugorje?

Dakle, radi se o sustavu u koji je uključeno mnogo ljudi. Potpora je molitvena i financijska. Hvala Bogu na svakoj osobi koju nam je poslao, na svim molitvama i financijskim prilozima jer bez toga vjerojatno ne

tu razni izazovi i nije lako, ali Gospa nas vodi i zagovara, tako da ustrajno i hrabro kroćimo naprijed.

Koji su planovi ove radiopostaje za budućnost?

Novih planova i ideja zaista nikada ne fali, pa tako i sada. Nadam se da ćemo uspjeti u novim projektima koji su u planu. Cilj nam je približiti se našim slušateljima što je moguće više, tako da ćemo započeti s prijenosima misnih slavlja i u drugim župama u BiH, a ostali veći planovi neka ipak ostanu iznenađenje do njihove realizacije.

Gospođo Pehar, hvala na razgovoru!

Hvala vama!

Seminar posta i molitve

U GOSPINOJ ŠKOLI POSTA

Nedavno je jedan mladić upitao vidioca u Međugorju: „Zašto bih trebao postiti?“ Prije nekoliko mjeseci, on je došao doma nakon boravka u regiji jakih oružanih sukoba, te je prepun strašnih iskustava i prizora tražio mir. Pomalo ljutit upitao je: Ne razumijem zašto je to dobro? Koja je svrha toga da jedem samo kruh i pijem samo vodu? Vidioc je odgovorio: „Jer to želi Djevica Marija.“ Odgovor je bio tako odlučan i jasan i nije mogao biti izrečen izravnije od ovoga. U zraku se mogla osjetiti snaga djelovanja tih jednostavnih riječi, koje su ne samo njega, nego i mnoge iz grupe iznenadile i ujedno apsolutno uvjerile. Tko me ljubi, čuvat će moje zapovijedi, kaže Isus. To vrijedi i za Gospine poruke. Kada volimo, spremni smo činiti ono što ljubljenom čini radost.

TEREZIA
GAŽIOVA

GOSPA NAS NEIZMJERNO LJUBI. PROŠLA JE NAŠ ZEMALJSKI PUT, GLEDA NAS IZ PERSPEKTIVE NEBA I ONA ZACIJELO NAJBOLJE ZNA ZAŠTO JE DOBRO POSTITI. Toliko puta nalazimo u Njezinim porukama poziv: „Postite, draga djeco, molite i postite da vam Bog dadne mir... želim vas sve približiti mom Sinu Isusu, zato vi molite i postite... Molite i postite jer to je put k vašem pročišćenju... po-

stom i odricanjem, dječice, bit ćete jači u vjeri.“

Iz iskustava sudionika seminara posta, molitve i tišine u Međugorju, često se čuju slična svjedočanstva koja potvrđuju kako je Gospa u pravu. Sudionici izjavljuju: „Post je put do nutarnjeg mira, post oslobađa, post daje snagu, pročišćava, otvara srce da se bolje čuje Božji glas.“

Naravno da je post i žrtva, ali kroz tu žrtvu možemo osjetiti božansku

žrtvu i otkrivamo kako nas Isus voli do smrti na križu. Umirući sebi osjećamo želju postati bolji. U srcu se rađaju dobre nakane, dobivamo snagu ostvariti ono što Gospa želi.

U Gospinoj školi posta shvaćamo da post ne znači kaznu i oduzimanje nečega na što imamo pravo već naprotiv – post je stvarno neobičan put do slobode srca. Postom raste naša želja biti bliže Isusu i vršiti Božju volju.

Za vrijeme tih pet dana posta, molitve i tišine tijekom seminara događaju se istinske promjene srдца. O tome svjedoči i grupa hodočasnika iz Italije koja je sudjelovala na tom seminaru od 26.11. do 1.12.2017., a seminar je vodio fra Perica Ostojić.

MARISA PONTALTI, TRENTO:

Zahvalna sam Gospodinu za tolike plodove seminara posta – obraćenja, promjena srдца, te silne radosti. Seminar nas je ujedinio, osjećali smo snagu Duha Svetoga. Iako dolazimo iz različitih dijelova Italije, iz različitih sredina, različite smo životne dobi, te imamo drugačija iskustava osjećali smo se kao jedna obitelj. Duh Sveti

i molitva je uistinu pravi put na kojem se može postati Gospin apostol. Vraćam se kući ispunjena radošću i zahvalnošću Gospodinu za sve.

MARCO PREST, TRENTO:

Prvi put sam sudjelovao na seminaru i prvi put u životu sam postio 5 dana. Zahvalan sam Bogu za ovo neobično iskustvo. Već jedno duže vrijeme osjećao sam u sebi veliku prazninu. Ovdje sam shvatio da samo Bog može ispuniti do kraja ono za čim čeznem. U ambijentu Marijine prisutnosti dobio sam odgovore na mnoga pitanja. Duboko sam uvjeren da je sve što Gospa kaže o postu u svojim porukama istina. Naime post nas dovodi u dublji odnos s Bogom. Gospa nas vodi iz površnog u dubine duhovnog života. Osjetio sam kako su za vrijeme molitve, šutnje i posta padale moje maske jedna za drugom. Molitva i post idu zajedno, one su dva kanala kojima teče Božja milost. Naravno, uz to je vrlo važna

DALIA OMINI, MILANO:

Zahvalna sam mojim prijateljima koji su mi poklonili ovaj neobičan dar – Seminar posta, molitve, tišine. Članica sam zajednice Novi Horizonti i živim vrlo aktivan, intenzivan život te je za mene izuzetno važno ponekad povući se „kako se ne bih izgubila“.

Seminar posta je bio za mene jedno posve novo iskustvo. Kući ne mogu nikako postiti jer nemam za to snage pošto patim od raznih ovisnosti, primjerice o čokoladi. Mislila sam kako neću moći izdržati postiti pet dana. Danas, nakon što je prošlo pet dana, uopće ne osjećam glad. To je plod molitve i klanjanja.

Marisa Pontalti

Marco Prest

Gianpietro Todesco

Dalia Omini

nas je u molitvi ujedinjavao i iskusili smo da smo svi jedna obitelj. To je nevjerojatno. Bez riječi, u šutnji, bližnji postaje za stolom tvoj brat, sestra koji su ti odjednom tako bliski. Godinama dolazim na ove seminare posta, još dok ih je vodio pokojni fra Slavko. I ovaj put smo otišli na njegov grob zahvaliti mu i pomoliti se njemu. On me i potaknuo da organiziram hodočašće za seminar posta iz Italije. Učio nas je kako su post i molitva važni u Gospinim porukama. Zauvijek ostaje u mom srcu snaga njegovih riječi koje nam je često ponavljao: „Molitvom i postom mogu se zaustaviti čak i ratovi. Ne samo svjetski nego i ratovi koji se događaju u našoj nutрини.“ Postom se mogu rješavati i situacije koje su iz ljudske perspektive neriješive. Primijetila sam kako su plod i dar ovih susreta mnoge molitvene zajednice koje su nastale baš nakon seminara posta. U tim molitvenim grupama prepoznatljivo je da članovi žive euharistiju, vole krunicu i čine dobra djela. Post

i tišina. Zahvaljujući tim sredstvima uspio sam otvoriti vrata koja su bila odavno zatvorena u mojoj nutрини. Kad smo se penjali na Podbrdo, moleći krunicu, razmatrajući Gospine poruke, posebno me dotakla rečenica: „Dječice, vršite Božju volju“. A upravo to mi stvara veliki problem. Sutradan smo otišli na Križevac gdje sam u molitvi pod križem shvatio da je Isus do kraja vršio volju svog Oca. Seminar mi je pomogao da iskusim kako je najvažnije u životu upravo to – tražiti i vršiti volju Nebeskog Oca.

GIANPIETRO TODESCO, SARCEDO:

Na seminaru sam sudjelovao više puta, redovito skoro svake godine. Svaki put je to za mene nova milost i nova odluka ustrajati u postu, jer tijekom godine dogodi se da ga zanemarim. Na početku je uvijek teško postiti. Ali kad izdržim prvi, drugi dan, onda bih na kraju želio nastaviti i produžiti post još nekoliko dana. Jer post mi nakon nekoliko dana daje snagu, milost i radost. Osjećam kako sam više budan nego kad jedem normalno.

Seminari posta su za mene privilegirano vrijeme gdje mogu osjetiti snažno nazočnost Isusa, posebno za vrijeme klanjanja Presvetom oltarskom sakramentu, gdje se trudim provoditi što više vremena. Posebni su mi ti trenutci, kad se nađem sam s Isusom u kapelici. Rado se sjećam i živim od tih trenutaka kad sve završi. Savjetujem svakome da doživi barem jedanput u svom životu to iskustvo slobode koju donosi post, te da se ne boji postiti.

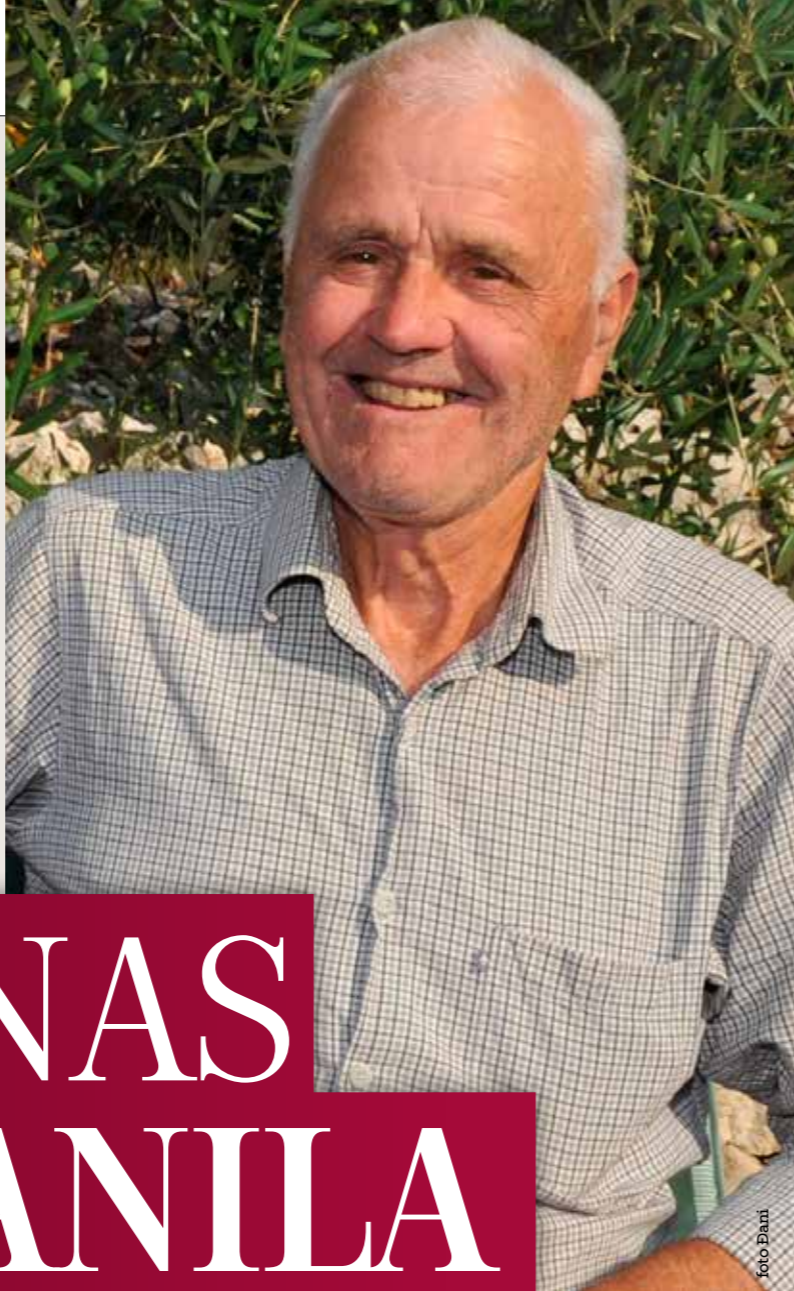
Ponovno sam se uvjerila kako kad činim neke stvari s Isusom, tada nemoguće postaje mogućim. Otkrila sam i snagu zajednice. Shvatila sam da imamo puno sredstava kako postati bolji, imati dublji odnos s Bogom i s drugima. Post nije kazna, nego pomoć u osobnom rastu, radu na sebi, te spremnost postati bolji. Primjerice, osobno sam ovih dana otkrila kako svojim izrazitim karakterom ranjavam bližnje i odlučila sam više raditi na sebi i kontrolirati se. Postalo mi je jasno kako trebam postati nježnija i mirnija u odnosima prema drugima.

Također sam primijetila kako često razmišljam negativno o drugima, ocjenjujem stare, sudim mlade. S tim trebam također prestati. Isus mi je pokazao u nekim primjerima kako su mladi u našoj grupi razboritiji od mene, spremniji pomagati više nego što ja činim, dok stari ljudi imaju neuobičajenu izdržljivost i mladenački duh koji nikad nisam mogla ni zamisliti.

Razgovor s Matom Šegom - Dananom

Danas je teško opisati što se sve događalo u prvim danima Gospinih ukazanja u međugorju. A kad se želimo prisjetiti početaka, onda znamo da su vidioci posvjedočili da su 24. lipnja 1981. vidjeli Gospu i da je njihovo svjedočanstvo pokrenulo vjerničko mnoštvo, ubrzo nakon toga i komunistički otpor, do zatvaranja župnika, kapelana i civila. Danas možemo reći da su oni koji su povjerovali i krenuli za Gospom pobijedili. Ostvaruje se i ovdje istina da Bog uzvisuje ponizne, stoji na strani potlačenih i daje im pravo, a ruši ohole, umišljene, moćne, snažnom svojom desnicom. Jedan od onih koji su povjerovali, ali stoga i trpjeli, jest naš sugovornik Mate Šego Danan.

GOSPANAŠ JE OBRANIŁA

MARIO VASILJ

Dragi Mate, zahvaljujem Vam od srca na otvorenosti i želji da našim čitateljima prenesete svoja sjećanja na prve dane međugorskih ukazanja.

Ja sam Mate Šego zvani Danan. Rođen sam 1937. godine. Oženio sam se 1962. godine. Sa svojim suprugom Štefom, sada pokojnom, podigao sam šestero djece.

Možete li nam nešto reći o životu u župi Međugorje prije Gospina ukazanja?

U Međugorju se živjelo kao i u cijeloj Hercegovini. Sadio se duhan i vinova loza, a i stoka se držala. Živjelo se teško i skromno. Moja obitelj sadila je oko pedeset tisuća struka duhana. Zvalo je biti i četrdeset kvintala suha duhana za prodaju. Imali smo i po šest tisuća loza pa je znalo biti i dva vagona grožđa. Svoju sam malu kuću sagradio od zarađene koju namakoh trogodišnjim radom u Njemačkoj.

Opišite nam prve dane Gospinih ukazanja?

Puno se toga o prvim danima Gospinih ukazanja u Međugorju reklo, a i vi ste u Glasniku o tome puno pisali pa ja i ne bih tome mogao nešto novo nadodati. Ono što je meni osobito ostalo u pamćenju na dan prvog Gospina ukazanja jest tišina koja je zavladała selom. Dan bijaše kao i svaki drugi. Ni po čemu poseban. Kako su se u Međugorju ljudi osim poljoprivrede bavili i stočarstvom, osobito bi bila živopisna i bučna predvečerja kada bi se sa pašee vraćala stoka. Međutim, u predvečerje toga dana bijaše nekako drugačije. Rekoše da se Gospa ukazala.

Koja je bila vaša reakcija na vijest da djeca vide Gospu?

Svi smo u prvi mah ostali zatečeni. Kako je moguće da se Gospa baš ovdje ukazala?! I nekakva se tjeskoba u nas uvukla. Iznenađni događaji malo su nas nemalo zbunjivali, ali nešto nas je ipak hrabrilo i čvrstilo u vjeri da je Gospa zaista sišla među nas. Lako je danas razmišljati o svemu što se tada događalo, ali onda u vremenu kada nas je komunistički režim još gazio, nije bilo sasvim svejedno očekivati vrijeme koje slijedi. Pretpostavljali smo da nas sve čekaju teška vremena i iskušenja.

Sutrađan smo se, iako još pod velikim dojmom od jučerašnjeg događaja, ipak malo pribrali. No, u predvečerje tog 25. lipnja, oko 18 sati, opet metež. Gospa se na Podbrdu opet ukazala djeci. Odmah sam pošao vidjeti što se događa. Čim ju ugledaše gore, počeoše plakati i trčati prema Njoj. Nas

desetak odraslih potčrčismo za njima, ali ih ne mogosmo sustići. Našli smo ih u jednoj dračigdje raširenih ruku klečeći nepomično gledaju u istu točku ozarena lica. Svi koji smo se tom prilikom zatekli, povjerovali smo da se događa zaista nešto izvanredno. Već sljedeći dan puno je svijeta došlo u Međugorje.

Što Vam se osobito urezalo u sjećanje iz tih prvih dana Marijinih ukazanja u Međugorju?

Ne znam kako bih i opisao sve što sam osjećao i što mi je sve padalo na pamet. Zanos i snaga koja je ljude vodila prema mjestu ukazanja. Ni danas se nije lako popeti do mjesta ukazanja, a kamoli onda kada je bila gotovo neprohodna, ali ljudi su trčali gore kao da po ravnom hodaju, kao da ih ne bode drača i stijene.

Jeste li Vi tada vidjeli kakve neobične pojave?

Gospu vidio nisam ali sam vidio sunce koje igra te žarku svjetlost kako pada prema tlu. Međutim, za mene je sama neobična pojava bilo to da se odmah drugi dan po Gospinu ukazanju u Bijakoviće slilo veliko mnoštvo vjernika tražeći znakove Gospinih ukazanja. Vidjeti toliko ljudi na jednom mjestu i to u mojemu selu za mene je bilo zaista nešto neobično. Od tada do dana današnjeg ta rijeka ljudi nije prestala teći.

Kao bliži susjed dobro ste poznavali djecu i njihove roditelje?

A što mogu reći o njima nego da su to bili dobri, marljivi i poštenu ljudi, a tako su odgojili i svoju djecu. Odmah po ukazanju oni su se prvi našli na udaru vlasti. Kako vidioci, tako i njihovi roditelji. Odvođeni su na ispitivanje na policiju, pritvarani bez suda i osude. Na razne su ih načine htjeli prisiliti da kažu kako je sve prijevarena ali oni su ostali dosljedni istini. I sam sam tri puta išao u policiju gdje su me ispitivali o ukazanjima. Prvih dana dolazili su ispitivači čak iz Sarajeva. Bojali su se da ne spremamo ustanak. Vicka je bila hrabra i rekla nam: „Slobodno vi recite da sam vam ja rekla o ukazanjima, nemojte se bojati, neka ja idem u zatvor.“ Nismo se bojali iako smo znali da nas jedna kriva riječ može odvesti u zatvor. Gospa nas je obranila.

Do tada nikada niste imali problema s ondašnjom vlašću?

Ja i moja obitelj bili smo im nezanimljivi. Nikada nisam bio ni na kakvoj državnoj službi. Živio sam od rada svojih ruku na svojoj zemlji i u moj posao nisu dirali. Pa ipak komunizam nam je svima ulijevao strah. Šutjeli smo i radili sklanjajući se od svega što bi nas moglo dovesti u nepriliku. I hvala Bogu, podigli smo čestite obitelji. Zajedništva nam nije manjkalo pa je bilo lakše raditi i živjeti. I dandanas Bog nas blagoslivlja dajući nam dobro potomstvo koje poštuje svoje starije. Sve ovo što od materijalnog danas imamo nije ubilo ono što smo oduvijek u svojim domovima gajili: ljubav, slogu, poštivanje, zajedništvo i iznad svega vjeru u Boga.

Sjećate li se uhićenja fra Joze Zovke?

Sjećam se kako su zatvaranja crkve, sjednica u školi na kojima se raspravljalo o ukazanjima i kako sve zataškati. Komunistička vlast je u svemu tomu vidjela prijetnju postojećem poretku pa su na različite načine vršili pritisak na nas da zatajimo istinu. Nekoliko mjeseci nako prvog ukazanja uhitio je fra Jozu Zovku. U namještenom procesu optužio ga da bunni narod protiv vlasti i da je sve ono što se događalo on izrežirao. Utjeravši još veći strah u narod koji je volio tog fratra. Ostali smo bez njega kao djeca bez oca. Sjećam se da je iz Sarajeva stigla gospoda sa željom da riješe problem. Ali ništa učiniti nisu mogli jer je Gospa bila tu i ostala. Mene nitko nije zvao da svjedočim u partijskom procesu protiv fra Joze Zovke.

Možete li nam nešto reći o fra Slavku Barbariću?

A što ću vam reći o čovjeku koji je umro moleći Put križa?! Sama je njegova smrt o njegovu životu sve rekla. Bio je najnesebičnija osoba koju sam susreo. Kao da je Bog poslao živa anđela da hoda ovuda i pokazuje ljudima što je svetost. Malo je spavao i jeo, a puno molio i radio. Njegove propovijedi bile su posebne. Tko je njega poznao, upoznao je živa sveca.

Međugorje je probudilo žar vjere u mnogim hodočasnici-

Ma? O, koliko sam upoznao ljude koji su baš ovdje osjetili veliki žar vjere i doživjeli obraćenje! I svećenici su ovdje oživljavali svoju uspavanu vjeru te bi u svom poslanju bili još bolji. Naši su fratri uvijek bili dobri i bili bliski sa svojim pukom. Ali su ukazanja u Međugorju ipak promijenila i nas i njih, nekako smo bolji i bliskiji. Vjera nam je dublja. Ne možeš ostati slijep pored očiju koje ovdje vide bolesna čovjeka koji se smije i ne očajava. A Međugorje je prepuno takvih.

U prvim danima Gospinih ukazanja poseban je bio odnos i s hodočasnici?

Drugi je dan već počelo dolaziti veliko mnoštvo. Domalo počeoše i stranci dolaziti, ponajviše Talijani. Kako je većina nas radila po Njemačkoj natucali smo ponešto njemačkog pa smo se mogli nekako i sporazumjeti s njihovim hodočasnici a s ostalima vrlo teško. Od ostalih jezika gotovo nitko ništa nije znao. Možete misliti kako je bilo s hodočasnici iz Italije. Oni, po prirodi radoznali, htjeli bi o svemu sve znati pa traže, pitaju a ja ne da nisam njihov jezik znao već Talijana do tada u životu nisam sreo. Sjećam se da sam tih dana često trčao do susje-

de Drage koja bi mi ono najosnovnije prevodila a ja bi sve to zapisivao na papirić. Treba posebno istaknuti da su u ono vrijeme i hodočasnici bili strpljiviji i skromnijih prohtjeva. Većina nas tada u svojim domovima nismo imali uvjete kakve imamo danas. Kuće su nam bile male i neuvjetne a rijetko je koja imala sanitarni čvor. No, oni su znali da im ono što imamo nudimo od srca i bez ikakve naknade i bili su beskrajno zahvalni.

Kakav je Vaš odnos s hodočasnici-

ma danas? Ja sam čovjek u godinama i brigu o hodočasnici sam predao svojim sinovima pa sam nekako i manje u doticaju s hodočasnici. No, sinovi- ma sam na obavezu ostavio da svakog hodočasnika prime kao svoga najbližeg jer je to i u našoj naravi i u našoj tradiciji. Ja sam svoj životni krug zatvorio i opet se vratio poslu na zemlji ali ovaj puta ne zbog velike potrebe već što to uistinu volim. Zaljubljenik u zemlju i vinovu lozu. Pomalo, ne kao u mladosti, obrađujem svoj vinograd i iznimno sam ponosan na svoje vino.

Koliko su međugorska ukazanja i Gospine poruke utjecale na Vaš život?

Molili smo mi od malena i ujutro, i navečer, i prije svakog objeda, išli smo u crkvu svake nedjelje. Gospine poruke redovito čitam i pokušavam ih slijediti. Više molim i Bogu zahvaljujem na svemu. Mislim da su me ukazanja učinila boljim čovjekom. S Gospinim su ukazanjima sve naše molitve postale uslišane. U jednoj propovijedi fra Svetozar Kraljević reče: „Župljani župe Međugorje, shvatite što vam je Gospa donijela. Ako ništa drugo, prija ste morali ići za poslom, a sada je posao došao vama. Budite Bogu barem na tome zahvalni.“

Imate li što dodati za kraj ovoga razgovora?

Iako je kroz našu povijest ovdje u Međugorju život bio gorak i pretežak, a ta sudbina nije ni mene zaobišla, čini mi se da kada bi se opet rodio da ništa ne bih mjenjao. Ponosan sam na svoju vjeru i tradiciju. Život je dovoljno dug da se isplati biti pošten, a dovoljno kratak da se ne isplati biti nepošten.

Dragi Mate, hvala Vam na ovome razgovoru!

Hvala vama.

Posebne objave u Crkvi – njihovo teološko mjesto i svrha u životu Crkve (III.)

ESHATOLOŠKE TEME POSEBNIH OBJAVA I NOVI POGLED NA ESHATOLOGIJU

U prethodna dva broja *Glasnika mira* donijeli smo dijelove članka dr. sc. Grge Grbešića i dr. sc. Edvarda Punda *Eshatološke teme u 'posebnim objavama'*, koji je izvorno objavljen u časopisu *Obnovljeni život* 2013. godine. *Ukazanja u Fatimi i viđenja M. F. Kowalske*. U nastavku donosimo treći svojevrsni teološki epilog ukazujući na teološku važnost i egzistencijalnu relevantnost teme. Naime, govor o *posljednjim stvarima* uvijek je i govor o čovjeku: one ga se tiču, one ga potiču, ali one ga i određuju u konkretnom življenju.

GRGO GRBEŠIĆ I EDVARD PUNDA

ESHATOLOGIJA KAO BITNA DIMENZIJA VJERE

U *Uvodu* u dokument Kongregacije za nauk vjere, *Aktualne eshatološke teme*, tada kardinal Ratzinger piše kako je suvremena teologija ponovno otkrila eshatologiju kao bitnu dimenziju kršćanskog otajstva. Ratzinger u prvom redu spominje Hansa Ursa von Balthasara, čija se kritika teologije s kraja prve polovice prošloga stoljeća, koju švicarski teolog karakterizira kao vrijeme zaborava eshatologije, može s pravom smatrati početkom novog pogleda na posljednje stvari. Ponovno otkrivenim interesom za eshatologiju rađa se teologija koja izbjegava stari skolastički pristup eshatološkim temama, fokusiran na izlaganje eshatoloških tema. I sama promjena starog imena teološkog traktata *De novissimis* u *Eshatologija* pokazuje kako se ne radi o stvarnostima koje su potpuno nove u odnosu na zemaljsku egzistenciju. Eshatologija se smješta u cjelokupnost kršćanskog otajstva, a egzistencija vjere kao hod koji ima svoje ispunjenje u Isusu Kristu. „Eshatologiji, prema tome, nije prvotni cilj određivati mjesta u onostranosti, niti objektivistički ili u obliku neke reportaže objašnjavati posljednj čovjekove stvari (K. Rahner), kako bi se zadovoljila ljudska znatiželja, jer bi posljedica toga bio gubitak osjećaja za otajstvo. Njezin je cilj pokazati dijalektiku kontinuiteta i diskontinuiteta između povijesti i meta-povijesti, između zemaljskih događaja i njihove konačnosti.“

Zasigurno velik doprinos obnovi eshatologije dao je i Drugi vatikanski koncil, posebice u Konstitucijama *Lumen Gentium* i *Gaudium et Spes*, ali i postkoncilski

tekstovi papa, drugi dokumenti spomenute Kongregacije, kao i sustavno izloženi nauk u *Katekizmu Katoličke Crkve* (posebice br. 1020-1050). Možda se novi pogled na eshatologiju najbolje može iščitati iz govora o eshatološkoj naravi Crkve, kojem je posvećeno sedmo poglavlje Konstitucije *Lumen Gentium*. Tu se, naime, pokazuje kako su „posljednje stvari“ smještene unutar cjelokupnog života Crkve i određuju njezin životni hod.

Upravo zato što *posljednje stvari* ne postoje same za sebe, i eshatologija kao sastavni dio teologije vezana je uz ostale teološke discipline. Neki smatraju da upravo eshatologija treba prožimati čitavu teologiju, tako da i način teološkog promišljanja bude eshatološki prožet. U svakom slučaju, nama je ovdje najbitnije naglasiti da je novi pogled na eshatologiju učinio da se otme zaboravu eshatološka dimenzija kršćanstva.

RAJ I PAKAO: VEĆ DA I JOŠ NE

Iako raj i pakao nisu jedine posljednje stvari, za trenutak ćemo se zaustaviti samo na njima, jer su jedine posljednje stvari kojima Crkva u svome naučavanju potvrđuje ne samo opstojnost nego i vječnost. Sabirući mnoge izjave crkvenog učiteljstva, *Katekizam Katoličke Crkve* jasno i kratko izlaže što se događa s čovjekom neposredno nakon smrti: „Svaki čovjek već od časa smrti, u posebnom sudu koji mu život stavlja u odnos prema Kristu, prima u svojoj besmrtnoj duši vječnu nagradu ili kaznu: ili treba proći kroz čišćenje, ili će neposredno ući u nebesko blaženstvo, ili će se odmah

zauvijek osuditi.“ A u posebnom članku o paklu nalazimo i objašnjenje „kako se zaslužuje“ ova posljednja mogućnost: „Umrijeti u smrtnom grijehu, a da se čovjek za nj nije pokajao i prihvatio milosrdnu ljubav Božju, znači, po svom slobodnom izboru, ostati zauvijek odijeljen od njega. To upravo jest stanje konačnog samo-isključenja iz zajedništva s Bogom i s blaženicima, koje označujemo riječju 'pakao'.“

Makar se u teologiji dogodio veliki pomak s obzirom na eshatologiju, čini se da konkretnoj egzistenciji posljednje stvari nisu ništa više od konačnog dovršetka/ispunjenja. Papa Benedikt XVI., u svojoj enciklici *Spe salvi* opisuje raj i pakao ne samo kao stvarnosti onkraj ovozemne egzistencije ili kao dovršenje egzistencije koja je već započela, nego i raj i pakao prožimaju čovjekovu egzistenciju na način da svaki čovjek u svojim iskustvima, na ovaj ili onaj način, živi i raj i pakao. Ako čovjek živi raspoloživost za Boga i otvorenost prema drugima, onda već u svome iskustvu živi predokus raja, zajedništva s Bogom i drugima. Ali ako se čovjek zatvara za Boga i druge, ako u njemu nestaje ljubavi, onda živi ono što se podrazumijeva pod riječju *pakao*.

Čovjek je stvoren s jednim konačnim ciljem/smislom: vječno zajedništvo s Bogom. Zato je u čitavom svome hodu u svemu upućen na vječnost i samo je vječnost sposobna odgovoriti na puni smisao o čovjekovu postojanju. Naravno, ne bilo kakva vječnost. Vječnost s Bogom, ono što nazivamo raj, jedina je u stanju rasvijetliti tko je čovjek, koji je njegov konačni smisao i dati mu konačno ispunjenje. Pakao ne može biti odgovor na dinamizam povijesti spasenja, dovršenje čovjeka kao osobe. Zanimljivo je promišljanje Renza Lavatorija o stanjima koja karakteriziraju svu dramatičnost pakla. Po njemu, to su frustracija, očaj i samoća. Ta stanja svakako ne mogu biti ona stanja koja odgovaraju ispunjenju čovjeka. Čovjek dosiže svoje konačno ispunjenje samo u odnosu s Bogom, koji je izvor života i na čiju sliku je stvoren. Postojanje bez Boga zapravo je postojanje u kojem nestaje čovjekove biti.

KOMPATIBILNOST ČISTILIŠTA I KRŠĆANSKE VJERE

Istina o raju i istina o paklu vezane su uz istinu o čovjeku i postaju joj najkompetentniji tumač. Čovjek je stvoren iz ljubavi i u potpunosti se ostvaruje samo ukoliko pozitivno odgovori na Božju ljubav objavljenu u Isusu Kristu. K tome, i baš zbog toga, govor o posljednjim stvarima treba biti i govor o grijehu. Potpuno/konačno ostvarenje čovjeka ne može se dogoditi bez oproštenja grijeha koje je objektivno ostvario Isus Krist. Gledano iz perspektive pojedinca, oproštenje grijeha je proces za koji se čovjek grešnik slobodno odlučuje u svome hodu prema konačnom ispunjenju u eshatonu u kojem će čovjek biti potpuno sjedinjen s Bogom i drugima. Zato je govor o čistilištu potpuno u skladu s kršćanskom vjerom. Ona je uvijek dinamizam, hod prema potpunom sjedinjenju s Bogom u Isusu Kristu. Ovdje nam je zanimljivo tumačenje čistilišta koje daje J. Gnillka, a preuzima J. Ratzinger, kada govori o ognju koji pročišćava čovjeka. Oganj je, prema Gnillki, sam Isus Krist koji preobražava čovjeka i suobličuje ga svome slavnome tijelu (usp. Rim 8, 29; Fil 3, 27).

ETIČKI ZAHTEJEV NOVOG POGLEDA NA ESHATOLOGIJU

Iz do sada rečenog možemo zaključiti da eshatologija određuje čovjekovu egzistenciju ne samo zato jer je *eshaton* krajnje čovjekovo odredište nego i zato jer je ljudska egzistencija duboko prožeta *posljednjim stvarima*. U ovom kontekstu treba iščitavati etički zahtjev koji proizlazi iz govora o raju i paklu.

Teologija je pozvana uvijek iznova pronalaziti duboku vezu između eshatoloških stvarnosti i kršćanske egzistencije, vodeći računa pri tom da se to promišljanje oslobodi moralizma i zastrašivanja. Naravno, to ne znači zanemarivanje ili umanjivanje moralnog zahtjeva koji je svojstven kršćanskoj vjeri. Postojanje raja i pakla i njihova vječnost ukazuju kako i koliko Bog poštuje ljudsku slobodu. Ona se uvijek veže uz odgovornost: „izjave Svetoga pisma i učenje Crkve o paklu jesu *poziv na odgovornost*, kojom čovjek mora svoju slobodu upotrijebiti u cilju svoje vječne sudbine. Istodobno su hitan *poziv na obraćenje*“ (KKC 1036).

Etički zahtjev koji proizlazi iz eshatologije jest u tome da se mijenja perspektiva čovjekova djelovanja. Sve što činimo odnosi se na vječnost i čovjek se već sada svojim djelovanjem usmjerava, opredjeljuje za vječnost. Istinska obnova svijeta treba se temeljiti na eshatologiji, inače smo uvijek u opasnosti da se cjelokupna stvarnost, a time i čovjekovo usmjerenje, svede na vidljivo i opipljivo. Upravo bi stoga govor o „posljednjim stvarima“ trebao biti govor kršćanske nade i govor o kršćanskoj nadi. Eshatologija je u svojoj naravi uvijek teologija nade. Mogli bismo dodati da je kršćanska vjera samo ona koja je čitana i tumačena hermeneutikom nade.

ZAKLJUČAK

Prema nauku Katoličke Crkve objava u Isusu Kristu je konačna. Nijedna druga objava ne može izmijeniti plan spasenja. Završetkom javne objave nije prestalo djelovanje Presvetog Trojstva u povijesti spasenja. U toj povijesti Bog intervenira jer želi aktualizirati svoj spasenjski plan. Promatranje objave samo kao događaja iz prošlosti je nedovoljno. Objava je susret Boga i čovjeka koji se nastavlja i u sadašnjosti. U Crkvi razlikujemo inkarnacijsko-kristološku dimenziju, koja je jednom zauvijek dana, i kristološko-pneumatološku dimenziju koja jamči novinu i kontinuitet Crkve. Treća Božanska osoba, Duh Sveti, pomaže da se aktualizira spasenjski plan u promjenjivim povijesnim situacijama. Duh Sveti ne dodaje ništa novo sadržaju konačne objave i ne izmjenjuje Kristov spasenjski plan. Sam Isus je obećao apostolima Branitelja koji će ih uvesti u svu istinu. Prva Crkva je imala snažno iskustvo Duha Svetoga i zato su se u njoj događala viđenja, proroštva, govor u jezicima i čudesa.

„Posebne objave“ treba promatrati u kontekstu novog pogleda na eshatologiju. Dok nam, s jedne strane, posebne objave na neki način „donose“, uprisutnjuju posljednje stvari u trenucima njihova „zaborava“, s druge strane novi pogled na eshatologiju pomaže u kritičkom odnosu prema posebnim objavama, jer – ukazujući na cjelovitost i nutarnju povezanost kršćanskog otajstva – smješta njihovo značenje unutar konkretnog života Crkve i zajedničkog hoda prema konačnom ispunjenju.

SIJEČANJ

P 1 **MARIJA BOGORODICA**, Svjetski dan mira
U 2 Bazilije Veliki i Grgur Nazijanski
S 3 Ime Isusovo, Genoveva
Č 4 Anđela Folinjska, Dafrosa
P 5 Gaudencije, Diego, Emilijana
S 6 **BOGOJAVLJENJE, Tri kralja**
N 7 **KRŠTENJE ISUSOVO**
P 8 Teofil, Severin, Ljubo
U 9 Hadrijan, Julijan, Živko
S 10 Agaton, Dobroslav, Grgur X.
Č 11 Teodozije, Honorat, Neven
P 12 Ernest, Tatjana, Arkadije
S 13 Hilarije, Veronika, Radovan
N 14 **2. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 15 Pavao pust., Anastazija, Stošija
U 16 Berard, Honorat, Mislav
S 17 Sv. Antun opat, Jolanda, Ljubica
Č 18 Priska, Margareta, Kristina
P 19 Mario i Marta, Germanik
S 20 Fabijan i Sebastijan
N 21 **3. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 22 Vinko, Anastazije, Irena
U 23 Emerencijana, Ema, Vjera
S 24 Franjo Saleški, Euzebija, Ksenija
Č 25 Obraćanje sv. Pavla ap., Ananija
P 26 Paula Rimska, Timotej i Tit
S 27 Angela Merici, Anđelka, Pribislav
N 28 **4. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 29 Valerije, Konstancije, Zdeslav, Tvrčko
U 30 Hijacinta, Martina Rimska, Darinka
S 31 Ivan Bosco, Marcela

SRPANJ

N 1 **13. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 2 Oton, Martinijan
2.7.-7.7. = Duhovne vježbe za svećenike
U 3 **Toma ap.**, Tomo, Tomislav
S 4 Berta, Elizabeta Port., Elza, Laura
Č 5 Ćiril i Metod, slavenski ap.
P 6 Marija Goretti, Bogomila
U 7 Klauđije i drugovi, Vilko, Benedikt XI.
N 8 **14. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 9 Marija Petković, Leticija
U 10 Amalija, Alma, Ljubica, Veronika
S 11 Benedikt, Benko, Dobroslav, Olga
Č 12 Ivan Jones i Ivan Wall, mučenici
P 13 **Majka Božja Bistrička**, Henrik
S 14 Kamilo de Lellis, Milan, Miroslav
N 15 **15. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 16 Gospa Karmelska, Karmela, Elvira
U 17 Aleksije Rim., Jadviga, Marcelina
S 18 Arnulf, Arnold, Bruno, Fridrik
Č 19 Aurea, Zlatka, Zlata, Makrina
P 20 **Ilija prorok**
S 21 Daniel prorok, Danijela, Dane
N 22 **16. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 23 Brigita, Apolinar, Ivan Cassian
U 24 Kristin Belg., Kristina, Mirjana
S 25 **Jakov Stariji ap., zaštitnik župe Međugorje**
Č 26 **Joakim i Ana**
P 27 Klement Ohridski, Celestin
S 28 Beato iz Triera, Inocent I.
N 29 **17. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 30 Petar Krizolog, Rufin, Anda
U 31 Ignacije Lojolski, Vatroslav

VELJAČA

Č 1 Rajmund, Henrik
P 2 **SVIJEĆNICA, Isusovo prikazanje**
S 3 **Sv. Blaž, Sv. Vlaho**, Tripun
N 4 **5. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 5 Agata, Dobrila, Jagoda, Silvan
U 6 Doroteja, Božidarka, Pavao Miki i dr.
S 7 Pio IX., Rikard, Držislav
Č 8 Jeronim Emilijani, Jozefina Bakhita
P 9 Skolastika, Apolonija, Maron
S 10 **Kardinal Alojzije Stepinac – Stepinčev**
N 11 **6. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 12 Zvonimir, Damjan
U 13 Kastor, Katarina Ricci
S 14 **Čista Srijeda-Pepelnica** (post i nemrs)
Č 15 Vito, Modesto i Krešencije, Vitomir
P 16 Julijana, Onezim, Daniel
S 17 7 utem. reda slugu BDM
N 18 **1. KORIZMENA NEDJELJA**
P 19 Konrad, Blago, Bonifacije
U 20 Eleutrije, Franjo i Jacinta
S 21 Eleonora, German *kvatre*
Č 22 **Katedra sv. Petra**
P 23 Polikarp, Roman, Goran
S 24 Etebert, Modest, Montan
N 25 **2. KORIZMENA NEDJELJA**
P 26 Aleksandar, Sandra, Branimir
26.2.-2.3. = Međ. susret organizatora
U 27 Donat Zad., Gabriel, Tugomil, Julijan
S 28 Roman, Teofil, Bogoljub

KOLOVOZ

S 1 Alfons M. Liguori, Vjera, Nada
1.8.-6.8. *Mladifest*
Č 2 **Gospa od Anđela – Porcijunkula**
P 3 **Augustin Kažotić**, Lidija
S 4 Ivan Maria Vianney, Perpetua Rimska
N 5 **18. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 6 **Preobraženje Gospodnje**, Predrag
U 7 Donat, Darko, Kajetan, Siksto papa
S 8 Ćirjak Rim., Dominik, Nedjeljko
Č 9 Tereza B. od Križa (Edith Stein)
P 10 Lovro, Lovorka, Zvezdan
S 11 Klara Asiška, Jasna, Suzana Rimska
N 12 **19. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 13 Poncijan i Hipolit, Kasijan
U 14 Maksimilijan Kolbe, Euzebije Rimski
S 15 **UZNESENJE BDM – VELIKA GOSPA**
Č 16 Stjepan Ugarski, Roko
P 17 Hijacint, Miron
S 18 Jelena Križarica, Helena, Jelka
N 19 **20. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 20 Bernard, Samuel, Porfirije
U 21 Pio X., Hermogen
S 22 **BDM Kraljica**, Regina, Vladislava
Č 23 Ruža Limska, Zdenko
P 24 **Bartolomej ap.**, Bartol, Bariša
S 25 Aurea iz Ostije, Zlata
N 26 **21. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 27 Monika, Honorat, Časlav
U 28 Augustin, Gustav, Tin
S 29 **Glavosjek Ivana Krstitelja**
Č 30 Bononije, Margareta Ward
P 31 Paulin, Rajmund, Rajko

OŽUJAK

Č 1 Albin, Hadrijan, Jadranko, Zoran
P 2 Janja Praška, Lucije
S 3 Anzelmo Nonantolijski, Kunigunda
N 4 **3. KORIZMENA NEDJELJA**
P 5 Euzebije, Lucije, Ivan od Križa
U 6 Fridolin, Marcijan, Viktor, Koleta
S 7 Perpetua i Felicita, Ruža
Č 8 Ivan od Boga, Ivša, Boško
P 9 Franciska Rimska, Franjka
S 10 Emilijan, 40 armenskih mučenika
N 11 **4. KORIZMENA NEDJELJA**
P 12 Teofan, Bernard, Maksimilijan
U 13 Rozalija, Eufrazija, Kristina, Sabin
S 14 Matilda, Miljana, Ratka
Č 15 Gulijelmo, Veljko, Vjekoslava
P 16 Herbert, Hilarija, Euzebija
S 17 Gertruda, Patrik, Domagoj
N 18 **5. KORIZMENA NEDJELJA**
P 19 **Sv. Josip, zaručnik BDM**, Josipa
U 20 Klauđija, Niceta, Mauricije, Dionizije
S 21 Serapion, Vesna
Č 22 Oktavijan, Jaroslav, Lea
P 23 Oton, Pelagije, Dražen
S 24 Katarina Švedska, Latin, Simeon
N 25 **CVJETNICA**
P 26 Emanuel, Eugenija, Goran
U 27 Augusta, Ernest, Lidija, Rupert
S 28 Priska, Sonja, Polion
Č 29 **VELIKI ČETVRTAK**
P 30 **VELIKI PETAK** (post i nemrs)
S 31 **VELIKA SUBOTA**

RUJAN

S 1 Egidije, Branislava
N 2 **22. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 3 Grgur Veliki, Grga, Gordana
U 4 Marcel Lyonski, Ruža Viter., Dunja
S 5 **Majka Terezija**, Borko, Roman, Lovro
Č 6 Liberat, Didak, Zaharija
P 7 **Marko Križevčanin**
S 8 **Rođenje BDM, Mala Gospa**
N 9 **23. NEDJELJA KROZ GODINU**
Misa Uzvišenja sv. Križa na Križevcu
P 10 Nikola Tolentinski, Pulherija
U 11 Ivan Gabrijel Perboyre, Miljenko
S 12 Ime Marijino, Guido, Dubravko
Č 13 Ivan Zlatousti biskup, Amat, Ljubo
P 14 **Uzvišenje sv. Križa**
S 15 Gospa Žalosna, Dolores, Tugomil
N 16 **24. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 17 Robert Belarmin, Rane sv. Franje
U 18 Josip Kupertinski, Sonja
S 19 Emilija, Januarije, Suzana *kvatre*
Č 20 Andrija Kim T. i dr. kor. mučenici
P 21 **Matej ap. i ev.**, Matko
S 22 Feliks IV., Mauricije i drugovi
N 23 **25. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 24 Gospa od Otkupljenja, Mercedes
U 25 Aurelija, Zlata, Tvrčko, Kleofa
S 26 Kuzma i Damjan, Damir
Č 27 Vinko Paulski, Gaj, Berislav
P 28 Vjenceslav, Većeslav, Veco
S 29 Mihael, Gabriel i Rafael arkandeli
N 30 **26. NEDJELJA KROZ GODINU**

Katolički kalendar 2018.

TRAVANJ

N 1 **USKRS**
P 2 **Uskrni ponedjeljak**
U 3 Siksto I. papa, Rikard, Robert
S 4 Izidor, Benedikt
Č 5 Vinko Ferrerski
P 6 Irenej, Rajko, Celestin
S 7 Herman, Ivan de la Salle
N 8 **2. USKRSNA NEDJELJA**
P 9 Marija Kleofina, Demetrije, Hugo
U 10 Apolonije, Sunčica, Ezekiel
S 11 Antipa, Stanislav, Stana, Radmila
Č 12 Viktor, Zenon, Damjan
P 13 Martin I. papa, Ida, Justin
S 14 Valerijan, Zdravko
N 15 **3. USKRSNA NEDJELJA**
P 16 Bernardica, Benedikt
U 17 Rudolf, Robert, Anicet
S 18 Apolonije, Eleuterije
Č 19 Euzebije, Atanazija, Sabina
P 20 Agneza, Teotim, Marcijan, Berta
S 21 Anzelmo, Goran
N 22 **4. USKRSNA NEDJELJA**
P 23 Juraj, Đuro, Đurđica
U 24 Fidelis Sigm., Vjera, Melit
S 25 **Marko evanđelist**, Maroje, Ermin
Č 26 Kleto i Marcelin
P 27 **Ozana Kotorska, Jakov Zadranin**
S 28 Petar Chanel, Polion Panonski i dr.
N 29 **5. USKRSNA NEDJELJA**
P 30 Pio V. papa, Josip Cottolengo

LISTOPAD

P 1 Terezija od Djeteta Isusa, Remigije
U 2 Anđeli Čuvari, Anđelko, Anđela, Teofil
S 3 Kandid, Gerhard, Martin iz Porresa
Č 4 **Franjo Asiški**
P 5 Faustina, Flavijan, Placid
S 6 Bruno iz Kölna, Verica
N 7 **27. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 8 Demetrije i dr., Hugo, Šimun
U 9 Dionizije Areop., Denis
S 10 Daniel Comboni, Danko, Lujo Bertran
Č 11 Ivan XIII., papa
P 12 Maksimilijan, Serafin, Feliks
S 13 Edvard, Edo, Teofil Antiohijski
N 14 **28. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 15 Terezija Avilska, Rezika, Valter
U 16 Hedviga, Margareta Marija Alacoque
S 17 Florentin, Cvjetko, Ignacije, Vatroslav
Č 18 **Luka ev.**, Lukša, Svetlovid
P 19 Pavao od Križa, Petar, Izak
S 20 Irena Portugalska, Vendelin
N 21 **29. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 22 Ivan Pavao II., Marija Saloma, Dražen
U 23 Ivan Kapistranski, Borislav, Severin
S 24 Antun Claret, Martin, Jaroslav
Č 25 **Katarina Kotromanić**, Križant i Darija
P 26 Dimitrije, Dmitar Zvonimir
S 27 Florencije, Cvjetko, Vincent
N 28 **30. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 29 Narcis, Donat, Darko, Ida
U 30 Marcel, Marojko, German
S 31 Alfons Rodriguez, Kvintin, Antonin

SVIBANJ

U 1 **Josip radnik**, Sigismund Burg.
S 2 Atanazije Aleksandrijski, Eugen
Č 3 **Filip i Jakov ap.**, Mladen
P 4 Florijan, Cvjetko, Cvijeta
S 5 Anđelko Jeruzalem., Irena Solunska
N 6 **6. USKRSNA NEDJELJA**
P 7 Dujam, Duje, Duška
U 8 Marija Posrednica, Viktor, Celestin
S 9 Pahomije, Mirna
9.5.-12.5. = *Duh. obnova za medic. osoblje*
Č 10 **UZAŠAŠĆE (SPASOVO)**
P 11 Franjo Hieronim, Memerto
S 12 **Leopold Bogdan Mandić**
N 13 **7. USKRSNA NEDJELJA**
P 14 **Matija ap.**, Matko, Matiša
U 15 Izidor, Sofija, Mudroslava, Sonja
S 16 Ivan Nepomuk, Nenad
Č 17 Paškal, Paško, Bruno
P 18 Ivan I. papa, Kristijan, Feliks
S 19 Celestin, Rajko
N 20 **DUHOVI – PEDESETNICA**
P 21 **Duhovski ponedjeljak**
U 22 Rita, Renata, Jagoda
S 23 Deziderije, Željko, Vilim R. *kvatre*
Č 24 Marija Pomoćnica, Božena
P 25 Beda Časni, Grgur VII. papa
S 26 Filip Neri, Zdenko
N 27 **PRESVETO TROJSTVO**
P 28 German, Vilim, Velimir
U 29 Euzebije i Polion
S 30 Ivana Arška, Ferdinand
Č 31 **TJUELOVO (BRAŠANČEVO)**

STUDENI

Č 1 **SVI SVETI**
P 2 **Svi vjerni mrtvi**
S 3 Hubert, Gerhard, Martin iz Porresa
N 4 **31. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 5 Emerik, Mirko, Imbro, Elizabeta
U 6 Leonard, Sever, Vedran
S 7 Engelbert, Anđelko, Florencije
7.11.-10.11. = *Duh. obn. za bračne parove*
Č 8 **Gracija Kotorski**, Ivan Duns Skot
P 9 **Posveta lateranske bazilike**
S 10 Andrija Avellino, Leon Veliki, Lavoslav
N 11 **32. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 12 Jozafat, Emilijan, Renato, Natko
U 13 Didak, Stanislav Kostka, Stanko
S 14 **Nikola Tavelić**, Ivan Trogirski
Č 15 Albert Veliki, Leopold, Berto
P 16 Margareta, Gertruda, Biserka
S 17 Dionizije Aleks., Elizabeta Ugarska
N 18 **33. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 19 Poncijan, Krispin, Matilda
U 20 Feliks iz Valoisa, Srećko, Edmund
S 21 **Prikazanje BDM** (Gospa od zdravlja)
Č 22 **Cecilija**, Benigno, Dobroslav
P 23 Klement, Felicita, Milivoj
S 24 Andrija Dung-Lac i drugovi, Firmina
Smrti dan fra Slavka Barbarića
N 25 **KRIST KRALJ**
P 26 Konrad, Leonard, Dubravko
U 27 Maksim Virgijije, Delfina
S 28 Jakov Markijski, Katarina L., Sosten
Č 29 Saturnin, Svetlana, Vlasta
P 30 **Andrija ap.**, Andrej, Hrvoje

LIPANJ

P 1 Justin, Mladen, Simeon
S 2 Erazmo, Marcelin i Petar, Eugen I.
N 3 **9. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 4 Kvirin Sisački, Predrag, Optat
U 5 Bonifacije, Valerija
S 6 Norbert, Neda, Berto
Č 7 Robert, Sabinijan, Radoslav
P 8 **Presveto Srce Isusovo**
S 9 **Bezgrješno Srce Marijino**
N 10 **10. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 11 **Barnaba ap.**, Borna, Jolanda
U 12 Ivan Fakundo, Leon, Bosiljko
S 13 **Antun Padovanski – hodoč. Humac**
Č 14 Elizej, Rufin
14.-17.6. = *Međ. hod. osoba s invaliditetom*
P 15 Vid, Modest i Krescencija
S 16 Aureus, Justina i drugovi, Zlatko
N 17 **11. NEDJELJA KROZ GODINU**
P 18 Marko i Marcelijan, Ljubomir
U 19 Gervazije i Protazije, Romuald
S 20 Florentina, Florencija, Cvjetka
Č 21 Alojzije Gonzaga, Slavko, Vjekoslav
P 22 Ivan Fisher i Toma More
S 23 Josip Cafasso, Sidonija
N 24 **12. NEDJELJA KROZ GODINU**
Hodnja mira Humac-Međugorje
P 25 **Obljentnica Gospinih ukazanja**
U 26 Ivan i Pavao, Vigilije, Zoran
S 27 Ćiril Aleksandrijski, Ladislav Ugarski
Č 28 Irenej, Pavao I. papa, Mirko, Miroslav
P 29 **Sv. Petar i Pavao, apostoli**
S 30 Ernest Praški, prvomuč. Rimske Crkve

PROSINAC

S 1 Edmund Champion, Eligije, Božena
N 2 **1. NEDJELJA DOŠAŠĆA**
P 3 Franjo Ksavarski, Klauđije, Lucije
U 4 Barbara, Barica, Ivan Damaščanski
S 5 Dalmatin, Krispina, Kristina, Saba
Č 6 **Sv. Nikola**, biskup
P 7 Ambrozije, Agaton, Dobroslav
S 8 **BEZGRJEŠNO ZAČEĆE BDM**
N 9 **2. NEDJELJA DOŠAŠĆA**
P 10 Gospa Loretska, Julija, Grgur
U 11 Damaz, Damir, Sabin
S 12 Ivana Franciska Chantal *kvatre*
Č 13 **Lucija**, Jasna, Svetlana
P 14 Ivan od Križa, Špiro
S 15 Kristijana Gruzijaska, Kristina, Darija
N 16 **3. NEDJELJA DOŠAŠĆA**
P 17 Lazar, Florijan, Izak, Jolanda
U 18 Malahija, Vinebald, Gracijan
S 19 Tea, Urban, Vladimir, Anastazije I.
C 20 Zefirin papa, Dominik
P 21 Petar Kanizije, Snježana, Dominik
S 22 Flavijan, Honorat, Časlav
N 23 **4. NEDJELJA DOŠAŠĆA**
P 24 Badnjak, Adam i Eva
U 25 **BOŽIĆ, Rođenje Isusovo**
S 26 **Stjepan Prvomučenic**, Krunoslav
Č 27 **Ivan apostol i evanđelist**
P 28 **Nevina dječica**, Mladen, Nevenka
S 29 David kralj i prorok, Toma Becket
N 30 **SVETA OBITELJ**
P 31 Silvestar I. papa, Silvije, Melanija
Molitveni doček nove godine

Međugorje u svijetu

KRALJICA MIRA RIO DE JANEIRO

Rijeka milosti koja je potekla iz Međugorja 1981. godine teče i danas i svi smo mi dio te rijeke. Prije svega to su župljani župe Međugorje, a potom i svi hodočasnici koji izbliza i izdaleka uporno i strpljivo već 37 godina dolaze u ovo malo hercegovačko mjesto, gdje nebo ljubi zemlju. većina njih je na povratku sa sobom ponijela poneki suvenir kao uspomenu na svoje hodočašće. Međutim, mnogima to nije bilo dovoljno, željeli su ponijeti i crkvu sv. Jakova, Križevac, Brdo ukazanja, sav onaj kamen i draču, vruće hercegovačko srce, sjećanja na svoje obraćenje, ozdravljenje, novi započeti život, ali kako? Teško je to izvedivo. Ali, budući da je ljubav dosjetljiva, hodočasnici iz Paname, Hondurasa i Malawija su ipak uspjeli u svojem naumu. U sve te tri države napravljene su gotovo identične crkve kakva je crkva sv. Jakova u Međugorju. Gospina ljubljena djeca su i na vidljiv način željela trajno ostati povezana sa svojom nebeskom Majkom i Međugorjem.

Ovih je dana u Međugorju boravio dr. Jose Ribamar Farias, liječnik-pedijatar iz Rio de Janiera, osnivač i voditelj molitvene skupine Kraljica Mira Rio de Janiero, koji je prije dvije godine započeo gradnju crkve identičnu crkvi sv. Jakova u Međugorju. Ove crkve koje su izgrađene po uzoru na međugorsku vanjski su znak duhovnog gibanja koje se iz Međugorja proširilo po cijelom svijetu.

G. Fariasa zamolili smo za kratku izjavu. „Sve je počelo već nakon mog prvog posjeta Međugorju. Od tada počinjem širiti Gospine poruke i duhovnost Međugorja po cijelom Brazilu. Domalo počinjem izdavati i reviju koja se zove *Idemo živjeti Međugorje*. Kako se glas o Međugorju počeo snažno širiti i odjekivati Brazilom, javilo se i veliko zanimanje za ovim mjestom. Pokojni fra Slavko Barbarić, koji me je uvijek snažno poticao u mojem radu, savjetovao me je da osnujem molitvenu skupinu kako bi moja misija imala službeniji karakter. Tako je 8. rujna 1995. godine nastala molitvena skupina Kraljica Mira za koju volim reći da je plod dubokog iskustva vjere i obraćenja koje sam doživio ovdje u Međugorju. Već sljedeće godine udruge Kraljica Mira organizira prvo hodočašće. Hodočašća nastojimo organizirati uz najnižu moguću cijenu kako bi što više ljudi imalo priliku hodočastiti u Međugorje. Molitva, post, ispovijed, pričest, čitanje Biblije i klanjanje Presvetom oltarskom sakramentu dio su svakodnevice članova molitvene skupine Kraljica Mira R.J. Nastojeći konkretizirati Gospine poruke, osnovali smo ustanovu koja nosi ime *Sveta kuća milosrđa* u kojoj pomažemo siromašnim bolesnicima. Ovo djelo ljubavi napreduje zahvaljujući najprije volonterima molitvene skupine i uz pomoć Guida Schaffera, liječnika danas svećenika.

Kao Gospini misionari vodimo još jedan projekt socijalne pomoći i potpore stanovništvu u mjestima Maranhao i Vitoria de Mearim, u kojima preko 500 djece i mladih pomažemo u njihovim svakodnevnim potrebama. Prije dvije godine započeli smo projekt izgradnje replike međugorske župne crkve u Brazilu. To je trenutno najveći projekt na kojem sada radimo i ne sumnjam da ćemo ga uz božju providnost i Gospinu pomoć i završiti.“

Molitva

Izvori vodā skriveni su u dubini šume,
kao što nada izvire iz skrovitosti srca.

Mali Bog – Božić rođen je na slami među pastirima,
i živio je u tišini Nazaretskog doma kao sin i drvodjelja.

Gospodine,

želim Ti se približiti dodiranjem blage zemlje
i zagrljajem voljene osobe.

Nježno se približiti srcu bližnjega
kao koprivi koju samo blagošću
uspijevam dotaknuti.

Volio bih osjetiti
teški miris slame
i lakoću svježih ruže;
patnju bližnjega i
njegovu skrivenu ljepotu,
kako bih iskusio
sjaj Tvoga dolaska.

Mladi iz Sarajeva i Brestovskog na duhovnoj obnovi u Međugorju

U subotu 18. studenog za mlade i studente s Bistrika organizirana je duhovna obnova u Međugorju. Članovi Franjevačke mladeži Brestovskog, u povodu priprema za primanja i obećanja u Frami, pridružili su im se na ovoj duhovnoj obnovi. U Međugorju su najprije posjetili obiteljski centar Ivan Pavao II. Sestara misionarki ranjene obitelji u Vionici. Nakon druženja s djecom i mogućnosti za ispovijed uslijedilo je svečano misno slavlje koje je predslavio voditelj puta, fra Danijel Rajić. Pod sv. misom svirao je bend mladih „El Shaddai“ koji redovito svira nedjeljom na večernjoj sv. misi u svetištu sv. Ante u

Sarajevu. Zaposlenik centra, odgajatelj Vilim, govorio je prisutnima kako je centar nastao i koliko je u njemu trenutno smješteno djece i starih osoba. Zatim je uslijedio zajednički ručak i polazak u Majčino selo i komunu „Milosrdni Otac“. Tu su mogli čuti o nastanku centra i životu pokojnog fra Slavka Barbarića. Momci iz komune su iskreno svjedočili o svojim padovima u „paklu“ droge i sadašnjem životu u zajednici. Nakon toga mladi su imali i slobodnog vremena za osobnu molitvu i druženje u centru Međugorja. U večernjim satima uslijedio je povratak u radosnom i bratskom druženju.

Akcija dobrovoljnog darivanja krvi u Međugorju

U Međugorju je u petak 10. studenog u dvorani Ivana Pavla II. od 9 do 11 sati upriličena akcija dobrovoljnog darivanja krvi za potrebe Sveučilišne kliničke bolnice Mostar.

Organizatori su Župni ured Međugorje, Crveni križ općine Čitluk i mjesne zajednice Međugorje i Bijakovici.

Statistike za studeni 2017.

Broj podijeljenih sv. pričesti: 57000
Broj svećenika koncelebranata: 1404 (46 dnevno)

Večer s Joškom Marušićem

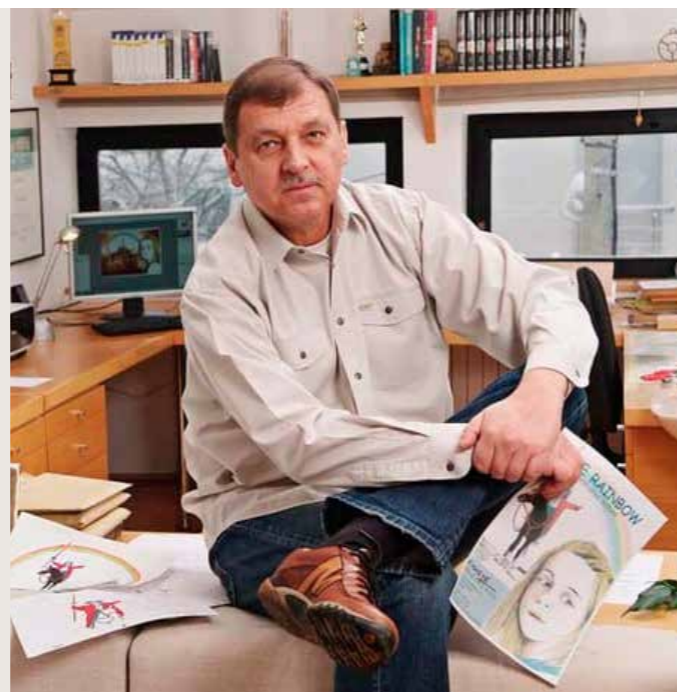
Dana 15. studenog 2017. u dvorani Ivana Pavla II u Međugorju održana je „Večer s Joškom Marušićem“, sveučilišnim profesorom, karikaturistom i autorom brojnih animiranih filmova.

Joško Marušić bavi se stripom, karikaturom, ilustracijom, literaturom, teorijom animacije, no u fokusu zanimanja mu je autorski animirani film. Smatra se jednim od najznačajnijih stvaralaca Zagrebačke škole crtanog filma, a za svoje filmove dobio je brojne, često i prve ili značajne nagrade na najvažnijim svjetskim festivalima animacije.

Piše teoretske tekstove i članke o animaciji u časopisima Hrvatski filmski ljetopis i Vijenac. Njegovi tekstovi iz povijesti i o teoriji animacije tiskani su u nekoliko zbornika i knjiga.

Ilustrirao je tridesetak slikovnica za djecu i školskih udžbenika. Dobitnik je Nagrade Grada Zagreba za 1996. godinu. Nositelj je najvećeg državnog odličja za kulturu – Red Danice Hrvatske s likom Marka Marulića.

U glazbenom dijelu programa nastupila je ženska klapa „Mir“ iz Međugorja.

Obilježena 17. obljetnica smrti fra Slavka Barbarića

U petak 24. studenog, navršila se sedamnaesta obljetnica smrti fra Slavka Barbarića, svećenika koji je osamnaest godina života posvetio brizi za hodočasnike i širenju Gospi-nih poruka u svijetu.

U 14 sati na Križevcu, gdje je nakon završene pobožnosti križnoga puta fra Slavko i umro, molio se križni put koji je uz mnoštvo vjernika predvodio međugorski župnik fra Marinko Šakota. Večernju svetu misu zadržavaju u župnoj crkvi sv. Jakova, u suslavlju s 10 svećenika, predslavio je fra Walter Mixa, njemački biskup u miru. Prigodnu homiliju uputio je fra Petar Ljubičić

Fra Slavko Barbarić je rođen 11. ožujka 1946. U 19. godini stupio je u franjevački red, a za svećenika je zaređen 1971. godine. Doktorirao je iz područja religiozne pedagogije te postigao titulu psihoterapeuta. S hodočasnici je u Međugorju neumorno radio već od svoga povratka sa studija 1982. godine. Njegove su knjige prevedene na više od dvadeset jezika i tiskane diljem svijeta. S osobitim je zanosom govorio hodočasnici, vodio euharistijska klanjanja,

molitve pred križem, molitvu krunice na Podbrdu i pobožnost križnog puta na Križevcu. Organizirao je i vodio i godišnje međunarodne susrete za svećenike i mlade, pokrenuo seminar za bračne parove, te u kući „Domus pacis“ vodio seminare posta i molitve. Za djecu ratne stradalnike utemeljio je i vodio ustanovu za odgoj i skrb „Majčino selo“. Njegova psihoterapeutska izobrazba omogućila mu je i kompetentan rad s ovisnicima u zajednici sestre Elvire. Za mladiće u poteškoćama osnovao je i zajednicu „Milosrdni Otac“. Pomoć dobročinitelja iz cijeloga svijeta usmjerio je u fondove za mlade talente i za ratnu siročad. Obišao je cijeli svijet šireći Gospinu poruku mira i pomirenja. Krasile su ga izvanredne osobine: poznavanje jezika, lakoća komuniciranja s ljudima, naobrazba, jednostavnost, briga i skrb za čovjeka u potrebi, nepresušna energija, marljivost, a iznad svega pobožnost, poniznost i ljubav. Ustrajno je molio i postio, a Gospu je ljubio djetinjom ljubavlju. Srž njegova života bila je molitvom i postom dovoditi duše Bogu po Mariji, Kraljici Mira.

Radiopostaja „Mir“ Međugorje proslavila dvadeseti rođendan

U subotu 25. studenoga molitvom krunice koju su predmolili djelatnici radija, te svetom misom koju je predslavio fra Iko Skoko, Radiopostaja „Mir“ Međugorje proslavila je 20. obljetnicu svoga postojanja. Ovim je misnim slavljem zahvaljeno Gospodinu za dugogodišnje djelovanje ovog medija. Tom se prigodom prisjetilo pokojnih djelatnika, suradnika i podupiratelja.

Vođeno geslom „Svome Sinu nas povedi“ veselje se nastavilo u dvorani Ivana Pavla II. prigodnim programom koji su upriličili djelatnici radija, a svojom pjesmom sve je uveličao zbor *Izvori* iz Zagreba.

Radiopostaja Mir Međugorje s radom je počela 25. studenog 1997. u podrumu male kućice, a tadašnja frekvencija 106,3, koja je pokrivala područje Međugorja, bila je rezervirana za petosatni program.

Danas Radiopostaja Mir Međugorje preko vlastitih odašiljača i satelita emitira vlastiti 24-satni program s mnoštvom vjerskih, kulturnih, informativnih i emisija zabavnog karaktera i ima vjerne slušatelje u cijelom svijetu.

Mise zornice u Međugorju

Advent kao početak crkvene godine i predbožićno vrijeme zahtjevno je jer u njemu ima dana posta, tj. odricanja od hrane, dana nemrsa, tj. dana kad se ne jede meso. Nekoć je nemrs bio u sve radne dane adventa.

I mise zornice imaju pokornički značaj, jer valja ustati vrlo rano da se stigne u crkvu. Predstavljaju stoga neki oblik četiritjednog trajnog odricanja od sna. Svoj početak imaju još u srednjem vijeku. Drugi narodi, pa ni slavenski, nisu našli za te rane mise, odjevene u čar i tegobe zime, vlastito ime već ih nazivaju latinskim imenom Rorate. Slaveći te mise narod je stvorio

osobite adventske pjesme. I one su plod hrvatskog vjerničkog duha, bogate sadržajem, jer prepjevaju proročanstva biblijskih proroka o Kristovom dolasku, a napose ulogu Djevice Marije nazivajući je najljepšim imenima zbog njezine majčinske uloge u Isusovu dolasku.

Isusova majka je uz pokornika sv. Ivana Krstitelja glavna osoba koju Crkva predstavlja kao vodiča u božićnoj pripravi. Ona ukazuje da za Božić Bog dolazi čovjeku, ali da i Bog očekuje čovjekov dolazak. Otkriva to Marijin pohod Elizabeti, majci Ivana Krstitelja. Taj pohod govori da Bog dolazi k

čovjeku, ali i po čovjeku želi doći drugome čovjeku. Marija je puna Boga, nosi ga u utrobi, a krenula je na putove ljudi, do Elizabete. Tako je primjer za pun doživljaj Božjeg došašća, ali je i sama postala došašće ljudima.

Tijekom došašća u crkvi svetoga Jakova slaviti će se svete mise zornice u 6 sati jutro svaki dan osim nedjelje. Kao i prošle godine, ne će biti svete mise u 7:30.

Neka nam ovo vrijeme došašća pomogne da malo bolje promislamo naš dosadašnji život i donesemo odluke o njegovu poboljšanju.

Advent u Međugorju

Štampao: Mateo Ivanković

Jacques Philippe

U ŠKOLI DUHA SVETOGA

Jacques Philippe
U ŠKOLI DUHA SVETOGA

„U unutarnjoj molitvi nije važno mnogo misliti, nego mnogo ljubiti.“ (sv. Terezija Avilska)

Kako dopustiti Duhu Svetomu da nas vodi i da nam pomaže?
 Kako se širom otvoriti njegovu djelovanju koje prosvjetljuje razum i osnažuje srce?
 Ova nam jednostavna knjižica želi pokazati kako se možemo praktično otvoriti djelovanju Duha Svetoga.

CENTAR MIR MEĐUGORJE Knjigu možete naći u Suvenirnici Centra MIR Međugorje.

FRA MARINKO ŠAKOTA

ISUS JE UŠAO U KUĆU MARTE, MARIJE I LAZARA. Za vrijeme večere s prijateljima „Marija uzme libru prave dragocjene narodne pomasti, pomaže Isusu noge i otare ih svojom kosom. I sva se kuća napuni mirisom pomasti.“ (Iv 12,3)

Tomu Marijinu činu Juda Iškariotski oštro se usprotivio: „Zašto se ta pomast nije prodala za trista denara i razdala siromasima?“ (Iv 12,5) Isus naprotiv odobrava Marijin postupak: „Pusti je! Neka to izvrši za dan mog ukopa! Jer siromahe imate uvijek uza se, a mene nemate uvijek!“ (Iv 12,7-8)

Na prvi pogled Judino se protivljenje čini jako logičnim i ispravnim. Čemu to beskorisno rasipanje, prolijevanje nečega tako dragocjenog, a moglo se unovčiti?! I moglo se učiniti dobro, humano djelo – pomoći siromasima!

No Isus ne podržava Judu, a razlog je jedan – postoje čini od kojih nema koristi, ali koji i te kako imaju smisla! Prijateljstva, primjerice. Nikad ne ćemo pomisliti da smo izgubili vrijeme i novac ako smo otišli prijatelju u posjet. Ili kad je obitelj na okupu pa

roditelji provode sate i sate s djecom u radosnoj igri, šetnji ili ugodnom čavrljanju. Nitko ne će reći da je to vrijeme beskorisno potrošeno. Potpuno suprotno tomu – od takvih čina obitelj živi!

I liturgija je takva. Bog besplatno daruje sebe u kruhu. Isus odobrava Marijin čin jer je sličan Božjoj ljubavi koja se kao nepresušna rijeka trajno razlijeva, u izobilju dariva. Od svete mise nema opipljive, materijalne koristi, ali kad se taj čin uzme kao vrijeme koje treba „izgubiti“, potrošiti za Boga, tada se osjeti nešto od onoga što je Ivan zabilježio: „I sva se kuća napuni mirisom pomasti.“

Zahvaljivanje je najvažniji i najljepši čovjekov stav u molitvi, jer tek u zahvaljivanju može otkriti besplatnu Božju ljubav. A kad je otkrije, u njemu se probudi čuđenje. Otvore mu se oči i zastane dah pred čudesnošću Božjeg stvaranja. Zar svaki čovjek ne postavi pitanje čemu svi ti planeti? Kakve koristi od milijardi i milijardi galaksija i zvijezda? Zar ih je trebalo stvarati toliko? Ili boje u prirodi – čemu to rasipanje?! Zar

cjelokupno stvaranje nije moglo biti puno jednostavnije?!

Čitav svemir je govor o Božjoj ljubavi koja se raskošno razdaje! Sve je besplatni Božji dar čovjeku! Počevši od nevidljivog zraka, sunca koje sja, kiše koja natapa zemlju...

Juda to nije shvatio jer je bio usmjeren samo na korist. Isus nije Crkvu zamislio kao humanitarnu ustanovu koja treba samo biti od koristi, biti učinkovita, pomagati siromasima. Naravno da treba pomagati siromasima! Ali najprije jest i mora ostati prostor besplatnosti u kojem čovjekova duša u zahvalnosti osjeća slobodu i ljepotu Božjeg stvaranja.

Božić, koji iščekujemo, prilika je da zanimemmo pred otajstvom Božjeg sebedarivanja čovjeku. Može to biti u euharistiji, zagledani u jasllice ili ako se kao obitelj, roditelji zajedno s djecom, odnosno kao članovi župne zajednice zajedno sa župnikom, dosjetimo da „izgubimo“ vrijeme gradeći jasllice. Pa makar se to nekome ili nekad činilo kao gubljenje vremena.

BOŽIĆ I NOVA GODINA U MEĐUGORJU

Božić je, s vjerske strane, obiteljski blagdan. Nova godina, njegov pandan sa sekularne strane, također praznik obitelji i prijatelja. I jedan i drugi, da im ne zavirujemo u njihovu svjetonazorsku intimu, okupljaju užu i širu obitelj, prijatelje i znance, šire dobre vibracije s druženjem uz bogatu trpezu, s pratećom simbolikom i protokolarnosti koja se prenosi s generacije na generaciju. Vrijeme je to, kada se ljudi okreću sebi i svojim bližnjima u vlastitim domovima, u poznatim krugovima gradova i sela u kojima žive, u sigurnim okruženjima crkava koje redovito pohode, tj. trgova i ulica kojima se svakodnevno kreću. No, nešto ih ipak tjera da se pokrenu prema naprijed. Da iz te uobičajene sigurnosti krenu u prosinačku noć, postanu neobični hodočasnici vremena u kojemu žive i završe na koljenima u međugorskoj crkvi sv. Jakova. I to iz cijeloga svijeta, bez razlike. Baš onako kako i priliči Međugorju, na desetcima jezika i običaja, u molitvi i zajedništvu kakvo se, zacijelo, ne može susresti nigdje u svijetu.

DARKO PAVIČIĆ

NE ZNAMO ZA ISKUSTVO BADNJAKA I BOŽIĆA U MEĐUGORJU, TO MORAM PRIZNATI.

No, pretpostavljam da slični na novogodišnji doček. Barem što se „pastoralne usluge“ tiče. Naime, izazov dočeka Nove godine u međugorskoj crkvi sv. Jakova započinje već u ranim jutarnjim satima Stare godine, na Silvestrovo. Svatko tko je bar jednom bio na „dočeku“ u međugorskoj crkvi, zna da mjesta ne će biti već od popodnevne krunice i da se valja što ranije pripremiti za „hvatanje mjesta“. Pravo vrijeme za to je već oko podneva, ako se želi biti skroz u prednjim klupama ili oko 14 sati, ako se želi sjesti. Dakle, valja „kampirati“ u crkvi praktički cijeloga dana da bi se dočekala ponoć i ušlo u novu godinu... Otrprilike, računati na 12 do 13 sati provedenih u crkvenoj klupi.

I doista je tako. Sjesti u drvenu klupu oko podneva na Staru godinu nije samo puko čekanje, poput onoga u čekaonici željezničkog kolodvora, na dolazak vlaka koji kasni nekoliko sati. To nije čekanje radi čekanja, nego čekanje dočekanoga. Svojevrsna askeza i odricanje. S vremenom „odrvane“ i noge i leđa od tvrdoće klupe. Pritisne i žeđ i glad, pa se i tome valja oduprijeti. Pripremljenom vodom još se nekako i odžeđa, ali glad je teško namiriti, jer nije pristojno jesti u crkvi, pa se u potaji grickaju slani štapići i ušecereno voće, kako bi dali tijelu malo soli i šećera. Ta reducirana prehrana, osim što uvodi u tu jednostavnu askezu, pomaže tijelu da smanji i vlastite izlučevine, no i s time treba biti vrlo oprezan, jer sve što se misli poduzimati u i oko toaleta, valja obaviti prije popodnevne krunice u 17 sati, jer je tada crkva već dupkom puna i iz nje je lako izaći, ali je prava umjetnost ući i naći se ponovno na svojem mjestu.

Kad krene uobičajena sveta misa u 18 sati, sva vrata, bočna i glavna, zakrčena su i nema ni ulaza ni izlaza. Hodočasnici su ispunili sve prolaze, sjede i stoje na podovima, na mogućim i nemogućim mjestima. Kroz otvorena vrata, zbog onih koji stoje na njima, kroz crkvu cijelo vrijeme udara propuh, pa nije grijeh s vremena na vrijeme staviti kapu na glavu, premda je čovjek na svetom mjestu...

Nakon popodnevne mise, sedam Očenaša, blagoslova predmeta, molitve za zdravlje duše i tijela i kasnijeg klanjanja, slijedi najteži dio za one koji su odlučili provesti svoje posljednje dane stare godine u međugorskoj crkvi. Blaženi oni koji sjede! Prolazi između klupa toliko su ispunjeni natiskanim ljudima da se više ne može ni ova-mo ni onamo. Oni koji su sjeli, gledaju ispred sebe. Neki mole krunicu, neki drijemaju, neki čitaju u polumraku, osluškajući probu zbora na crkvenom koru, koji će svu svoju umješnost pokazati na misi u ponoć.

Spava se, dakako. Tko ne bi zaspao u tolikih sati. No, lako je zaspati onima koji sjede, ali kako spavaju oni na nogama – to je doista pravo čudo! Stoje i spavaju! Toliko su natiskani jedan do drugoga da spavaju stojeći bez ikakva straha da bi mogli pasti, jer su pritisnuti tijelima onih oko sebe posve sigurni od pada i gubitka ravnoteže. Dakako, ni u klupama ne vlada idila, jer klupe, koje inače mogu primiti šest do sedam ljudi, te večeri ih prime i desetak. Svaki centimetar je dragocjen! No, sve prolazi bez ikakve nervoze i ljutnje. Štoviše, ljudi se jedni drugima smješaju i ustaju, nutkaju jedni druge krišom čokoladom i suhim voćem, pazeći da ne govore na glas i ne šušaju papirnatim vrećicama kako ne bi povrijedili mir i dostojanstvo prostora. Doista čudesno.

Trenutak u kojemu započinje sveta misa na Staru godinu, u takvom ozračju praktički cjelodnevna iščekivanja, vrhunac je svačijeg osobnog iskustva. Zbor koji se oglasi zvuči kao zbor nebeskih anđela, uključena sva svjetla u crkvi kao da naviještaju ona vječna koja se iščekuju pa se oči na njih trebaju malo priviknuti nakon sati polumraka, a svećenikov usklik „Gospodin s vama“ zvuči kao glas s neba na koji se odaziva vojska čudesno spremnih hodočasnika koji su božićne i novogodišnje dočেকে iz restorana i vlastitih domova odlučili zamijeniti sakralnim prostorom.

Dakako, sveta misa traje taman toliko da upotpuni prijelaz iz stare u novu godinu, da „pokrpa“ sve rupe otprije i predusretne one koje dolaze, pa kao da je sa simboličke razine svojevrsan pass-over iliti pasha tj. prijelaz u stvarni život između ovoga i onoga vremena. Pjesma, radost i oduševljenje ljudi koji obuzimaju hodočasnike nakon misnoga slavlja upravo to potvrđuju.

Oni nisu, naime, uludo ulupali svoje vrijeme napustivši svoje domove i otisnuvši se za hodočasničkim zovom dočeka Božića ili Nove godine u Međugorju. Oni nisu ostali ni bez čega što su imali ondje odakle su otišli. Štoviše, dobili su dodatnu radost i veselje, nadu za budućnost koju nisu mogli osjetiti ni na kućnim zabavama ni u restoranima. Dobili su nadu za vječnost. Ili barem za sljedeću godinu. Dan za danom, predajući s vjerom svoju budućnost providnosti u ruke.

I da, nisu ostali bez npr. novogodišnjeg valcera. Pleše se on ispred međugorske crkve sv. Jakova iza ponoći, baš kao na svakom novogodišnjem slavlju. Doduše, na otvorenom, u hladnoj zimskoj noći i pod zvjezdanim nebeskim svodom, nad kojim bdije Kraljica Mira sa svojim tek rođenim sinom Isusom. A to se nigdje drugdje u svijetu, priznajte, ne može doživjeti.

MATE KRAJINA

Utjelovljeni Isus, upečaćen neizbrisivo u savjesti, u ljude i u narode traje i jest. Njegovo otkupljenje trajno čini i izaziva promjene kroz vrijeme, kroz stoljeća. A promjena se odvija uvijek u slobodi i samo u okvirima ljubavi začete po Duhu Svetome. „On je savršena slika Boga nevidljivoga, prvo-rođenac svakoga stvorenja, jer je u njemu sve stvoreno...“ (Kol 1,15-16)

U ZRAKU MIRIŠE SNIJEG, A TAJ MIRIS LJUDSKU DUŠU POMALO MAMI DA KROZ ADVENT ISPITA SAVJEST I PRIPREMI SE ZA DOLAZAK DJETETA, BOGA I SPASITELJA NAŠEGA. To Dijete – Sin Božji oduvijek dolazi i u našu zemlju, na kojoj se odvija život katolika Hrvata. U najtežim tamama i nevoljama Božić je doslovce bio jedino svjetlo po zakutcima Hercegovine i Bosne. Da, slavilo se i ispovijedalo, malo bolje jelo i pilo. Naša prva slavlja bila su ona vezana uz Božić – sve je mirisalo po Božjoj nazočnosti! Smokve, orah, divlja kruška – a onda roditeljski poljubac – zaključak je bio da je Dijete slador i mir. U našu ljudsku nevolju i krhku radost potpuno se urezao – kao cijep u lozu – Sin Čovječji. Trebala su nam stoljeća da shvatimo da dolazi od Boga i iz ljudskog roda. Navijestio je svijetu radost i čovječanstvo neopozivo pozvao na slobodu. Jedini je to primjer apsolutne neopozivosti, jer sloboda je u ljudskom krvotoku poput kisika – jednostavno duhovno srce čovjekovo. Sve povijesne promjene pale su u sjenu pred božićnom porukom i ponudom, jer Bog je preko svoga Sina navijestio najčistiju perspektivu, srčiku onoga

**„ADVENT“
JE SVE MANJE DOŠAŠĆE**

za čime ljudsko srce teži. Ljudsko srce je više od nakupine mišića, jer preko njega se opisuje početak i kraj, traži duša. A srce duše ili duša teži da bude, da ne prestane, da traje. Sve to donosi onaj koji silazi od Oca, svjedoči, navješćuje i proklamira svemirsku revoluciju Ljubavi. Svi drugi revolucionari ruše se poput Nabukodonozorovih kipova u Knjizi proroka Danijela. Samo Krist uspio je pokrenuti srca, jer navijestio je svijetu ljubav, koja je suprotnost revoluciji i maču.

Za taj događaj, rođenje Djeteta valja nam se svima pripremiti: postiti i moliti, činiti djela pokore i milosrđa. Odrednice su to došašća, liturgijskog hoda kroz godinu. Kod nas je zavladao sinkretistički tzv. advent – suprotnost ili barem napast izvornome došašću. Moglo bi se o tome problemu pisati u nastavcima. Zato u pomoć zazivam prošlostoljetnu hrvatsku književnicu (mnogo je pretrpjela zbog riječi kojima je veličala Gospodina) Sidu

Rodoljubni bezvjerac sjest će pod božićnu granu. Sjetit će se djetinjstva. No ne će se sjetiti da se u jaslucama rodila Ljubav, koja vjekuje, makar i zaboravljena i zabačena.

Košutić koja se suočila sa sličnim problemima: „Opet će zamirisati jeline grane, lijepe, zelene i sočne. Opet će u duši procvati ljepota davnoga djetinjstva, kad smo bili nevini pa nam je lako bilo vjerovati da tamo, pod borom, u jaslucama leži Bog, dobri Isus Krist. Bili smo djeca!

Danas nismo djeca. Ne samo po godinama. Nismo djeca ni po čistoći duše. Doživljaji brišu vjeru, udaraju nas grubim činjenicama. Suvremeni čovjek poznaje samo goli život, bijednu svakidašnjost, pustu materiju; vjeruje u snagu šake, u pobjedu taneta. Suvremeni je čovjek utisnuo svoj lik u jezovita zbivanja, koja huje zemljom, a iz njih plače i jeca izranjena duša čovječanstva.

I suvremeni će čovjek sjesti pod božićnu jelu. Po običaju. Tako je bilo u djetinjstvu, pa je tako i danas. Ipak, nije bilo tako u djetinjstvu. Tu je samo dekoracija, ali duše nema, jer nema Boga. Rođenje Kristovo je rođenje Ljubavi.

Već je bilo u prošlosti, pa i sada govora o vrijednosti ljubavi, i ponavljanje oduzima snagu riječi, ostavlja je bez učinka. Ipak, danas znamo, jer i duboko osjećamo da smo gladni ljubavi i da nam nikad nije previše slušati njezin topao zvuk. Na svakome koraku odjekuje lupanje te gladi, žurimo se nekamo, sami ne znamo gdje ćemo se zaustaviti, ali znamo da želimo ljubavi. Želimo ono čega nemamo. A nemamo Boga! Sve je usredotočeno u ljudsku snagu. A ta snaga i radi. Već dugo radi. Pa što je učinila...?!

Bolje je zaboraviti, bar na dan-dva. Rodoljubni bezvjerac sjest će pod božićnu granu. Sjetit će se djetinjstva. No ne će se sjetiti da se u jaslucama rodila Ljubav, koja vjekuje, makar i zaboravljena i zabačena. Mudrost raznih teorija već je iscijeđena, čovjeku nije pružila ono što mu je najpotrebnije, jer nije zavirila u božansku stranu njegove duše. Vrlo smo zamršeni dok nam je ugodno i

dobro, no kad nas udari zlo, veoma smo jednostavni i malo nam treba. Tada spoznajemo da je u ljubavi najdublja mudrost.

Pa i Božanstvo, u kojemu je sva mudrost, dolazi kao Ljubav. Krist donosi čovjeku pobjedu duha nad materijom, pobjedu ljubavi nad mržnjom, pobjedu praštanja nad osvetom; donosi mirisav cvijet najsvjetlijega dana: Ljepotu i Svjetlost.

Betlehemska zvijezda pokazala nam je put kojim valja poći, a Bog nam ga osvjetljuje. Pođimo. Obnovljeni, nanovo rođeni, sa sjajem božanske ljubavi. Kad bude vrijeme da stanemo i da se odmorimo, imat ćemo za sobom časna djela, koja će nam najljepše okruniti našu Domovinu.“

Ipak, možemo ustvrditi danas, osnaženi događajima i svakodnevnim događanjima i u Međugorju, da osjećaj pobjede preteže nad svjetovnim adventom na vagi naše svagdašnjosti. Međugorje – može svijetu poslužiti za uzor i primjer – nije profaniralo to milosno liturgijsko vrijeme. Zapravo, sva svoja slavlja pretvorilo je u pripremu za Božje došašće. Tu se ljudi ispovijedaju, kaju i obraćaju. Poslije svega kao svaka duša nakon pokore, kao nakon adventa raduje se vlastitom obraćenju i Božjem rođenju.

Stoga ovoga Božića, kada čujemo diljem Domovine – posebno u našem Međugorju – riječi iz poslanice sv. Pavla Titu: „Božja se milost očitovala u svojoj spasiteljskoj snazi za sve ljude.“ (Tit 2,11), duboko naklonimo glave u molitvi, zaželimo vrela Božje milosti da osnaženi dostojnije i dostojanstvenije i u ime Onoga čije rođenje upravo slavimo, živimo bolje, smislenije i svrsishodnije. Svetkovanje Božića odjekuje na svim razinama našega života. To je dan kada se izlazi iz začaranih krugova mržnje, kada se pokušava izmiriti i ono što je i koga je, po ljudsku gledajući, nemoguće izmiriti. Božićni ugođaji dotiču nevidljivim silnicama i srca onih koji u Božiću ne vide ono što mi vjernici vidimo. Na njihovim licima osjećamo izmjene, za njihovim stolovima blaguje se, također svečanije, mnogi od njih i formalno izuste čestitku Božića... Božić je dan specijalna očitovanja Božje milosti. Prepune crkve, okićeni domovi i gradovi, mir koji se osjeća u zraku tjeraju nas da zapjevamo iz dna duše: „Slava Bogu na visini i mir ljudima dobre volje!“ (Lk 2,14)

KAKO JE PREDIVNO POSLANJE NAS ŽENA!

Vjerujem da je nama ženama rođenje djeteta jedan od zasigurno najvažnijih trenutaka u životu. I svakog došašća prisjetim se tih radosnih trenutaka i na poseban način osjetim blizinu Marije. Jer u središtu pozornosti cijelog tog događaja jest upravo rođenje Djeteta. Zato je meni božićno vrijeme na poseban način jedan predivan podsjetnik koliko je velika i važna uloga i poslanje nas žena. Želja mi je pokušati ovaj tekst napisati iz motrišta žene, kroz svoje osobno iskustvo i ono što vidim kao blagoslov i dar koji baš mi žene možemo dati i dajemo Crkvi i društvu. A možemo dati jako puno!

MIRTA MILETIĆ

DAR PLODNOŠTI

No, otkud krenuti? Već samo razmišljanje o mojem tijelu i daru plodnosti, mogućnosti da budem trudna, da nosim novi život i sudjelujem u njegovom stvaranju jest nešto neopisivo. To je zaista nešto što je teško opisati riječima. Kao majka petero djece živo nosim u sebi tu radost i ogromnu zahvalnost za taj dar! I ovdje vidim da je moje poslanje na najljepši mogući način povezano sa slavljenjem života, sudjelovanjem u njegovom stvaranju. Tome je prethodilo sve ono što je dovelo do toga, do ovakvog braka, ovakvog supruga koji je otvoren životu. Primjećujem da je ovdje jako velika odgovornost upravo nas žena.

Kakvo će biti hodanje prije braka, vrijeme zaruka, prema kojim stvarnostima ćemo usmjeriti naš odnos. Ako žena u ovom području nije čvrsta i ako ne postavi jasno određene vrijednosti kao prioritete, onda će to utjecati i na sve ono što slijedi. Imam poslanje živjeti tu čistoću i svjedočiti da je moje tijelo hram Duha Svetoga, kolijevka života. I ako ja kao žena ne štitim to svetište života, kako očekivati da će to netko drugi činiti?

U knjizi Postanka čitamo kako je Bog rekao zmiји, ubojici ljudi od početka ... lašcu i ocu laži (usp. Ivan 8,44) ove riječi: *Neprijateljstvo ja zamećem između tebe i žene, između roda tvoga i roda njezina: on će ti glavu satirati, a ti ćeš mu vrebati petu* (Post 3,15). Kad čitam ove riječi, primjećujem da se ovdje radi o duhovnom boju. I zaista, ako pogledamo krizu s kojom se danas suočava svijet, primijetiti ćemo da se ona odvija na duhovnom području, na području ljudske spolnosti, odmicanja i udaljavanja od Božjeg nauma stvaranja čovjeka, braka, obitelji. Napadaju se temeljne antropološke istine, a usporedo s time umanjuju ili obezvrjeđuju dar plodnosti, ljepota rađanja. Čak se i među vjernicima nažalost može čuti govor 'kulture smrti', kada se primjerice na negativan način govori o nečijoj trudnoći ili se relativizira vrijednost, svetost i dostojanstvo svakog začatog ljudskog bića. I ovdje vidim da mi žene imamo poslanje da svjedočimo o radosti života, daru plodnosti, da budemo ambasadorice života! Kao Marija, koja je prije svega Majka!

OBITELJ I ODGOJ DJECE

Jedno od najvažnijih područja mog poslanja u Crkvi jesu moj brak i moja obitelj. Da, namjerno sam prvo napisala moj brak. Susrela sam neke žene koje su svoj fokus usmjerile na djecu, na njihov odgoj, a zanemarile svoj brak. Ili revno služe u svojoj župi, a opet su s druge strane zanemarile brak. A brak je onaj prvi odnos u kojem sam pozvana biti cjelovito prisutna, davati se stopostotno. Na vjenčanju sam obećala svome mužu da ću ga voljeti i poštivati sve dane života svoga. I ovdje vidim da je opet velika odgovornost upravo nas žena, da ne pristajemo da taj odnos postane nešto obično, navika, polovično, kao 'močvara'. Kad primijetim da smo se malo udaljili, meni se odmah upali neki 'alarm'. I razgovaram tada s mužem i pokušavamo pronaći način da se opet zblizimo. Nekada će to biti odvajanje vremena za razgovor ili odlazak na neku duhovnu obnovu. Svakodnevi život i brige vremenite znaju 'isušiti' naš odnos i ako se mi sami ne borimo da taj odnos bude

kvalitetan, ubrzo postajemo poput 'oženjenih samaca'. I vidim da je na nama ženama ovdje velika odgovornost i poslanje, da se borimo da taj odnos bude potpun i svet. Naravno, kao roditelji i prvi odgojitelji naše djece imamo nezamjenjivo poslanje i odgovornost u njihovu odgoju. Tijekom porodiljnih dopusta imala sam priliku biti više uz djecu, osobito kad su kretali u školu. Njima je to jako puno značilo. Napisati zadaće, učiti s njima, skuhati im ručak. U ovim naizgled malenim stvarima skrivali su se veliki blagoslovi za njihovo odrastanje. Prekrasno i blagoslovljeno poslanje u kojem se svaka uložena minuta i te kako isplati i vraća mnogostruko!

EVANGELIZACIJA

Sjećam se svojih boravaka u bolnici u vrijeme poroda. Nakon jednog poroda bila sam u sobi s nekoliko žena koje su imale komplicirane porode i trudnoće. Kako sam već imala porode prije ovoga, žene koje su bile prvi put na porodu pitale su me mnoge stvari. Imala sam kod sebe Novi zavjet i jedna žena je primijetivši ga na mojem ormariću, pokrenula razgovor o vjeri. Pričala sam joj što meni znači Isus, što je sve činio i čini u mojem životu. Svjedočila sam joj o njegovoj ljubavi. Nakon što smo provele nekoliko dana u situaciji u kojoj je iskusila vrlo teške trenutke i boli, neizvjesnost komplicirane trudnoće koja je išla prema prijevremenom porodu, na kraju je na porod ponijela moj Novi zavjet i rekla kako su joj

Velika je napast misliti kako ja kao žena nemam što dati svojoj župnoj zajednici ili biskupiji. Ili dopustiti duhu malodušja i obeshrabrenosti da zavlada mojim srcem. Danas su nam potrebne hrabre žene koje će u jednu župu ili biskupiju unijeti majčinsku toplinu i jakost, ljepotu i život!

jako puno značili razgovori sa mnom o vjeri, o Isusu. Molile smo zajedno prije poroda. Porod je prošao iznad svih predviđanja. Ovdje sam mogla vidjeti da sam ja ta Crkva u toj radionici, u toj sobici u kojoj ležimo u bolovima, gdje možda ne može doprijeti svećenik. I ako sam ja otvorena Gospodinu da on po meni djeluje, On može dotaknuti srca drugih žena. Zato je svaka situacija u kojoj se nađem važna i jedinstvena prilika da ostvarim svoje poslanje.

IMA LI MJESTA ZA SLUŽENJE I IZVAN OBITELJI?

Svakodnevica i intenzivan angažman u obitelji donijeli su u jednom periodu i umor koji je došao kao posljedica neispavanosti i 'žrvnja' svakodnevica. Kao da je umor ugasio ljubav i želju dati talente i znanje svojoj Crkvi. Reći ćete kako je obitelj na prvom mjestu. To je istina! No, postoji jedna opasnost, pogotovo kod nas žena, da se zatvorimo u sigurnost svog obiteljskog doma i brinemo jedino o našoj djeci i suprugu. To je samo dio našeg poslanja. Gospodin nas treba u Crkvi, treba našu otvorenost i brigu za druge duše. Treba nas u našoj župnoj zajednici ili biskupiji. Sudjelujući u životu svoje župne zajednice ili biskupije, žena oplemenjuje Crkvu. Velika je napast misliti kako ja kao žena nemam što dati svojoj župnoj zajednici ili biskupiji. Ili dopustiti duhu malodušja i obeshrabrenosti da zavlada mojim srcem. Danas su nam potrebne hrabre žene koje će u jednu župu ili biskupiju unijeti majčinsku toplinu i jakost, ljepotu i život!

Želim vas ohrabriti, pogotovo žene, kako je moguće na brojne načine naći svoje mjesto u Crkvi. Kad ljubiš, kad goriš od ljubavi, pronaći ćeš vrijeme i kad ga je teško pronaći. Gospodin treba ženu u Crkvi! Potrebno se je samo odlučiti! Odlučiti dati život! Neka nas na tome putu prati zagovor Kraljice Mira!

fra Slavko Barbarić

Slavite misu
srcem

Slavite misu srcem

Molitveni priručnik Slavite misu srcem, osim prizivanja ljudskoga srca, vodi nas i uvodi u samo srce svekolikoga kršćanskoga bogoštovlja, u svetu misu kao Isusovu nekrvnu žrtvu. Vodi nas i dovodi do najveće vrijednosti i dragocjenosti koju je Bog mogao uopće ponuditi svomu stvorenju – čovjeku. Predočava nam i suočava nas s najdivnijim i najsilnijim čudom Božje ljubavi prema čovjeku kojega Bog od iskona beskrajno ljubi.

Knjigu možete naći u Suvenirnici Centra MIR Međugorje.

JEDINO ŠTO VALJA PROMIJENITI SMO VI I JA

Promatrajući aktualne događaje oko nas, vjerujem da bi popis stvari koje bismo željeli da budu drugačije bio podugačak. Bilo da se radi o političkoj, ekonomskoj, društvenoj stvarnosti ili mnogim izazovima koji zapljuskuju naše obitelji. I dobro je da želimo da stvari budu bolje. No razmišljajući o ovome došašću, prisjetio sam se snažnih riječi svete Majke Terezije koje usmjeravaju pogled u potpuno drugačijem smjeru: *Jedino što valja promijeniti smo vi i ja.*

KREŠIMIR MILETIĆ

ZAISTA, JEDINO ŠTO VALJA PROMIJENITI U SVIJETU SMO VI I JA.

Ako malo zastanemo i razmislimo, prepoznat ćemo u svome životu mnoge situacije u kojima su se ove riječi 'utjelovile'. Baš svaki put kada sam doživio pa i onu najmanju promjenu ili pomak na bolje, to je utjecalo na pozitivne promjene u mojem okruženju, u mojoj obitelji, u mojem cjelokupnom životu. Zato ovog došašća želim razmišljati upravo o svemu onome što trebam promijeniti, što smeta da se Isus rodi u meni, u mom srcu. A vjerujem da je svakome od nas popis potrebnih promjena i u

ovome području podugačak.

Ako pogledamo živote svih svetih starozavjetnih muškaraca i žena, lako ćemo uočiti da okruženje u kojem su živjeli nije bilo niti jednostavno niti su bili izuzeti od kušnji i različitih napasti. No ono što je svima bilo zajedničko, bio je živni odnos s Gospodinom. Suradivali su s Božjom milošću, prihvaćali Njegove upute, živjeli i čuvali Njegovu riječ. Čitajući retke Starog zavjeta uvijek iznova, gotovo opipljivo mogu osjetiti to njihovo disanje vjere, životni stav u kojem baš sve doslovno visi o svakoj riječi koja izlazi iz Božjih usta.

Nedavno je monsinjor Mauro Longhi objavio svojevrsno proročanstvo svetog Ivana Pavla II., u kojem je svetac najavio borbu koja će se odvijati između nevjernika i vjernika. *Reci ovo onima koje ćeš susresti u Crkvi trećeg tisućljeća. Vidim Crkvu zahvaćenu smrtnom ranom. Dubljom i bolnijom od onih u ovom stoljeću. Zove se islamizacija. Oni će preplaviti Europu. Vi, Crkva trećeg tisućljeća, trebate zaustaviti invaziju. Ali ne oružjem, nego dosljedno življenom vjerom.* I zaista, dovoljno je pogledati koliko se europska civilizacija danas odmiče i udaljava od Boga. Rezultati su vidljivi u prihvaćanju i promicanju

razornih ideologija koje uništavaju cjelokupnog čovjeka, brak, obitelj i temeljne antropološke istine o čovjeku. Duhovna pustoš i materijalizam sve su vidljiviji i u samom 'slavljenju' Božića. Postaje važnije što se peče u pećnicama, što će se obučiti, negoli stvarna priprava duše za dolazak Krista.

Ako je u središtu samog Božića rođenje Djeteta, kakvu to pripravu za taj događaj pripravlja civilizacija koja ozakonjuje i promiče ubojstva nerođenih, zamrzavanje tek začete djece u krio-dušiku, kontracepcijski mentalitet, duhovna lijenost i nemar za duhovne stvarnosti? Kakvu to pripravu za rođenje Mladoga Kralja imamo u Europi koja iz tobožnje političke korektnosti briše križeve s razglednica, sa spomenika tom istom svetom Ivanu Pavlu II.? Zaista, nije li znakovito da se proroštvo svetog Ivana Pavla II. obistinjuje upravo na njegovu spomeniku? Takva civilizacija je zatvorena za ono najvažnije i najelementarnije – za život. Upravo zato je važno što prije shvatiti da se događa nešto izrazito opasno, razorno, zatorno. I da je to što se događa posljedica odbacivanja Boga. Ako se sada vratimo na starozavjetne tekstove, nije teško primijetiti da su se ovakve situacije događale i s izabranim narodom, koji je redovito za takav otpad od vjere trpio različite kazne, uvijek s odgojnim efektom.

I OVAJ NARAŠTAJ IMA ŠANSU. GOSPA UPORNO GOVORI O VREMENU MILOSTI I POZIVA NAS DA GA OZBILJNO SHVATIMO I ISKORISTIMO ZA ISTINSKO OBRACENJE SRCA. MI DANAS IMAMO SVETOHRA NIŠTE U SREDIŠTU SVAKOG NASELJA, PONUĐENU SVAKODNEVNU EUHARISTIJU I SAKRAMENTE KOJI SU NAM DOSTUPNI DOSLOVNO KAD POŽELIMO. U ČEMU JE ONDA PROBLEM, AKO NE U NAMA SAMIMA? ZAR POSTOJI NEŠTO ŠTO NAM GOSPODIN NIJE OSTAVIO KAO ORUŽJE, KAO POMOĆ, HRANU I ALAT NA PUTU SVETOSTI, ZA OVAJ DUHOVNI BOJ?

Kada bi svatko od nas shvatio što to zaista znači otvoriti srce Gospodinu da ga On prožme, promijeni, oživi, da se u njemu nastani i da kroz naše cjelovito biće može slobodno djelovati u današnjem svijetu, razumjeli bismo i Isusove riječi da ćemo činiti i veća djela od onih koje je On tada činio. Razumjeli bismo i Gospu koja nas uporno poziva na obraćenje srca, na molitvu srcem, na živni odnos i predanje Isusu. Odbacili bismo tada s gnušanjem svaki grijeh, svaku mlakost, svaki kompromis s duhom svijeta. Jer po svakom otvorenom i uistinu obraćenom srcu Gospodin može činiti čuda i u današnjem svijetu.

Iako se ovo vrijeme tek naizgled čini možda i zahtjevnije negoli neka prijašnja na vremenskoj lenti povijesti, čitajući Sveto pismo, možemo vidjeti da je svako vrijeme imalo svoje kušnje i teškoće. I zato nemamo baš nikakvo opravdanje. Jer imalo je svako vrijeme i svoje milosti, šanse. I ovaj naraštaj ima šansu. Gospa uporno govori o vremenu milosti i poziva nas da ga ozbiljno shvatimo i iskoristimo za istinsko obraćenje srca. Mi danas imamo svetohranište u središtu svakog naselja, ponuđenu svakodnevnu euharistiju i sakramente koji su nam dostupni doslovno kad poželimo. U čemu je onda problem, ako ne u nama samima? Zar postoji nešto što nam Gospodin nije ostavio kao oružje, kao pomoć, hranu i alat na putu svetosti, za ovaj duhovni boj?

Eto, to je ono što želim i vama i sebi. Istinsko obraćenje ovog došašća. Tek tada i tako ćemo uvidjeti da niti Herod niti Pilat nisu uspjeli zaustaviti Božji plan. Da niti današnji Herodi i Pilati ne mogu zaustaviti Božji plan. Kršćani su na pobjedničkoj strani. Krist je uskrsnuo! Zato ovog Božića želim staviti po strani sve nebitno i usmjeriti svoje srce Onome koji je jedini bitan, jedini važan! Želim slaviti cijelim srcem koje uistinu kliče Gospodinu! A da bi to bilo moguće, treba se razoružati od naših obrana, skinuti maske. Zaista, to nije uopće teško. Dovoljno je otvoriti srce. Gospodin jedva čeka da u njega uđe, baš takvog kakvo jest, siromašno, ranjeno. Molimo za tu milost. Tada će u našim sredinama biti baš sve drugačije. Tada će i u našim obiteljima biti baš sve drugačije. Kad naše srce, naše obitelji, naša Domovina i Europa ponovno postanu betlehemska štalica.

Jacques Philippe

VRIJEME ZA BOGA

Jacques Philippe

VRIJEME ZA BOGA

„U unutarnjoj molitvi nije važno mnogo misliti, nego mnogo ljubiti.“ (sv. Terezija Avilska)

Dok joga, zen, tehnike opuštanja i druge istočnjačke metode velikim koracima osvajaju Zapad, nudeći najrazličitije i najsloženije oblike mentalne koncentracije, unutarnja molitva – čisti besplatni dar Božje ljubavi – nastavlja poticati i davati životnu snagu svecima, istinskim Božjim prijateljima. Nismo li svi mi na tome putu? Poniznost, ljubav i vjernost jedine su „kvalitete“ koje se traže od čovjeka koji žudi za neiscrpnim vrelom žive vode koja izvire iz Božjega Srca.

Tko može krenuti putem unutarnje molitve? Gdje, kada i kako moliti?

Na ta pitanja odgovor daje ova izvrsna knjižica, puna primjera i konkretnih savjeta.

CENTAR MIR MEĐUGORJE

Knjigu možete naći u Suvenirnici Centra MIR Međugorje.

BOŽO SKOKO

Zagrebački gradonačelnik Milan Bandić, prigodom svečanosti otvaranja *Adventa u Zagrebu* i paljenja prve adventske svijeće, pozvao je Zagrepčane da uživaju u adventskoj ponudi, ali da ne zaborave pravi smisao pripreve za Božić te otvore svoja srca za potrebe drugih, da učine sve „da se nitko u našem susjedstvu, u našem kvartu i našem gradu ne osjeća usamljeno, ostav-

prenijeli tu poruku, fokusirajući se uglavnom na podatke o mogućoj potrošnji, bogatstvu ponude, novim sadržajima koje će posjetitelji imati priliku kušati, te izgledima da Zagreb ponovno potuče konkurenciju poput Beča i Münchena u ljepoti svoje adventske čarolije. Iako je gradonačelnik građane hrvatske metropole pozvao da daruju te vrjednute jedni drugima i učine zagrebački i hrvatski

skupim domjencima i restoranima njihovih susjeda mogli bi ih dodatno opteretiti i potaknuti na razmišljanje da su manje vrijedni, nesposobni ili izigrani. Upravo zbog toga, hrvatskome društvu jest potrebno više solidarnosti, osjetljivosti za druge, razumijevanja i zajedništva. Kako ćemo sami osjetiti čar istinskoga Božića ako pored sebe vidimo ostavljene, napuštene, siromašne, obespravljene

koji su izravno povezani sa smrću i mučenjem stotina i tisuća žrtava je dokaz kako pravda ne stanuje na Haaškom sudu već, nažalost, politika i interesi. Donijeti presudu na temelju konstrukcije bez uvažavanja ijednog razumnog dokaza je zlonamjerno. Optužiti Hrvatsku za „okupaciju“ pojedinih dijelova BiH i namjeru stvaranja Velike Hrvatske, na temelju informacija „rekla – kazala“ jest

novih sukoba da se nastave i dalje obračunavati s hrvatskim pravom na BiH kao pravom na svoju domovinu, na svoj identitet, na svoje institucije, na svoju budućnost. Ta sramotna presuda negira onu pruženu ruku Hrvatske Bosni i Hercegovini svih tih ratnih godina – od zajedničke borbe za priznanje i samostalnost do zbrinjavanja stotina tisuća izbjeglica i izravne vojne pomoći prilikom oslobađanja i sprječavanja novih žrtava.

Svi smo svjesni nepravde i možda pomalo egoistično mislimo kako se cijeli svijet urotio protiv Hrvatske i Hrvata u Bosni i Hercegovini. Uistinu imamo pravo podići

latim plodovima. Oni koji slijede Isusa moraju trpjeti, oni koji se bore za istinu mnogima će smetati... Ali isto tako oni koji podnose nepravdu bit će nagrađeni! Ta poniženja i nepravde su samo blijeda sjena onih lažnih optužbi i nepravdi koje je trpio sam Isus. To je samo djelić nepravdi koje se danas događaju Crkvi i vjernicima diljem svijeta, odnosno pojedinim narodima koji trpe progone i istrebljenja. Bu-

HRVATSKI BOŽIĆ 2017.

Adventska čarolija je ušetala u hrvatske gradove. Tisuće svjećica, božićnih drvaca, ukrasa i prodajnih štandova te zaglušujuća glazba komercijalnih božićnih hitova preplavili su trgove i ulice... Paljenjem prve adventske svijeće u Zagrebu je otvorena i popularna adventska manifestacija *Advent u Zagrebu*, koja je već dvije godine zaredom proglašena najboljom u Europi, pa će – očekivano – privući tisuće posjetitelja iz cijeloga svijeta. Budući da je zajednički nazivnik svim tim programima i sadržajima na našim ulicama i trgovima uglavnom zarada, procjenjuje se kako će Zagreb tijekom prosinca ostvariti čak 200 tisuća noćenja te oko 500 milijuna kuna potrošnje. Ekonomski stručnjaci procjenjuju da će potrošnja u cijeloj Hrvatskoj porasti za 5 do 10 posto u odnosu na prošlogodišnji prosinac...

ljeno, beznadno... jer ljepotu Božića čine ljudi koji u svoj svakodnevni život unose vrjednute i ideale, koje slavimo.“ Predložio je da nam u ovogodišnjem adventu ključna misao bude „solidarnost“, koju toliko zagovara papa Franjo, moralni uzor suvremenog svijeta, i koja nam je toliko potrebna u našem svijetu, jer svijet i društvo u kojem živimo su „svijet i društvo podjela, siromaštva, napuštenosti, neosjetljivosti za druge, moralnih posrnuća, ispolitiziranosti, ideoloških sukoba...“. Dodao je kako nam u takvom okruženju trebaju solidarnost, zajedništvo, dobrota, ljubav i nada. Međutim, rijetki su mediji

Božić najljepšim do sada, pitanje je koliko Zagrepčana i njihovih gostiju uistinu doživljava advent kao vrijeme istinske pripreve za taj veliki kršćanski blagdan, a koliko kao bezbrižno kraćenje dugih zimskih večeri uz kuhano vino i kobasice te uživanje i druženje u šarenilu komercijalne adventske ponude.

Mnogi će tijekom adventa pokušati zaboraviti brige koje ih opterećuju cijelu godinu, poput nezaposlenosti, borbe za preživljavanje, borbe s nepravdom... Ali mnogima ni šarenilo naših ulica ne će biti nikakva utjeha. Dapače, licemjerno razbacivanje darovima, trošenje i paradiranje po

ne... Kako ćemo otvoriti srca malom Isusu, ako ga ne prepoznamo u našim bližnjima, koji su potrebni naše ljubavi i pozornosti...

Mnogima će ovaj advent proći s grčem u želucu zbog sramotne presude Haaškog tribunala šestorici hrvatskih dužnosnika Hrvatske Republike Herceg-Bosne.. Činjenica je da su se zločini događali i da su se neki naši sunarodnjaci ponašali sramotno i neodgovorno u ratu. Činjenica je da žrtve trebaju zadovoljštinu. Ali presuditi tolike zatvorske kazne ljudima koji nijednim dokazom nisu izravno povezani sa zločinima, a istodobno osloboditi krivnje srbijanske zločince

farsa, koju je nažalost general Praljak svojim činom pretvorio u tragediju haaškog sudovanja. Uostalom o Haaškom sudu i spomenutoj presudi već su napisane tisuće medijskih stranica i izgovorene mnogobrojne minute u eteru. Ali nakon svega, čak i nakon tvrdnji da je u nizu presuda dokazana umiješanost Srbije u zločinačkom pothvatu u Hrvatskoj i BiH, da je među osuđenima čak 70 posto Srba, a tek 20 posto Hrvata, da nitko od Hrvata nije osuđen zbog rata u Hrvatskoj, ostaje osjećaj duboke nepravde. Tim više što zlonamjerne tvrdnje, koje nemaju veze s povijesnim činjenicama i istinom, daju priliku kreatorima

glas, buniti se i prigovarati, jer smo mislili da živimo u uređenom svijetu gdje su pravo i pravda sinonimi. Ali se nažalost moramo vratiti u realnost. Točno je da Hrvati posljednjih godina i mjeseci osjećaju nepravdu i izigranost na vlastitim leđima, na mnogim područjima. Osjećamo poniženje i nesposobnost onih koji nas vode da nas zaštite, da se izbore za naše dostojanstvo, pravdu i istinu. Taj osjećaj smo dijelili i proteklih mjeseci dok smo pratili novo suđenje blaženom kardinalu Stepincu, iniciranom od strane Srpske pravoslavne Crkve. Taj osjećaj nosimo u sjećanju sve ove godine nakon rata, kad je u pitanju odnos visokih predstavnika i međunarodnih institucija prema bosansko-hercegovačkim Hrvatima. Osjećaj poniženja i kontriranja istini smo osjećali proteklih mjeseci dok se pljuvalo po Međugorju, a ukazanja nazivalo izmišljotinama hercegovačkih franjevaca... Ali zašto sve to ne bismo shvatili kao naš križ, malu dozu našeg trpljenja koja će u konačnici uroditi obi-

dimo svjesni da su nepravda, manipulacije i laži uzele maha u cijelome svijetu, da su mnogi nevini žrtve i da mnogi ispaštaju pod terorom jačega, moćnijega ili bezobzirnijega. Ali baš zato ne smijemo klonuti, predati se ili pomiriti sa zlom, već uz pomoć nebeske majke i naše zaštitnice, koju nazivamo Kraljicom Hrvata, a koja nam je kroz povijest redovito pritekala u pomoć, još smjelije ustrajati u istini i kročiti u budućnost. U tom smislu neka nam advent umjesto komercijalnog šarenila donese više zajedništva i solidarnosti te utjecanja jedinom pravom uporištu koje nam je preostalo – Isusu.

Božićna meditacija

NEIZLJEČIVA ĆE RANA ZACIJELJETI

U mrkloj noći možda gubim hrabrost. Možda sam čak i prestao moliti. Je li to noć u kojoj tisuće anđela čuvara preplavljaju mjesto, uzaludno pokušavajući sve roditelje dovesti u stanje pripravnosti? Je li mi duša toliko nemirna te jednostavno odbijam povjerovati, jer mi je um zaokupljen mislima poput: „Prepušten sam samome sebi; sam sam ovdje sa svim tim teretima – a gdje je moj Bog? Gdje je pomoć? Gdje je pomoć?“ I ne čujem ništa, jer sam odveć zaokupljen bukom vlastita straha.

MICHAEL O'BRIEN

PONEKAD RADO ZATVARAM OČI TE SEBE I SVOJU OBITELJ STAVLJAM U PRIZORE IZ EVANĐELJA. Primjerice u Bethlehem, upravo na taj dan. U mašti vidim pretrpani grad, tako stvarno te ga gotovo mogu dotaknuti. Jedan sam od izmučenih očeva na kraju putovanja, opterećen brojnim brigama: gdje ćemo spavati, što ćemo jesti, hoće li se najmanja djeca izgubiti u gužvi, itd. Tih bjesnim na rimske vojnike; u mislima osuđujem one Izraelce koji surađuju s njima, zamjeram vlastitome narodu — prodavačima, piljarima i gostioničarima, koji od siromaha traže upravo sramotne svote. Vidim sebe kako jurim uokolo, tjeskobno pokušavajući pronaći utočište za moju brojnu djecu. Molim, ufam se, strahujem i sumnjam. Kako ove godine stojimo s novcima? Ne baš najbolje. Jesam li unaprijed rezervirao prvoklasnu sobu baš u onome gostinju koji je odbio Svetu obitelj? Ne – to ne bi bilo u našem stilu. Vjerojatnije je da smo i sami pronašli mjesto u štali. Djeca nisu zadovoljna. Smrdi. Hladno je. Počinju plakati. Hej, djeco, niti meni se baš ne sviđa, ali – iskoristimo to što nam se nudi, može? Prikažimo to. Pogledajte onaj iscrpljeni bračni par u dnu štale. Ona žena treba roditi. Utišajte se; tiho, djeco. Pustite ih neka spavaju; djeluju iscrpljeno. *Pssst! Pssst!*

Kada su moja žena i djeca napokon pali u nevoljki san, ležao sam budan gledajući u žeravu vatre koja se gasila, pitajući se hoće li život ikada ući u normalu. Pitao sam se: gdje je stabilnost, gdje je sreća, gdje je utočište? I, najbolnije od svega: „Gdje je Bog?“ Nesmiljeno je doba. Toliko toga što je nekoć bilo veliko i dobro, sada se čini izgubljenim; okruženi smo samim porazima. Moj narod i moja vjera i moj dom kao da više i nisu moji. Stranac sam u stranoj zemlji, a najčudnije je od svega što sam upravo ovdje rođen

i odrastao. Je li to noć u kojoj smo odveć umorni, odveć ljutiti, odveć obeshrabreni da bismo čuli? Ili su nas, naprotiv, uspavale uvriježene navade zabave i razonode? Je li to noć kada anđeo biva poslan s Neba kako bi me upozorio da su mi djeca u pogibli? Kada me pokušava probuditi iz ugodna sna ili mi u snu progovori;

moju tjeskobu i bijes nadglasati njegove unutarnje poticaje?

To je upravo savršeno vrijeme za Heroda. Tmina pokriva srca njegovih podanika. Tmina pokriva njegovu zloću. Tmina će pokriti i njegove od-vratne zločine. Tmina obavija njegove misli: ako je istina kako će se pojaviti mali kralj i prekinuti herodovsku lozu, istina je i to kako on, Herod, ima moć i lukavost time se okoristiti u svoju korist. Herod smatra kako Boga nema, jer nebo šuti. Nikada ne progovara. Vjeruje kako mač određuje sudbinu svijeta. Mali se kraljeviči mogu pojavljivati gdje god žele, ali on će znati kako s njima. Naposljetku, uspjeh će jedino svaliti bijes Rimljana na čitav narod. Kraljevi poput njega jedini znaju što je stvarno dobro za narod. Pomalo je nezgodno, smatra on, ali daleko bolje da strada nekoliko djece, negoli da čitav narod bude uništen. Ako nekoliko neđužnih žrtava mora pasti kao neizbježna žrtva, to je, uostalom, za dobrobit Naroda. Ljudi su ionako preglupi da bi znali što je za njihovo dobro. „Ponekad,“ samozadovoljno kimnu Herod, „ponekad ljude treba spasiti od njih samih.“

I tako je krv brojne djece potekla u gradu Davida i Rahele, u gradu Mesijinu. Svake se godine na taj blagdan pitam bi li i krv moje djece bila potekla zajedno s krvlju Nevine dječice? Bi li njihovi posljednji urlici zauvijek odzvanjali u mojim ušima? Bi li se moj glas i onaj moje supruge pomiješali s vriskovima ožalošćenih roditelja u Bethlehemu? Bi li se glas čuo u predgrađima i trgovačkim centrima; kuknjava i plač gorak — naše vlastito kukanje, nepovezano, oplakujući djecu svoju jer ih više nema? A kada vojnici obrišu svoje mačeve i pođu kući te se i vladari vrte svojim državičkim poslovima, kada se u poslovnome svijetu vrata u svoju rutinu, hoćemo li jednostavno stajati ondje s rupama u srcima, krvareći iz neizlječive rane?

Kakva bi bila moja reakcija? Okriviti sebe? Mrziti tlačitelje? Mrziti i sam život, jer smrt kao da je i opet pobijedi-la? Kriviti Boga? Bih li u gorčini vikao u nijema nebesa: „Gdje Si bio? Zašto nas nisi spasio?“

Koji je Božji odgovor?

Čut ćemo ga trideset i tri godine kasnije: majka Isusova stoji podno Križa. Tmina pokriva zemlju. Smrtni

vapaj njezina Sina odjekuje planinom, para nebo i grad te prodire nebesa i sve do dubina pakla. Sve je stvoreno potreso. Vrijeme se usporava, a onda kao da staje, no zvuk se i dalje čuje. Prolazi umovima i srcima poput beskrajna jauka. Iz dubine sjećanja Marija u sebi čuje zvuk novorođenčeta koje u noći plače tražeći mlijeko, toplinu, ljubav. Ti se vapaji miješaju s dubokim glasom umirućega u agoniji te u njenu srcu postaju jedan jedinstven zvuk — to je mač, i probada je do srži.

Kada je umro, čula se samo tišina. Nema više glasova, nema ptica, nema grmljavine, nema podrugljiva podsmjeha, niti vapaja, niti vjetrova. Samo tišina. Ona u tome trenutku ne plače. Može jedino zuriti u potpuni mrak, osjećajući jedino neiscjeljivu ranu u svome srcu. Ta se bol ne da izreći, niti se ta okrutna agonija može pretvoriti u zvuk.

Ako se mi kršćani radujemo o blagdanu Nevine dječice, onda je to stoga što nas je Bog uslišio. Rekao je: „Kada se dogodi ono najgore, niste sami. Ja sam s vama. Ja trpim s vama i u vama, čak i više no što biste sami ikada mogli trpjeti. Upoznao sam posvemašnju napuštenost i užas. Božje je srce bilo probodeno. I srce je moje majke bilo probodeno te je osjetila sve što vi sada osjećate. Ona vas sada grli, baš kao što je nekoć grlila moje tijelo na Kalvariji.“

Sotona, taj stari majstor tlapnji i otac laži, žestoko je zario svoj mač u srca Isusa i Marije. Bio je to njegov najveći rizik, njegov veliki pokušaj dokazivanja kako tama pobjeđuje doslovce sve. No, nije mogao spriječiti zoru. Ubio je Sina Božjega i Sin je Božji ponovno ustao u treći dan te posvemašnji poraz pretvorio u pobjedu Neba. Sotona je pobio i neku djecu, preko ohola, izopačena kralja, a na njihovu je mjestu ustalo deset tisuća puta deset tisuća druge djece, koja su mjesto njih vjerovala. Ako je u našem dobu za kratko vrijeme dopustio pokolj brojne djece preko njihovih zabludjelih roditelja, kukavičnih zakonodavaca i neljudskih tehničara, njegovo je vrijeme kratko te će njegovo posljednje kockanje također doživjeti poraz. Za svaki život što ga uništi, deset tisuća puta deset tisuća duša ustaje kako bi slavilo pobjedu Božju. Poradi toga slavimo „blagdan“ pokolja Nevine dječice. Jer, u vječnosti će se svi naši porazi pokazati kao pobjede i neizlječive će rane zacijeljeti te ćemo se zauvijek radovati s Jaganjcem Koji je bio žrtvovan.

U NOĆI ADVENTSKOJ

Očistite svoje sobice, zidove obijelite,

U postelje stavite nove slame

I čiste navlake:

U peći nek tinja vatra

I širi ugodnu toplinu,

Jer stižu hladni vjetrovi

Donoseć' snijeg i sive oblake.

I kad vam sred noći studene i mračne

Netko pokuca na vrata skoro nečujno,

Boječ' se, da se nezvan ne narine,

Bio to prosjak, siromašak, starac,

Ili, putnik bijedni iz zemlje daleke,

O, primite ga, dajte mu večeru toplu

I krevet čisti – bez stanarine!

Čitavu noć budite mirni

I samo molitvom toplom

Prekidajte zimske noći tišinu:

Jer možda...

Možda ćete, draga braćo

Tu malu pomoć i neznatnu ljubav

U ovo vrijeme adventsko

Iskazati Kristu Gospodinu.

Aleksa Kokić

BOŽIĆNI SAN SV. FRANJE

Odjednom se među zvijezdama nebeskim nešto poče miješati. Franjo je raširio svoj pogled. Vol su i magarac nešto osjećali, ali oka nisu skidali s Josipa i Marije, i samo su puhali, puhali. I u taj čas kao da se nebesa rastvorile. Gorjela su velikom svjetlošću. I kao da se neka pjesma čula. Iz tisuća i tisuća grla.

FRA ANTE MARIĆ

FRANJO JE U RUCI DRŽAO PŠENICU. Zrna su bila jedra, velika. Dobio ju je od brata Morika. Stajao je pred starom i trošnom stajom Rivo Torta. Čekao je svoje ptice. A njih nema.

Da nisu možda ljute na mene? Molio sam ih u Albianu, ima tome nekoliko, da ušute da navijestim Riječ Božju. I šutjele su kao zalivene. I slušale moju propovijed.

Bilo je hladno. Božić je stajao pred vratima.

Bože, kako volim Tvoje rođenje. To je najveća svetkovina. To da si se htio roditi kao čovjek, sići na ovu zemlju. Tu je početak mog i spasenja svih nas.

Franjo se opet obazirao na sve strane, ali ptica nigdje. I počeo se peti uzbrdo, krivudavim putem. Sve je mirno. I stigao je u polje. Eno se tamo prema Asizu vidi Gospa od Anđela. Krenuo je putem između maslinika, vinograda i oranica s kojih je dignuta ljetina. Zemlja je mrzla. Franji je hladno, ali je svoju šaku s pšenicom stiskao, da mu ni jedno zrno ne ispadne. Pred Franjom odjednom, kao da iz zemlje izroni, zaleprša velika ševa s lijepom kapićom. Boje je zemlje. Zapjevala je tiho, ali nekako veselo, i kao da je Franji nešto govorila. Hodala bi po zemlji, pa mu se okrenula i pjevala, pjevala, a onda zalepršala prema njemu te opet

putom prema Porcijunkuli. Franjo je zastao. Nekoliko zrna pšenice je stavio na svoj dlan. Ispružio je ruku prema ptici. Ona je odmah sletjela na Franjin dlan, kljunom uzela zrna pšenice, pogledala Franju zahvalna te ravno poletjela prema nebu, i opet se spuštala do njegovih ruku. Brzo su bili pred Porcijunkulom.

Uvijek od Porcijunkule Franjo namiriše svoj Grad. Svoje djetinjstvo. Svoju majku. Kroz glavu mu prolaze topli i dragi Božići kojih se prvih sjeća. Oca nikada nije bilo kod kuće, a majka je sve učinila lijepim. Iz misli ga vrati cvrkut mnogih ptica. Nakitili su cijelu Porcijunkulu. Svih su vrsta. Velike i male, i sve su čekale da ih

pogleda te su veselo zacvrkutale. I Franjo je raširio ruke i opet im kao ono u Spoletskoj dolini počeo propovijedati. One su uživale. Franjo je na koncu svakoj koja mu je doletjela na dlan dao zrno Morikove pšenice.

Uzeo je potom sv. Franjo misal iz Porcijunkule, otvorio ga i počeo čitati kako je car zapovjedio da svi moraju ići u svoj kraj i popisati se. Čitajući, Franjo je zaspao, a misal je ostao u njegovom krilu. Ptice su otišle, a koje su ostale također su zaspale. Ševa koja je Franju pratila snivala je kraj njegove glave. Usnuo je sv. Franjo s misalom u krilu divan san. Kao na nekom je brijegu. Taj mu je brijeg darovao grof Ivan, dobar čovjek. Franjo luta tim brijegom, preskače potociće, razgovara s pticama, i očito nešto traži. Ali što, ni sam nije znao. I onda mu biva sve bistrije i jasnije, i shvati. Štalu traži. I nalazi je usred šume. Bez krova je, bez vrata, jaslje su joj skoro strule. Stao je pred štalu i gledao niz put tamo i ovamo. I odjednom eto magarca uz put i kad ugleda Franju pred štalom, zastade

pred njim i otpuhnu:

„Brate Franjo, hvaljen Isus i Marija!“

„Uvijek hvaljen, brate magarče!“
Brat se magarac tiho i skromno kraj Franje provuče u štalu. Stade uz jaslje i počeo jesti vlati slame i sijena što su bile u jaslama i po podu.

Ponekad bi pogledao prema Franji:

„Mene je nešto jednostavno vuklo ovamo. Sad sam miran. Baš miran.“

„I u meni je mir, brate magarče. To je uvijek lijepi znak.“

Uto se začu neka lomljava u šumi. Franjo je istezao vrat da bi vidio o čemu se radi, a magarac je mirno jeo oskudne vlati slame. I odjednom iz šume na put izbi veliki vol. Maše glavom i repom i zbacuje sa sebe grančice i mahovinu sa stabala kroz koja je morao izbiti do puta.

„Brate Franjo, hvaljen Isus!“

„Uvijek bio hvaljen, brate vole. Kojim dobrom?“

„Pojma nemam, samo, morao sam krenuti. Sve sam ostavio. Sve. I ravno kroz gustu šumu evo do ovoga mjesta. Sad sam miran, baš sam miran.“

Uđe vol kraj Franje u štalu, pozdravi magarca, i odmah leže uz jaslje u samom kutu. Tamo je Franjo htio s njima dvojicom razmijeniti koju riječ kad na putu ugleda čovjeka i ženu. Žena je bila u dubokoj trudnoći. Oboje su jako mladi. Čovjek je zabrinut. Franjo je stao nasred puta i raširio svoje ruke.

„Dobri ljudi, kao da sam vas čekao.“

„Mi smo izgubili svaku nadu. Nigdje nismo mogli naći prenoćište, a Marija može svaki čas roditi.“

Josip je sve pretražio, no, u svratištima za nas nije bilo mjesta.

Govorili su Josip i Marija Franji. Franjo ih prihvati i uvede u štalu. Vol se i magarac okrenuše prema Josipu i Mariji. Gledali su ih tako toplo svojim volujskim i magarećim očima da je bila mila milina. Franjo je našao mahovine, sijena, slame po štali, oko štale i napravio Mariji ugodno mjesto za sjesti. A vol su i magarac samo čekali da se Marija udobno smjesti te

su i oni sjeli, s jedne i druge strane.

„Vole, puši što možeš da ugriješ ovu hladnu štalu. Ti s jedne, a ja s druge strane. Marija samo što nije rodila.“

Govorio je magarac svojim pogledom volu i kolutao očima. Naoštrio je svoje duge uši. Vol ga najprije čudno gledao, a onda bljesnu u velikim volujskim očima:

„A, da... Hoću, moj magarče. Ne brini.“

Odvrti mu svojim pogledom. Puhali su što su mogli, obojica, i davali sve od sebe.

„I da, vole, slučajno nisi zaspao“, ukori ga magarac očima.

„Što ti, magarče, pada na pamet?“

trepnu vol velikim trepavicama. Franjo je klečao pred Djevicom Marijom i molio i samo molio. Gledao je u Mariju i Josipa i u zvijezdano nebo. Odjednom se među zvijezdama nebeskim nešto počeo miješati. Franjo je raširio svoj pogled. Vol su i magarac nešto osjećali, ali oka nisu skidali s Josipa i Marije, i samo su puhali, puhali. I u taj čas kao da se nebesa rastvorile. Gorjela su velikom svjetlošću. I kao da se neka pjesma čula. Iz tisuća i tisuća grla.

„To su nebeski anđeli“, promumlja vol magarcu.

„Znam, vole, šuti i puši, Marija rađa.“

„Znam, znam...“, i vol je samo puhao.

Anđeli su natkrili štalu, letjeli obasjanim nebom. Pjevali. Marija je u rukama držala Čedo. Maloga Isusa. Povija ga u pelene. Daje Josipu. Josip Ga diže prema anđelima, pa ga na čelo daje Franji. Drže malog Isusa obojica, a vol i magarac pušu da u uistinu noć ugrijali. I položi Marija dijete u jaslje. Noć se uskomešala. Eto pastira sa svih strana, a na ramenima im janjci. Idu Isusa Novorođenog darivati. Josip ih s Franjom pozdravlja. Marija ih s osmijehom blagoslivlja. Nasred neba, ponad štale stoji ogromna zvijezda repatica i sve obasjava. Vuk je iz Gubbija virio iz šume preko puta i dozivao Franju.

„Franjo, Franjo, je li ovo požar? Sve je u ognju, u plamenu.“

„Ne, vuče, nije požar...“

I probudi se sv. Franjo. U krilu mu misal. Ševa se probudi i zapjeva. Kleknuo je Franjo i čekao da hladno sunce grane.

Morat ću jednom poći do te šume i do te štale. To sigurno negdje ima.

Božić nakon Daesha: Ponovno rođena nada za kršćane na Bliskom istoku

Hrvatska zastupnica u Europskom parlamentu Marijana Petir u utorak 5. prosinca u 16 sati u Europskom parlamentu u Bruxellesu organizira konferenciju „Božić nakon Daesha: Ponovno rođena nada za kršćane na Bliskom istoku“. Suorganizatori su konferencije Papinska fondacija Pomoć Crkvi u potrebi i belgijsko Namjesništvo papinskog Viteškog reda Svetog Groba jeruzalemskog. Konferenciju će otvoriti potpredsjednica Europskoga parlamenta Mairead McGuinness, zadužena za dijalog s crkvama i vjerskim zajednicama.

Više od 200 milijuna kršćana u pedeset zemalja svijeta u kojima je najteže biti kršćanin podložno je progonu zbog svoje vjere. Neke

procjene govore o čak 600 milijuna progonjenih kršćana diljem svijeta, a posebno će biti riječi o položaju kršćana na Bliskom istoku, kolijevci kršćanstva gdje je njihov opstanak doveden u pitanje. Osim izvršnog direktora Papinske fondacije Pomoć Crkvi u potrebi Johna Pontifexa, konferencija će okupiti brojne poznavatelje prilika na Bliskom istoku, među kojima su mons. Pierbattista Pizzaballa, apostolski upravitelj Latinskog jeruzalemskog patrijarhata, zatim nadbiskup Habib Hormuz Al-Naufali iz katoličke kaldejske nadbiskupije iz Basre (Irak) dok će se na stanje u Siriji osvrnuti o. Ziad Hilal, voditelj lokalne podružnice papinske fondacije Pomoć Crkvi u potrebi.

Kršćani za slobodu dalita u Indiji

„Dalit Liberation Sunday“ koji je proslavljen 12. studenoga u svim crkvama, ustanovama i kršćanskim zajednicama u Indiji, apel je čitavoj kršćanskoj zajednici u Indiji kako bi dala potpunu potporu dalitima.

Moramo i dalje biti uz one koji su iskorištavani, marginalizirani i diskriminirani u društvu. Zamolio sam sve kršćanske crkve i kršćane da slave „Dan oslobođenja dalita“ i da pokažu našu solidarnost s našom braćom i sestrama dalitima – rekao je biskup Neethinathan, predsjednik Ureda za kaste.

„Dalit“ je pojam iz sanskerta, a znači „ugnjjetavani“ i označava kaste nedodirljivih u hinduističkom društvu. Iako je Ustavom formalno ukinut, kasni je sustav još uvijek prisutan u društvenoj praksi u Indiji, a daliti su često ugnjetavani i proganjeni. U Indiji je oko 27 milijuna kršćana, a oko 25 milijuna od njih izravno potječu od dalita.

Mnogi su daliti odabrali kršćanstvo u potrazi za boljim i dostojanstvenim životom. Međutim, i u kršćanskim zajednicama postoje diskriminirajuće prakse.

Papa u Dhaki zaređio 16 svećenika

Papa Franjo je 1. prosinca za vrijeme mise u parku Suhrawardy Udyan u Dhaki zaređio 16 svećenika. Premda katolici čine oko 0.2 % stanovništva u Bangladešu, na misi je sudjelovalo oko 100 tisuća ljudi. U propovijedi Papa je podsjetio da je Isus u svijet poslao svoje apostole kako bi po njima i njihovim nasljednicima, biskupi-

ma, mogao nastaviti obavljati svoju službu Učitelja, Svećenika i Pastira. Novim je svećenicima rekao da će ređenjem moći poučavati u ime Krista Učitelja te ih je pozvao da svima naviještaju Božju Riječ koju su sami radosno primili. Propovijed je zaključio pozivajući sve da se nikad ne umore moliti za svećenike.

Apel Kaldejskog biskupa

Alep oživljava, ali još uvijek ovisimo o vašoj pomoći. Molim vas poduprite ovo malo kršćana koji su ostali, kako bi mogli nastaviti živjeti u Siriji, poziv je kaldejskoga biskupa Antoina Audoa, dobroćiniteljima zaklade Pomoć Crkvi u nevolji. U pozivu za podupiranje božićne akcije te zaklade, biskup je izvijestio o stanju u Alepu. Stanje je malo bolje ali ostaje i dalje činjenica da je kršćanska zajednica svedena na manje od trećine u odnosu na 2011. godinu. Od oko 150.000 vjernika ostalo ih je malo više od 40 tisuća, upozorio je biskup te dodao da mnogi od njih žive u stanovima koji su napola razrušeni u bombardiranju. Prepolovljen je i broj crkava, bolnica i zdravstvenih struktura. Biskup svjedoči da je oko 80% liječnika napustilo zemlju, a drastično se osjeća nedostatak lijekova. Stoga je jedan od projekata zaklade Pomoć Crkvi u nevolji potpora bolnici Saint Louis u Alepu koju vode sestre sv. Josipa kupovinom sanitetskog materijala i električnih generatora koji će omogućiti rad bolnice u razdobljima kada nestane električne energije.

Švicarska: Neka na Badnjak trgovine ostanu zatvorene

Švicarski katolički biskupi pozvali su sve vlasnike trgovina u toj zemlji da na Badnjak – koji ove godine pada u nedjelju – ne rade. „Neka ta nedjelja bude svim zaposlenima za mir, bogoslužje, obitelj i prijatelje“, potiču biskupi u priopćenju koje je objavljeno 4. prosinca i u kojemu mole da trgovine ostanu zatvorene i na ostale adventske nedjelje. Inicijativu katoličkih biskupa podupro je Švicarski savez evangeličkih crkava.

Kalendari za 2018. godinu

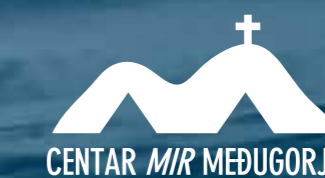

Kalendar
Calendar
Calendrier
Kalender
Calendario
Kalendář
Календарь

2018

↑
Zidni
kalendar

←
Stolni
kalendar

CENTAR MIR MEĐUGORJE

Kalendare možete naći u Suvenirnici Centra MIR Međugorje.

BOŽIĆNO OZRAČJE

MILE MAMIĆ

BLIŽI SE VELIKI BLAGDAN BOŽIĆ. Jezik na neki način odražava stvarnost u njezinoj ukupnosti. Božićna stvarnost dobiva i svoje jezično ruho. A kako je Božić vrlo star blagdan, vrlo je zanimljivo i njegovo jezično ruho, protkano dubokom starinom. Stoga ćemo, poštovani čitatelji, ponovno prekinuti jezično-duhovno razmišljanje o sakramentima i osvrnuti se na neke riječi božićnoga ozračja. Pogledamo li malo dublje, to se i te kako uklapa u sakramente: Ta, činjenica Isusova rođenja prvorazredni je sakrament Božje nazočnosti među ljudima.

Vrijeme prije Božića nazivamo *došašćem*. Ta riječ obilježena je jezičnom starinom. Danas bismo rekli *dolazak*, ali u tom kontekstu zadržali smo *došašće* pored latinizma *adven(a)t*. Dan uoči Božića nazivamo *Badnji dan*, a večer, noć – *Badnja večer*, *Badnja noć*. U vezi s tim je i *Badnjak/badnjak*. Ta riječ ima više značenja. Korijen riječi *badnji* u vezi je s glagolom *bdjeti* „biti budan“. Taj se korijen pojavljuje u nekoliko prijevornih stupnjeva: *bd-*, *bad-*, *bud-*. *Bdjeti*, *badnji*, *budan*, *buditi*, *budilica* izdanci su istoga korijena. Dan, večer, noć uoči nekoga blagdana naziva se *bdijenje/bdjenje* koje se prema blagdanu i naziva: *Božićno bdijenje*, *Uskrsno/Vazmeno/Pashalno bdijenje* itd. U novije vrijeme češće se piše *bdjenje*, kako se i izgovara. Isus nas često poziva na budnost. To je neka posebna budnost, prožeta molitvom, pjesmom, hvalospjevima, iščekivanjem, zahvalom, pokorom. Suprotno je *spavanje*, *pospanost*, *tromost*, *opuštenost*, *lijenost*.

Jedno od značenja riječi *badnjak* jest „panj, drvo, što se uoči Božića, uz poseban obred, unosi u kuću i naloži“. Stoga su *badnjak*, *oganj/vatra* vanjska obilježja božićnoga ozračja. Mnogi kršćanski običaji u vezi s *badnjakom* imaju svoje korijene u pretkršćanskom obredu, kada su mnogi, pa i stari Slaveni, slavili Sunčev povratak (najdužu noć). Slavili su rođendan boga Sunca, bdijući i čekajući Sunčevo rođenje. To se je izvrsno uklopilo u kršćanstvo: Pohodilo nas je *Mlado Sunce* s visine! Isus je to Mlado sunce. Isus je kršćanski Prometej koji je oganj Božje ljubavi donio ljudima. Samo što ga, za razliku od Prometeja, nije ukrao bogovima nego nam ga je Nebeski Otac darovao. On je sam taj oganj – Utjelovljena Ljubav. Dok ovo pišem, nezaustavljivo mi naviru sjećanja iz djetinjstva: Obitelj se je okupljala oko *ognjišta*. Bio je to oganj u kući, ali na otvorenom, bez peći. Po podu je bila prosuta slama. I nikad se nije dogodio požar. Valjali smo se po slami i uživali u toplom obiteljskom domu uz blagoslov, molitvu i pjesmu. Glava obitelji palila je *lumin*. Nezaboravna je to božićna idila.

Isus se je rodio u štali, štatici. To je posebna nastamba za domaće životinje. One moraju nešto jesti, ali da po tom ne gaze. Zato su bile napravljene malo

povišene, obično drvene rešetke gdje se je stavljala hrana za životinje (slama, sijeno itd.). To su bile *jasle*. Odatle su životinje pomalo jele. Stariji lik glagola *jesti* upravo je *jasti*. Od toga su *jasle* i *jaslice*. Tko to više povezuje s glagolom *jesti*? Mnogi više nemaju nikakva iskustva s domaćim životinjama i ne znadu što su *jasle*, *jaslice*. Danas sasvim mala djeca obično idu u *jaslice* ako ih nema tko čuvati dok roditelji rade. Ne idu u *jasle*. Riječ *jasle* osim „hranište za životinje“ može značiti i „izvor sredstava za život“, pa je netko na *roditeljskim*, *državnim* ili čijim drugim *jaslama*. *Jasle*, *jaslice* bile su dio štale, štalice. *Jasle* su bile vrlo važan dio štale kao ognjište i obiteljski stol za ljude. To je okupljalište. Drži ih na okupu. Upravo zato što su *jasle* tako važan dio štale one su postale dominantne, pa se cijela (životinjska) nastamba u kojoj se Isus rodio naziva (*božićne*) *jaslice*. Nije to više „hranište otkud životinje jedu“ nego slamica na kojoj leži mali Isus okružen Marijom, Josipom, anđelima, domaćim životinjama, pastirima, mudracima uz obilje svjetlosti, zvijezda. Time je sveti Franjo Asiški htio bolje dočarati, doživjeti taj sretni trenutak kad se je, kako i gdje rodio Isus. On je u *jaslicama* najvažniji! On grije, okuplja, potiče, poučava, svijetli, svjedoči: **Ljubav Božja prevelika primi pravu put čovjeka. S neba siđe dolje radi grješnika. Rodi se u štali radi čovjeka.** Valja napomenuti da stara riječ *put* znači „tijelo“. Rima upućuje na to da je prvotno bio ikavski lik riječi: čovik.

U središtu božićnoga ozračja je *Dijete*, *Djetešce*, *Čedo*, *Sin*, *Sinak*. *Dijete* i *čedo* stare su naše riječi. Danas se riječ *čedo* osjeća zastarjelom, stilski obilježjenom. Nekad je bila potpuno ravnopravna riječi *dijete* i tvorbeno vrlo jaka. Činjenica da se Isus rodio u štatici, u *jaslama* potiče nas na skromnost, prihvaćanje siromaha i siromaštva. Činjenica da nam je *Sin*, *Spasitelj* darovan potiče i nas na darivanje. Božje – *darje* i *Isusovo sebedarje* potiče nas da i mi, bili ubogi ili bogati, darujemo sebe Bogu i ljudima. Najveći je dar *davati*, *darivati sebe*. To je pravi dar. *Poklon* nije potpuno isto što i *dar*. *Ubog* i *bogat* imaju isti korijen. Svatko može darivati ono što ima.

Vrlo su česte riječi u božićnim pjesmama *roditi*, *roditi se*, *naroditi se*, *poroditi*, *poroditi se*. Djevica je rodila Isusa. On je Bog i čovjek. Ona je *Bogoroditeljica*. Običnije je kao u starijem jeziku: *Bogorodica*.

Sama riječ *Božić* govori što znači: *Bogić* „mali Bog“, „Sin Božji“, „Bogović“. U vezi s tim je ime *Božidar*, prema grčkom *Teodor*. Od toga ima mnoštvo muških i ženskih imena i prezimena.

Središnji je to događaj u povijesti svijeta. Sin nam je darovan. *Spasitelj* nam je darovan. Prihvatimo srcem Isusa, Božji dar, i budimo dar jedni drugima. *Sretan* vam i *blagoslovljen*, ako hoćete i čestit Božić!

Tjedni molitveni program

zimski raspored (od 1. rujna do 31. svibnja)

PONEDJELJAK I SRIJEDA

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

UTORAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
Euharistijsko klanjanje

ČETVRTAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Krunica
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Euharistijsko klanjanje

PETAK

7.30 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Križni put uz Križevac
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa, blagoslov predmeta
19 - 20 h Čašćenje Križa

SUBOTA

7.30 h, 13 h Sv. misa na hrvatskom
Prije podne Sv. mise na raznim jezicima
Tijekom dana Susreti po dogovoru
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice
Euharistijsko klanjanje

NEDJELJA I BLAGDANI

8, 11, 18 h Sv. mise na hrvatskom
Ispovijed Prije podne za vrijeme Mise
Prije podne Sv. mise na različitim jezicima
Tijekom dana Susreti sa svjedocima
Poslije podne Tiho klanjanje u Kapelici klanjanja
14 h Krunica na Brdu ukazanja
17 - 20 h **Večernji molitveni program i ispovijed**
17 h Radosna i žalosna otajstva krunice
18 h Sv. misa
19 - 20 h Blagoslov predmeta, molitva za zdravlje duše i tijela, slavna otajstva krunice

POTICAJ ZA LECTIO DIVINA

Iz preobilja biblijskih tekstova Crkva nam iz dana u dan nudi odabranu duhovnu hranu – misna čitanja iz Staroga i Novoga zavjeta. Iz broja u broj Glasnika mira u ovoj ćete rubrici naći kratice koje upućuju na biblijsku knjigu, poglavlje i redak misnih čitanja za razdoblje od 15. do 15. u mjesecu. Božja je riječ radosna vijest. Ona je živa i djelotvorna. Ako se izložimo njezinu djelovanju, ona ima snagu mijenjati nas.

Petak, 15. 12. 2017.

Iz 48,17-19; Ps 1,1-4.6; Mt 11,16-19

Subota, 16. 12. 2017.

Iz Prigodnih čitanja (str. 179.-189.): Sef 3,14-15; Ps 145,2-11; Lk 17,11-19

Nedjelja, 17. 12. 2017.

TREĆA NEDJELJA DOŠAŠĆA
Iz 61,1-2a.10-11; Lk 1,46-50.53-54; 1Sol 5,16-24; Iv 1,6-8.19-28

Ponedjeljak, 18. 12. 2017.

Jr 23,5-8; Ps 72,1-2.12-13.18-19; Mt 1,18-24

Utorak, 19. 12. 2017.

Suci 13,2-7.24-25a; Ps 71,3-6b.16-17; Lk 1,5-25

Srijeda, 20. 12. 2017.

Iz 7,10-14; Ps 24,1-4b.5-6; Lk 1,26-38

Četvrtak, 21. 12. 2017.

Pj 2,8-14 (ili: Sef 3,14-18a); Ps 33,2-3.11-12.20-21; Lk 1,39-45

Petak, 22. 12. 2017.

1Sam 1,24-28; Otp. pj.: 1Sam 2,1,4-8; Lk 1,46-56

Subota, 23. 12. 2017.

Mal 3,1-4.23-24; Ps 25,4-5ab.8-10.14; Lk 1,57-66

Nedjelja, 24. 12. 2017.

ČETVRTA NEDJELJA DOŠAŠĆA
2Sam 7,1-5.8b-12,14a.16; Ps 89,2-5.27.29; Rim 16,25-27; Lk 1,26-38

Ponedjeljak, 25. 12. 2017.

ROĐENJE GOSPODINOVO

Polnočka: Iz 9,1-6; Ps 96,1-3.11-13; Tit 2,11-14; Lk 2,1-14
Zornica: Iz 62,11-12; Ps 97,1.6.11-12; Tit 3,4-7; Lk 2,15-20
Danja misa: Iz 52,7-10; Ps 98,1-6; Heb 1,1-6; Iv 1,1-18

Utorak, 26. 12. 2017.

SV. STJEPAN PRVOMUČENIK
vl.: Dj 6,8-10; 7,54-60; Ps 31,3c-4.6ab.7b.8a.17.21ab; Mt 10,17-22

Srijeda, 27. 12. 2017.

SV. IVAN, APOSTOL I EVANĐELIST
vl.: 1Iv 1,1-4; Ps 97,1-2.5-6.11-12; Iv 20,1-8

Četvrtak, 28. 12. 2017.

NEVINA DJEČICA, MUČENICI
vl.: 1Iv 1,5-2,2; Ps 124,2-5.7b-8; Mt 2,13-18

Petak, 29. 12. 2017.

1Iv 2,3-11; Ps 96,1-3.5b-6; Lk 2,22-35

Subota, 30. 12. 2017.

1Iv 2,12-17; Ps 96,7-10; Lk 2,36-40

Nedjelja, 31. 12. 2017.

SVETA OBITELJ ISUSA, MARIJE I JOSIPA
Post 15,1-6; 21,1-3
Ps 105,1-9; Heb 11,8.11-12.17-19; Lk 2,22-40

20 godina s vama u molitvi

RADIOPOSTAJA
mir
MEĐUGORJE

Tel.: ++387 36 653 580 uredništvo, 653 548 marketing

Fax: ++387 36 653 552, E-mail: radio-mir@medjugorje.hr

Uživo na internetu: www.radio-medjugorje.com

Radiopostaja "MIR" Međugorje djeluje od 25. studenoga 1997., a od blagdana sv. Franje 4. listopada 1999. emitira program preko interneta. Zahvaljujući satelitskom programu, glas naše Radiopostaje može se čuti u cijeloj Europi, na Bliskom istoku. Svaki dan emitira uživo kronicu i sv. mise iz crkve sv. Jakova u Međugorju. Iz studija se 24 sata emitiraju svakodnevni govorni i glazbeni programi. Radiopostaja "MIR" Međugorje djeluje u sklopu Informativnog centra "Mir" Međugorje.

Poslanje radiopostaje "MIR" Međugorje: povezati hodočasnike Kraljice Mira, naviještati zdrave vjerničke stavove, podupirati normalne općeljudske odnose, širiti ekumensko ozračje među ljudima.

Jajce 87,8 Mhz, Mostar 100 MHz, Banja Luka 87,8 MHz, Hercegovina 101,5 MHz, Lašvanska dolina 100 MHz, Split, Južna Hrvatska 101,5 MHz, Sarajevo i Srednja Bosna 96,1 Mhz, Bugojno, Uskoplje i okolica 101,8 Mhz, Sjeverozapadna Bosna 106,7 Mhz, Žepče, Tuzla, Usora, Posavina 100,1 Mhz, Dolina Neretve i Južna Hercegovina 98,3 Mhz, Rama, Konjic, Sjeverna Hercegovina 104,7 Mhz, Zagreb, Lika, Bihać, Srednja Hrvatska 107,8 Mhz, Satelit za Europu i Bliski istok: EUTELSAT 16°E

